tevhid

Safer 1442

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | EKİM '20 | YIL: 9 | SAYI: 96 | FİYATI: 12₺ | ISSN: 2148-4635

HİCRET

HASBİHÂL' 04

HAKSIZLIĞA SUSMA!
ZULME TESLİM OLMA!

Allah'ın (cc) lütf-u keremi ile Tevhid ve Sünnet daveti her geçen gün büyümektedir. Bu ilahi aksiseda dünyanın dört bir yanından duyulmakta ve birçok platformda gündem olmaktadır. **Bununla birlikte bu davetin müntesibi olan davetçiler ve müminler zulmün ve iftiranın mengenesi arasında sıkışmaktadır.**

Bugün zalim ve müfterilere karşı Müslimlerin tek yürek olma vaktidir.

Kardeşliğin hakkını ifa etmek gayesiyle tüm mecralarda sesimizi duyurmalı, haksızlığa susmamalı, iftiraları gün yüzüne çıkarmalı, birbirimize her konuda destek olmalıyız.

"Onlar ki; başlarına bir haksızlık geldiğinde yardımlaşırlar." (42/Şûrâ, 39)

İFTİRALARA CEVAPLAR

18 EYLÜL SAKARYA BASIN AÇIKLAMASI

HALİS HOCA'MIZIN DOSYALARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

ADİL OLMAYAN YARGILAMA

BAHADIR KURBANOĞLU HALİS HOCA'NIN MAHKEMESİ HAKKINDA YAZDI!

KAÇ ÖRGÜT? KAÇ LİDER?

PAYLAŞ, "ZULME DUR!" DE...
www.youtube.com/tevhiddersleriizle

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Tevhid ve Sünnet Camiası olarak, yaşadığımız sayısız mağduriyetlere bu ay bir yenisi eklendi. 3 yıldır tutuklu yargılanan Halis Hoca'mızın 18 Eylül'de karar duruşması görüldü. Heyet, duruşmanın ardından bir hukuk garabetine imza attı ve hukuka ve adalete aykırı olarak Halis Hoca'ya 12 yıl, 6 ay ceza verdi. Yaşanan bu hukuksuzluğu Halis Hoca'nın öğrencileri ve sevenleri olarak dile getirdik. Gündeme taşımaya gayret ettik. Bu anlamda çalışmalarımız devam edecektir.

Hakikat, Halis Hoca için Allah'ın (cc) dilediğinden başkası olmayacaktır. Bizim çabamız, tevekkülün eylemsel boyutunu yerine getirme gayretidir.

Ancak Allah'ın takdirine boyun eğerken, kâfirlerin insafsızlığına boyun eğmeyecek ve sessiz kalmayacağız. Onlara öfkelenecek, Müslimlere yaşattıkları mağduriyetleri tüm sesimizle haykıracağız.

Bizler davaya inanmış kimseleriz, şahıslara değil. Hakka boyun eğmişiz, batıla değil. Bu hakikat iyice anlaşılmalıdır ki tevhid davetinin düşmanları, Halis Hoca'mızı esir ettiklerinde ya da ceza verdiklerinde davetin daha da gür bir sesle devam edeceğini bilsin.

Bizler şirkle mücadele ve tevhidi ikame etme vazifesinin, bu yolda dökülen kan, ter ve gözyaşıyla kökleştiğine inanıyoruz.

Ahirette zulümlerinin karşılığını göreceklerine yakinen inandığımız gibi dünyada da yaptıklarının bir kısmını tattıklarını görmek istiyoruz.

Zulmün, sesimizi kısamayacağını ve davamıza bağlılığımızın katlanarak devam edeceğini buradan duyuruyoruz.

Ve kaldığımız yerden her zamanki gibi yazılı, görsel ve bireysel davetimize devam ediyoruz. Bu bağlamda dergimizi siz kıymetli okuyucularımıza takdim ediyoruz. Kıymetli yazarlarımızın kıymetli yazılarını istifadenize sunuyoruz.

Başarı, yalnızca Allah'tandır.

Editör

tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Şenyıldız Yayıncılık, 45097
Gümüşsuyu Cad. Işık Sanayi Sitesi C Blok
No: 19/102 Topkapı/İSTANBUL 0 212 483 47 91

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları: Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Gündüz 2. Sk. No:2 A İpekyolu/VAN 0 543 225 50 54

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

SAFER 1442 | EKİM '20
Yıl: 9 | Sayı: 96 | Fiyatı: 12 ₺
ISSN: 2148-4635

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

tevhid

İÇİNDEKİLER

HİCRET

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

Bizim için hicri yılbaşının diğer günlerden bir farkı yoktur. Ayrıca bugüne özel yapılacak bir ibadet veya kutlama da mevzubahis değildir. Çünkü yüce Allah'ın bizim için kıldığı şeriat ve müstakim yolda, ne bugünün diğer günlere karşı bir üstünlüğü ne de bugüne özel bir ibadet/eylem söz konusudur.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu,

Yüce Allah'tan sizler için afv ve afiyet diliyor; iyi olmanızı temenni ediyorum. Rabbim sizleri maddi ve manevi hastalıklardan muhafaza etsin. Hastalığa yakalanan kardeşlerimize şifa ihsan etsin. Rabbim sizleri ve beni, hakiki ve ebedî iyilikle rızıklandırsın.

Aşağıda okuyacağınız yazı eylül ayı için tasarlanmıştı. Ancak benden kaynaklanan teknik bir planlama hatası ve dikkatsizlik nedeniyle bu aya kaldı. Kendi payıma düşen hatayı kabul etmekle birlikte, hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını biliyor, bu gecikmede de bir hayır olduğunu ümit ediyorum.

Biliyorsunuz; 20 Ağustos'a tekabül eden 1 Muharrem, şer'i ibadetlerimize kaynaklık eden kamerî takvime göre hicri yılbaşıydı. Bizim inancımıza göre tüm zaman ve mekânlar, değer noktasında eşittir. Şer'i bir nas, bir günün veya mekânın, diğerinden üstün olduğunu göstermedikçe tüm günleri eşit sayarız. Şayet bir şeyin üstünlüğüne/faziletine dair nas varsa, o üstünlük karşısında ne yapacağımızı, onu nasıl değerlendireceğimizi de vahye sorarız. Hevamızdan bir şeye kutsiyet atfedemeyeceğimiz gibi, bir kutsiyeti kutlama modeli de icat edemeyiz. Zira Allah (cc) bizi bir şeriat ve sınırları çizilmiş müstakil bir yol üzere kılmıştır. O yola ait olmayan her şey, bilmeyenlerin hevası/arzusu ve Allah'ın yolundan saptıran yan yollardır:

"Sonra seni, (İlahi) emre dayalı bir şeriat üzere kıldık. Ona uy. Bilmeyenlerin hevalarına/arzularına uyma."[1]

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur. Ona uyun. Onun dışındaki yollara uymayın. Yoksa sizi (Allah'ın dosdoğru olan) yolundan saptırırlar. Korkup sakınasınız diye bunu size emretti."[2]

Bizim için hicri yılbaşının diğer günlerden bir farkı yoktur. Ayrıca bugüne özel yapılacak bir ibadet veya kutlama da mevzubahis değildir. Çünkü yüce Allah'ın bizim için kıldığı şeriat ve müstakim yolda, ne bugünün diğer günlere karşı bir üstünlüğü ne de bugüne özel bir ibadet/eylem söz konusudur.

Benim dikkat çekmek istediğim şey; neden Müslimlerin bugünü yılbaşı seçmiş olduğu ve neden bugüne "hicri" yılbaşı dendiğidir. Sondan başlayacak olursam; bugüne hicri yılbaşı denmesinin nedeni, Mekke'den Medine'ye yapılan hicretin, yılın ilk günü kabul edilmesidir. Süreç şöyle gelişmiştir: Ömer'in (ra) hilafetinden önce yazışma ve evraklarda tarih kullanılmıyor ve bu durum siyasi ve hukuki sorunlara sebep oluyordu. Bu sorunu çözmek için tarihlendirme işleminin yapılmasına karar verildi. Ancak yılın ilk gününün ne olacağında ihtilaf edildi ve yapılan istişareler sonucunda dört görüş öne çıktı: Allah Resûlü'nün doğumu, risaletle görevlendirilişi, hicreti ve vefatı. Ömer (ra), 'Hicretle başlatalım. Çünkü hicret hak ile batılı birbirinden ayırmıştır.' dedi.[3] Sahabenin ittifakı sağlanınca Sehl ibni Sa'd (ra) bu durumu şöyle ifade etti:

> Hicret bir meydan okumadır: İnsanları açlık ve korkuyla terbiye eden tağutlara; düzeninin dışına çıkarak ve düzensiz ama onurlu bir hayatı, düzenli ama onursuz bir hayata tercih ederek meydan okumaktır.
> Hicret bir alternatiftir: Tüm tağuti düzenlerde var olan toprak ve iktidar temelli "Ya biz ya onlar!" ikileminden kurtulup; iman ve takva temelli "Ya Allah'a kulluk ya beşere kulluk!" düsturuna geçiştir.

"Sehl ibni Sa'd dedi ki: 'Ne Peygamber'in (sav) peygamber olarak gönderilişinden ne vefatından itibaren (yılları) saymaya başladılar. Onlar ancak onun Medine'ye gelişinden itibaren saydılar.'"[4]

Allah Resûlü'nün (sav) öğrencileri ve ümmetin en fakihleri olan sahabenin bu tercihi üzerinde biraz düşünmeli, bazı sorular sormalıyız. Neden bi'seti, Bedir zaferini, Mekke'nin fethini… değil de Hicret'i seçtiler? Neden Hicret'i Bedir'den ve Mekke'nin fethinden daha üstün, daha önemli gördüler? Hemen söylemeliyim ki; Bedir ve Fetih yalnızca birer sonuçtu. O sonucun sebebi ise Hicret'ti. Şayet Hicret olmasaydı ne Medine ne Bedir ne de Fetih olurdu. Sahabe bunu fıkhettiği için, ümmeti ümmet yapan Hicret'le tarihi başlattılar.

Hicretin anlamı üzerinde tedebbür edersek sahabe tercihindeki inceliği daha iyi anlarız. Öyleyse hicret nedir?

• Hicret bir tercihtir: Allah'ı, Resûl'ünü ve İslam

1. 45/Câsiye, 18
2. 6/En'âm, 153
3. Bk. Fethu'l Bari, 3934-3935 No.lu hadis şerhi
4. Buhari, 3934

davasını; cana, canana, mala, hısım akrabaya ve bugünümüzü var eden geçmişe tercih etmektir.

• Hicret bir tavırdır: Şirke, bidate ve günahkâr bir hayata tavır almaktır.

• Hicret bir meydan okumadır: İnsanları açlık ve korkuyla terbiye eden tağutlara; düzeninin dışına çıkarak ve düzensiz ama onurlu bir hayatı, düzenli ama onursuz bir hayata tercih ederek meydan okumaktır.

• Hicret bir alternatiftir: Tüm tağuti düzenlerde var olan toprak ve iktidar temelli "Ya biz ya onlar!" ikileminden kurtulup; iman ve takva temelli "Ya Allah'a kulluk ya beşere kulluk!" düsturuna geçiştir.

• Hicret bir manifestodur: O topluluğun, ölümü hayata tercih ettiklerinin; davalarının bedelini ödemeye hazır olduklarının ve istenildiğinde her şeyden vazgeçebileceklerinin en sade ve net ifadelerle yazılmış manifestosudur.

• Hicret bir vecizedir: İslam'da çözümsüzlük ve sıkışmışlık yoktur; İslam ümmeti tıkanıklığı hicretle aşar; hicret bir kaçış değil, bir başlangıçtır... demenin en kestirme ve etkili yoludur.

Tarihin akışına müdahale edecek ve yeni bir tarih yazacak olanlar, hicret edebilecek olanlardır. Dünyaya hiçbir bağla bağlı olmayan, davası dışında hiçbir önceliği bulunmayan ve araçları amaç edinmemiş olanlardır. Hicret, bir devletin; İslami iktidarın; huzur ve esenliğin; kör sancaklara savrulmadan, ila-i kelimetullah için verilecek izzetli bir cihadın ilk adımıdır.

Unutmayalım; tağuti bir düzende ve cahilî bir toplumda yaşayan her Müslim, hicretle mükelleftir. Dininde fitneye düşmeyeceği, Rabbine güven içinde kulluk edebileceği, inandığı hukuk sistemine göre yönetileceği, ödül ve cezayı Şeriat-ı Ğarra-yı Muhammedi'nin belirlediği bir hayata kapı açacak bir hicret... Namaz gibi, oruç gibi, zekât gibi mükellefiz hicretle... Aramak, dert edinmek, derdimizi duamıza yansıtmak, Medine'nin rüyasını görmek, gecenin sessizliğinde bu derdimizi Rabbimize açmak, o Medine'nin hayalini kurmakla mükellefiz. Kalbimizi, zihnimizi ve dilimizi bir saati kurar gibi hicrete ayarlamalıyız. Çocuklarımıza Medine'nin masalını anlatmalı, içinde Medine olan ninniler söylemeliyiz.

Unutmayalım; Allah Resûlü ümmetine beş şey emretmiştir: İşitmek, itaat etmek, cemaat olmak, hicret etmek ve cihad etmek. Kendisi bir mübelliğ ve mübeyyin olarak emirlerini ümmetine en güzel şekilde öğretmiştir. İşittik, itaat ettik, cemaat olduk... ancak hicret etmedik.

Unutmayalım; biri istisna, üçü yaygın dört sünneti vardır Rabbimizin. **Şayet tevhidden sapmaz, sabır ve takvayla direnirsek;** yüce Allah'ın bu sünnetlerinden biri, bizim için de gerçekleşecektir:

Ya yüce Allah bizim için topyekûn bir şehadet takdir edecek ve kâfirleri -zahiren- galip kılacaktır. Bizleri Ashab-ı Uhdud gibi, gelecek müminlere bir ders, bir öğüt ve iman pekiştirici bir kıssa kılacaktır.

Ya yüce Allah'ın istisnai sünneti işleyecek ve bizi zindanlardan saraylara taşıyacaktır. Yusuf (as) gibi yeryüzünde temkin verdiği; gayri İslami bir düzende, İslam'ın hükümleriyle hükmedecek bir alan açacaktır.

Ya yüce Allah kâfirleri topyekûn helak edecek ve bizleri kurtaracaktır. Nuh'u (as), Hud'u (as), Salih'i (as), Lut'u (as) ve Şuayb'ı (as) kurtardığı gibi...

Ya da Allah (cc) bizimle kâfirler arasında nihai hükmünü verecek ve bizleri, yeryüzüne vâris ve imam yapmak istediği mustazaflardan kılacaktır. Musa (as) ve Allah Resûlü'ne (sav) lütfettiği gibi...

İlk üç sırada saydığımız maddeler tamamen kaderî ve kevni bir süreçtir. Yani Güneş'in doğuşu, insanın eceli, kalbin atması... gibi bizim i護ademiz dışında gerçekleşen, İlahi takdire bağlı bir devinimdir. Son sırada saydığımız madde ise bir yönüyle kaderî ve kevni, diğer yönüyle şer'idir. Kaderî ve kevni yönü, yüce Allah'ın nasip ettiği imamet ve verasettir. Şer'i yönü ise Musa'nın (as) ve Nebimizin (sav) hicretidir. Onlar şer'i bir emre imtisal ederek hicret ettiler. Yüce Allah da iradesiyle onları yeryüzüne vâris kıldı ve onlara beşeriyetin öncülüğünü tevdi etti.

Bizler kaderî ve kevni olaylara teslim olmak, sabır ve rızayla Allah'ın hükmüne boyun eğmek zorundayız. Şer'i sorumlulukları güç ve imkân oranında yerine getirmekle mükellefiz. Bizler şu an, namazla mükellef olmuş, namaz vakti girmiş; ancak aradığı suyu henüz bulamamış bir kişi durumundayız. Namazımızı teyemmümle kılıyoruz. Bunu hiç unutmamalı, suyu aramaya devam etmeliyiz. Bir su sorunumuz olduğunu gündemleştirmeli, dert edinmeliyiz. Şayet

unutursak; su bulunduğu ve abdest bozulduğu hâlde namazı teyemmümle kılmaya devam ederiz; bu da felaketimiz olur!

Şunu unutmayalım; insanlığa yüz binlerce hidayet öncüsü peygamber gönderilmiştir. Yüce Allah bunlardan sembol şahsiyetleri ve kıyamete dek örneklik vasfı olanları Kur'ân'a konu edinmiştir. Kur'ân'a kıssa olarak misafir olan öncülerle ilgili Rabbimizin biri istisna, üçü yaygın dört sünnetini yukarıda zikrettik. Bu peygamberlerin hiçbiri, içinden çıktıkları topluma savaş açmamış, kanlı bir devrim hayali görmemiştir. Tarihin akışına müdahale eden nebiler önce hicret etmiş, kendilerine ait bir yurda sahip olmuş, sonra Allah yolunda cihad etmiştir. Hicretsiz ve devletsiz bir inkılap/devrim fikri, vahye ait bir düşünce değildir. Biraz Fransız Devrimi, biraz sosyalist devrimler, biraz da İran tecrübesine dayanarak geliştirilmiş bir metottur. Sonucu görmek için Suriye ve Libya'ya bakmak, tek başına yeterli bir örnek olacaktır. Ve ne yazık ki milyonlarca samimi insan bu gayri İslami metodu, İslami zannederek büyümüş, mücadele etmiş ve sonunda gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştır. İslami mücadelenin örneği; yoluna uymakla emrolunduğumuz nebilerdir. İnancı, değerleri, ölçüleri... bizimle aynı olmayan; ne metotta ne de gayede birleşmediğimiz ideologlar değil...

Bugün her birimiz İslami bir yönetim ve emniyet içinde yaşayacağımız bir vatan, yani şeriat istiyoruz. Tarihin gidişine müdahale etmek; bu gayri İslami, gayri insani ve gayri ahlaki düzenin değişmesini istiyoruz. İnsana, hayvana ve doğaya dönük zulmün sonlanmasını; Rabbimizle ilişkilere tevhidin, insanlarla ilişkilere adaletin hükmetmesini istiyoruz. Bunun sloganını atıp edebiyatını yapmıyor; kanımızla, terimizle ve gözyaşımızla, bizzat sahada mücadele ediyoruz. Söylediğimiz her sözün, takındığımız her tavrın bedelini ödüyoruz. İşte hicret, bu mücadele sürecinin bir adımı, olmazsa olmaz parçasıdır. Hicret edilecek bir yurt, yüce Allah'ın lütfudur. Allah Resûlü Taif'e, Habeşistan'a, Mekke civarındaki Arap kabilelerin yurduna hicret girişiminde bulundu. Ancak hiç ummadığı, gündeminde olmayan bir yurtla, Medine'yle rızıklandırıldı. Gerçek şu ki; Medine bir arayışın, derdin, sancının hediyesiydi. Yüce Allah'ın, kulu için en doğru ve hayırlı olanı seçmesiydi. Ancak temelinde kutlu bir arayış vardı!

Rabbim, sana tevekkül ettik. Rabbimiz! Bizi zalimler topluluğuna fitne kılma. Ve bizleri rahmetinle kâfirler topluluğundan kurtar.[5]

SORU: Hocam! Yurt dışında yaşıyorum. On yıllık bir evliliğim ve üç çocuğum var. Ehl-i Kitap bir kadını sevdim, onun da rızasıyla ikinci evliliğimi yapmak istiyorum. Maddi durumum iyi ve adaleti gözeteceğime inanıyorum. Eşim ve ailesi bu isteğime şiddetle karşı çıkıyor. Eşim, "ikinci evlilik yapmayacağımı şart koştuğunu" iddia ediyor. Hatırlamıyorum, ama doğru söylediğine inanıyorum. Öyle olsa bile şartın, İslam'a aykırı olup geçersiz olduğunu düşünüyorum. Eşim ve ailesi muvahhid. İkinci evlilik yaptığım takdirde ilk eşimi boşamış mı olacağım? Süreç çok uzadı. Ailede huzur kalmadı, günaha düşmekten de korkuyorum. Sorumun cevabını hızlı vermenizi rica ediyorum. Allah (cc) razı olsun.

Yüce Allah'tan temennim; ailevi sıkıntınızı gidermesi ve sizi rahmetiyle, yaşadığınız karanlıklardan aydınlığa çıkarmasıdır. Sorunuzun cevabı birkaç farklı konuyla ilintili. Ben de önemli gördüğüm kısımdan başlayacağım:

Ehl-i Kitap'la Evlilik

Yüce Allah müşriklerle evliliği yasaklamış, ancak müşriklerin içinden Ehl-i Kitap kadınlarla evlilik yapılmasına izin vermiştir:

"İman edinceye dek müşrik kadınlarla evlenmeyin. Müşrik bir kadın hoşunuza gitse bile mümin bir cariye ondan daha hayırlıdır. (Kadınlarınızı) iman edinceye dek müşrik erkeklerle evlendirmeyin. Müşrik bir erkek hoşunuza gitse bile köle bir mümin ondan daha hayırlıdır. Bunlar (müşrik erkek ve kadınlar), ateşe

5. Duanın kaynağı için bk. 10/Yûnus, 84-86

Bugün birçok Avrupa ülkesinde insanların ciddi bir kısmı kendilerini ateist olarak tanımlar, ki bazı ülkelerde rakam %46'dır. Büyük bir kısmı ise kendisini deist olarak tanımlar. Avrupa'da kilise dahi ateizm, deizm ve özellikle gençlerde yaygınlaşan nihilizm akımlarından bizardır. Böyle bir vasatta Avrupalıları Ehl-i Kitap kabul etmek için titiz davranılmalıdır. Sırf Hristiyan bir anne babadan doğdu diye her Avrupalı Hristiyan kabul edilmemelidir.

davet ediyorlar. Allah ise kendi izniyle cennete ve bağışlanmaya davet ediyor. İnsanlar öğüt alsınlar diye (Allah) ayetlerini açıklıyor."[6]

"Bugün temiz şeyler sizin için helal kılındı. Kendilerine Kitap verilenlerin yiyecekleri/kestikleri sizin için, sizin yiyecekleriniz de onlar için helaldir. İffetli mümin kadınlarla ve sizden önce kendilerine Kitap verilen iffetli kadınlarla (mehir) ücretlerini vermeniz, iffeti gözetmeniz, zina yapmaksızın ve dost tutmaksızın onlarla evlenmeniz de helal kılındı. Kim de imanı reddederse (imana karşı kâfirce bir tutum sergilerse), onun ameli boşa gitmiştir ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olmuştur."[7]

Yüce Allah'ın belirlediği şartlar gözetilirse -dost hayatı, iffetsiz ilişki/flört ve zinadan uzak durarak- Ehl-i Kitap bir kadınla evlenilebilir. Bu genel hükümdür. Sizin özel durumunuza gelirsek; biri sizin durumunuza, diğeri şer'i hükme bakan iki mesele vardır. Bu iki meseleye dikkat çekmek istiyorum. Mektubunuzdan anlaşıldığı üzere siz bu kadınla uzun süreli bir tanışıklık, ilişki yaşıyorsunuz. Yani yüce Allah'ın şartını ihlal etmişsiniz. Bu durumda; siz de o kadın da evlilik izni verilen kapsama girmiyorsunuz. Şayet yüce Allah'ın izniyle evlenmeyi düşünüyorsanız O (cc); mutlak değil, kayıtlı izin veriyor. Siz de bu kayıtları ihlal etmişsiniz. Yani sizin ilişkiniz bu ayetin kapsamına girmiyor.

Şer'i hükme gelince; İslami hükümleri doğru anlamak istiyorsak üç aşamalı bir yol izlemek durumundayız:

Önce o meselenin şer'i delillerini inceleyip, meselenin şer'i hükmünü belirlemeliyiz. Yukarıda okuduğumuz iki ayete göre Ehl-i Kitap olan kadınlarla ancak belli şartlarla evlenilebilir.

Sonra şeriatın genel prensiplerine bakıp o meselenin etraflıca şartlarını, engellerini, tamamlayıcı müstehaplarını saptamalıyız. Genel anlamda fakihlerin fıkıh kitaplarında yaptığı uygulamalar bu sınıfa girer. Hakkında tek bir ayet olan bir mevzuda onlarca sayfa malumat verirler. Bunu, o meselenin diğer şer'i meselelerle bağlantısını kurup, meseleyi İslam hukukundaki yerli yerine oturtmak için yaparlar.

Son olarak, içinde yaşadığımız vakıaya bakmalı ve o meselenin vakıamızdaki özel durumda neye tekabül ettiğini tespit etmeliyiz.

Bu üç adımı izlediğimizde şunu görürüz: Genel anlamda Ehl-i Kitap kadınlarla evlenmek caizdir. Ancak şeriatın genel prensipleri ve günümüzde yaşanan özel vakalar nedeniyle, yaşadığımız çağda onlarla evlenmenin doğru olmadığı kanaatindeyiz. Bu kanaatin gerekçeleri şunlardır:

Bir insanın Ehl-i Kitap'tan olması için o dine bağlı olması; dinin itikadi ve amelî hükümlerine riayet etmesi gerekir. Aksi hâlde kendisini Hristiyan ya da Yahudi diye isimlendirmesi, onu Ehl-i Kitap yapmaz.

Ali (ra) Ben-i Tağlib Hristiyan Araplarının kestiklerini yemeyi hoş karşılamazdı. Gerekçe olarak şöyle derdi: "Onların Hristiyanlıktan aldığı/yapıştığı tek şey içki içmektir."[8]

Bugün birçok Avrupa ülkesinde insanların ciddi bir kısmı kendilerini ateist olarak tanımlar, ki bazı

6. 2/Bakara, 221
7. 5/Mâide, 5
8. Tefsiru't Taberi, 8/130, 5/Mâide, 5

ülkelerde rakam %46'dır. Büyük bir kısmı ise kendisini deist olarak tanımlar. Avrupa'da kilise dahi ateizm, deizm ve özellikle gençlerde yaygınlaşan nihilizm akımlarından bizardır. Böyle bir vasatta Avrupalıları Ehl-i Kitap kabul etmek için titiz davranılmalıdır. Sırf Hristiyan bir anne babadan doğdu diye her Avrupalı Hristiyan kabul edilmemelidir.

İslam bu emri Müslimlerin egemen olduğu, Ehl-i Kitab'ın teba durumunda olduğu bir dönemde vermiştir. Bugün ise onlar egemen, bizse mustazaf durumdayız. Üstelik sizler Avrupa'da zımmi konumundasınız! Zımmi, yani vergisini ödeyen ve azınlık statüsü olan kimse...

İbni Abbas (ra) şöyle der:

" 'Ehl-i Kitap kadınlarından bize helal olanlar vardır, helal olmayanlar vardır.' Devamında şu ayeti okur:

'Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resûlü'nün haram saydığını haram saymayan ve hak (din olan İslam'ı) din edinmeyenlerle alçaltılmış bir şekilde elden cizye verinceye kadar savaşın.'[9]

Sonra der ki: 'Cizye veren, (yani İslam egemenliğinde azınlık statüsünde olan,) bize helaldir. Cizye vermeyen bize helal değildir.' "[10]

İbni Abbas'ın (ra) bu tespiti, tüm nasları bir arada değerlendirmesi ve Ehl-i Kitap'la evliliği yerli yerine oturtmasındandır. Günümüz açısından düşünüldüğünde bu şart hayati öneme sahiptir. Şöyle ki; Ehl-i Kitap olan bir kadınla anlaşmazlık yaşadığımızda aramızda kim hükmedecektir? Örneğin boşanmak istedik; tağuti mahkemeler çocukları kime verecektir? Çocuğumuzu ideolojik eğitim tezgâhlarından, tağuta kulluğun modern mabedlerinden uzak tutmak istedik ve Ehl-i Kitap eşimiz şikâyet etti; sonuç ne olacaktır? Örneğin Müslimlerin egemenliğinde yaşayan zımmi gelin, eşinin izni olmadan kiliseye gidemez, çocuklarına kendi dinini öğretemez. Bugün, bu şartlarda, dindar bir Hristiyan/Yahudi kadını hangi güç/kanun bundan men edecektir?

Öncelik Müslim kadınlarla evlenmektir. Şayet Ehl-i Kitap kadınlarla yapılacak evlilikler, Müslim hanımların bekâr/dul kalmasına neden olacaksa, onlarla evlenmek hoş karşılanmamıştır:

9. 9/Tevbe, 29
10. Tefsiru't Taberi, 8/146, 5/Mâide, 5

Cabir ibni Abdullah (ra) şöyle der:

"Onlarla fetih zamanı evlendik. Neredeyse evlenecek Müslim kadın bulamıyorduk. Sonra döndüğümüzde onları boşadık."[11]

Hasan-ı Basri'ye (rh) Ehl-i Kitap kadınlarla evlilik hakkında sorulur. Der ki:

"Ehl-i Kitap kadınlardan ona ne? Allah, Müslim kadınları çoğaltmıştır. Şayet evlenmek zorunda kalırsa iffetli, hür ve zina etmeyenle evlensin."[12]

Bugün birçok Müslim kadın, coğrafyamızda var olan işgal, zulüm ve kaos nedeniyle bekâr veya duldur. Henüz bu soruna çözüm bulamadan Ehl-i Kitap kadınlarla evlenmeyi düşünmek şeriatın gözettiği gayelere uygun olmasa gerektir.

Ehl-i Kitap kadınlarla yapılan evliliğin İslam toplumuna zarar vermemesi gerekir: "Huzeyfe (ra) Ehl-i Kitap bir kadınla evlenince Ömer (ra) ona kızmıştır. Bunun üzerine Huzeyfe (ra) ona şöyle sormuştur: 'Bu yaptığım haram mı, onu boşayayım mı?'

Ömer (ra), 'Haram olduğunu düşünmüyorum. Fakat onlar arasından iffetsiz kadınları almanızdan korkuyorum.' "[13]

Ömer (ra) kötü ahlaklı kadınların bu vesileyle İslam toplumuna sızmasından, İslam ahlakını bozmasından korkmuştur. Günümüz şartları düşünüldüğünde Ehl-i Kitap kadınların ahlak anlayışıyla Müslimlerin ahlak anlayışı arasında ciddi bir fark vardır. Özellikle de Batı'da yaşayan Ehl-i Kitap![14]

11. Musannef (Abdurrezzak), 12677
12. Tefsiru't Taberi, 4/149, 5/Mâide, 5
13. Tefsiru't Taberi, 3/716, 2/Bakara, 221
14. Bazı âlimler Ömer'in (ra) bu tavrını, diğer insanların sahabeyi örnek alması ve Kitabi evliliklerin çoğalması endişesine bağlamıştır. (age. 3/716)

Bir grup müfekkir bunu sosyolojik açıdan şehirleşme ile köylülük farkıyla açıklamıştır. Şöyle ki; şehirli kadınlar daha bakımlı ve genç olur. Kırsal kesimde yaşayan kadınlar ağır işler yapar; yıpranır ve erken yaşlanır. Ayrıca kırsal kesimde kişisel bakım olanakları kısıtlıdır. Müslimler fetih hareketleriyle birçok büyük şehri aldılar. İlk defa bu denli bakımlı karşı cinsle karşılaştılar. Ömer (ra) bunun Müslim erkekleri etkileyip, şehirli Ehl-i Kitap kadınlara rağbet etmelerinden korktu. Zira bu, çoğu kırsal kesimde yaşayan Müslim hanımlara zarar verecekti…

Evlilik karşılıklı rızaya dayalı bir sözleşmedir. Taraflardan biri bir şart koşuyor, öteki de bunu kabul ediyorsa, kişi şarta bağlı kalmak zorundadır. Şayet öne sürülen şart ona ağır geliyor ve yapamayacağını düşünüyorsa bunu reddedebilir, akdi gerçekleştirmeyebilir. Şartı kabul edip sonra muhalefet etmek, sözleşmelerde yapılan dolandırıcılığa benzemektedir. Ki; aldatmak, yanıltmak, güven istismar etmek... müminlerin ahlakından değildir.

Yukarıda zikrettiğimiz mülahazalar göz önünde bulundurulduğunda; Ehl-i Kitap kadınlarla evlilik meselesi, günümüz şartları açısından daha iyi anlaşılır. Yalnızca bir ayetin hükmüne bakarak "Ehl-i Kitap kadınlarla evlenmek caizdir." demenin, şeriatın bütününü ve yaşanılan vakıayı gözetmediği görülür. Allah (cc) en doğrusunu bilir.

Nikâh Akdinde Şart Koşmak

Nikâh akdinde koşulan şartları âlimler üç kısma ayırır:[15]

Mutlaka uyulması gereken şartlar: Bu şartlar, Allah'ın (cc) emrettiği şekilde evliliğe güzellikle devam etmek veya güzellikle ayrılmak gibi şartlardır. Örneğin kadının, eşine kendisine iyi davranmasını, haklarına riayet etmesini şart koşması gibi... Bunlar yüce Allah'ın kadına ve erkeğe emridir. Şart koşulsun veya koşulmasın yerine getirilmesi gerekir. Şart, yalnızca bu hakkı pekiştirmiş olur.

Kesinlikle uyulmaması gereken şartlar: Şeriatın nas kılarak nehyettiği şeylerden herhangi biri şart koşulursa; nikâh sahih, şart batıl olur. Bu şartlar, kesinlikle kabul edilmemesi gereken şartlardandır. Örneğin kadının veya erkeğin; iffetsiz davranışlara sessiz kalınmasını şart koşması, zulmetmeyi şart koşması, hiçbir surette boşanmamayı şart koşması gibi...[16]

Zira bunlar şeriatın haram kıldığı davranışlardır. Şart koşulsun veya koşulmasın yapılması haramdır. Ayrıca dinin nas kıldığı hükme muhalefet eden her şey batıldır:

Aişe'den (r.anha) şöyle nakledilmiştir:

"...Allah'ın Kitabı'nda yeri olmayan bütün şartlar geçersizdir, yüz şart bile olsa. Allah'ın hükmü uyulmaya daha layıktır. Allah'ın şartı daha sağlamdır."[17]

İhtilaf edilen şartlar: Bir yerden başka bir yere taşınmama, üzerine ikinci evlilik yapmama gibi şartlar. Başta sahabe olmak üzere sonradan gelen fakihler bu tip şartlarda ihtilaf etmiştir. Bizim tercihimiz şudur;

Kur'ân, sünnet ve şeriatın genel ilkelerine baktığımızda bu şartların geçerli olduğunu ve uyulması gerektiğini görüyoruz:

Yüce Allah şöyle buyurur:

"...Ahde vefa gösterin. Çünkü ahid, sorumluluktur."[18]

"Ey iman edenler! Sözleşmelerinize bağlı kalınız..."[19]

"Onlar, (gerek Rableriyle kendi aralarında gerek insanlarla aralarında var olan) emanetlerini ve sözlerini gözetirler."[20]

Buna mukabil, sözünde durmamak ve söz bozmak fasık kimselerin ahlakıdır:

15. Bk. Fethu'l Bari, 5151 No.lu hadis şerhi

16. İmam Buhari şu örneği verir:

Ebu Hureyre'den (ra) rivayet edildiğine göre Peygamber (sav) şöyle buyurdu:

"Bir kadının, (evlilik şartı olarak) çanağının kendisine boşalması (sadece kendisiyle evli kalması) amacı ile kız kardeşinin (kumasının) boşanmasını istemesi helal değildir. Çünkü onun için ne takdir edilmişse ancak o vardır." (Buhari, 5152)

17. Buhari, 2729
18. 17/İsrâ, 34
19. 5/Mâide, 1
20. 23/Mü'minûn, 8

"Her söz verdiklerinde onlardan bir grup sözünü bozmadı mı? (Hayır, öyle değil!) Aslında onların çoğu iman etmezler."[21]

"Onların çoğunda söze bağlılık (ahlakı) görmedik. Ama onların çoğunun gerçekten fasıklar olduğunu gördük."[22]

Allah Resûlü (sav) şöyle buyurur:

"Yerine getirdiğiniz şartlar arasında yerine eksiksiz getirmenize en layık olan, kendisi ile fercleri kendinize helâl kıldığınız (nikâha dair) şartlardır." [23]

Cabir (ra) şöyle dedi:

"Bir helali haram ve bir haramı helal kılmadığı sürece sulh/barış Müslimler arasında caizdir. Müslimler helali haram ve haramı helal kılmadığı sürece şartlarına riayet ederler."[24]

Ebu Hureyre'den (ra) rivayet edildiğine göre Allah Resûlü (sav) şöyle buyurdu:

"Münafığın alameti üçtür: Konuştuğunda yalan söyler, söz verdiğinde sözünden döner, kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder."[25]

Şeriatın genel ilkelerine baktığımızda şunu görürüz: Evlilik karşılıklı rızaya dayalı bir sözleşmedir. Taraflardan biri bir şart koşuyor, öteki de bunu kabul ediyorsa, kişi şarta bağlı kalmak zorundadır. Şayet öne sürülen şart ona ağır geliyor ve yapamayacağını düşünüyorsa bunu reddedebilir, akdi gerçekleştirmeyebilir. Şartı kabul edip sonra muhalefet etmek, sözleşmelerde yapılan dolandırıcılığa benzemektedir. Ki; aldatmak, yanıltmak, güven istismar etmek… müminlerin ahlakından değildir. Bunu en başından niyet edip tasarlayarak yapmak daha ahlaksız olsa da, sonradan söz bozmaya karar vermek de ahlaki bir zaaftır.

Kişi ikinci evliliği, yüce Allah'ın kendisine tanıdığı bir hak görüyorsa, en başından bu şartı reddetmelidir. Zira bu şartı ikrar ettiğinde kendi hakkından feragat etmiştir. Örneğin birine bir ürün sattığınızda, o ürün onun mülkü olur; onun verdiği ücret de size ait olur. Ancak siz, "Bunu sana satıyorum, fakat şartım var. Şu zamana kadar ben kullanacağım." derseniz, karşı tarafın, bir müddet mülkünü kullanma hakkından feragat etmesini istersiniz. Kabul edip etmemek muhatabınıza kalmıştır. Dilerse kabul edip hakkından feragat eder, dilerse "Bu şartı kabul etmiyorum." diyerek alışverişi reddeder.

Cabir (ra) bir alışverişte Nebi'ye şu şartı koşar:

"Cabir, devesinin sırtında gidiyordu. Devesi iyice yorulmuştu. Peygamber (sav) ona rastladı ve eliyle vurdu. Deve (birden canlandı), öyle yürüyordu ki daha önce hiç öyle yürümemişti. Sonra 'Bunu bana bir okkaya sat.' buyurdu. Ben de sattım, ama eve kadar beni taşımasını şart koştum. Eve gelince deveyi ona getirdim ve parasını verdi. Sonra yanından ayrıldım. Peşimden birini göndererek, 'Ben deveni alacak değilim. Al deveni. Bu senin malındır.' buyurdu." [26]

Ömer (ra) bu meseleyi fıkhettiği için şu meşhur sözü söyler: "Şartların yanında haklar kesilir."[27] Kastı şudur: Sizin bazı haklarınız olabilir. Fakat biri size şart koşar ve siz de o şartı kabul ederseniz, hakkınızı kesmiş, yani ondan feragat etmiş olursunuz.

Sonuç olarak; eşiniz size ikinci evlilik yapmamayı şart koşmuşsa bu şarta uymak zorundasınız. Şayet sözünüzden dönmeye karar verdiyseniz; eşinizin boşanma talebi yerindedir. Allah (cc) en doğrusunu bilir.[28]

---

21. 2/Bakara, 100
22. 7/A'râf, 102
23. Buhari, 5151; Müslim, 1418
24. Tirmizi, 1352
25. Buhari, 33; Müslim, 59
26. Buhari, 2718; Müslim, 715
27. Buhari, Kitabu'ş Şurut, 6. Bab
28. Konunun başında belirttiğimiz gibi; bu mesele fukaha arasında ihtilaflıdır. Biz Kur'ân, sünnet ve şeriatın genel ilkelerini gözeterek bir tercihte bulunduk. Ki; genel anlamda hadis ehli (Ahmed, Buhari, Tirmizi…) bu naslara dayanarak, şartlara bağlı kalınması gerektiğini söylemiştir.

    Tirmizi (rh) mezhepleri şöyle nakleder: (Şafii'den (rh) naklettiğinde nazar vardır.)

    Resûlullah'ın (sav) ashabından bazı ilim adamları, uygulamalarını bu hadisle yapar. Ömer b. Hattab da (ra) onlardan biridir ve şöyle der:

    "Bir erkek, bir kadınla onu memleketinden çıkarmamak üzere evlenirse onu memleketinden çıkaramaz." Bazı ilim adamları da aynı kanaattedir. Şafii Ahmed ve İshâk bunlardandır. Ali'den şöyle rivayet edilmiştir: "Allah'ın (cc) şartı, kadının şartından öncelikli olarak yerine getirilir." Ali (ra) böyle söylemekle sanki "Kadının bu şartı üzerine, hicret gibi bazı zaruri durumlar yaşanırsa erkek, onu çıkarabilir." demektedir. İlim adamlarından bu şekilde görüş bildirenler de olmuştur, Sufyan Es-Sevri ve bazı Kufeliler gibi. (Tirmizi, 1127)

    Burada bir meselenin altını çizmeliyiz: Kadının böyle bir şart koşması, evlilik akdine münafi değildir. Bu; bir helali haram veya bir haramı helal kılma kapsamına girmez. Bu yalnızca bir haktan feragat edilmesini talep etmektir. Bazen bu durum, "Ben ölürsem evlenmeyeceksin."

Ailenin İkinci Evliliğe Engel Olması

Kızının üzerine ikinci evlilik yapılmasına razı olmayan bir baba, damadına engel olabilir. Zira o, kızının velisidir ve yaşanan ailevi sorunlara hem veli olarak hem de hakem olarak müdahale etme hakkına sahiptir.[29] Allah Resûlü de (sav) ikinci evlilik yapmak isteyen Ali'ye (ra) müdahale etmiş, bu talebinde ısrarcı olursa kızını boşamasını istemiştir.

Ali ibni Huseyn'den şöyle nakledilmişir:

"Ali (ra), Ebu Cehil'in kızına talip olmuş ve onu Fatıma'ya (r. anha) kuma olarak getirmek istemişti. Bu durumdan haberdar olan Resûlullah'ın (sav), işte şu minberine çıkarak şöyle hitap ettiğini duydum: 'Fatıma benim bir parçamdır. Bu durumda onun dininde sınanmasından endişe ediyorum.' Ben o sıralar ergenlik çağına yeni girmiştim. Sonra Peygamber (sav), kızı Zeynep ile evlenen As ibni Rebi'nin yakınları olan Abdüşşemsoğulları ile olan hısımlığından söz etti ve As'ın bu hısımlığa bağlı kaldığını ifade ederek kendisini övdü: 'O benimle konuştu ve doğru/dürüst davrandı. O bana bir söz verdi ve sözünde durdu. Ben asla helali haram, haramı da helal kılıyor değilim. Ancak Allah'a yemin ederim ki Allah Resûlü'nün kızı ile Allah düşmanının kızı asla (aynı nikâh altında) bir araya gelemez.' "[30] [31]

gibi şartlarla karıştırılmaktadır. Böyle bir şeyi şart koşmak, Allah ve Resûl'ünün emrettiği bir hükmü yasaklama kapsamına girer. Bu nedenle Nebi (sav), kocasına, kendisinden sonra evlenmeyeceği sözünü verdiğini söyleyen Ummu Mubeşşir'e "Bu doğru değildir." demiştir. (Taberani, Mu'cemu's Sağir, 1157) Şevkani (rh) hadisin isnadına hasen demiştir.) Ancak "Benim üstüme evlenmeyeceksin." demek, daha önce söylediğimiz gibi, şeriatın izin verdiği bir haktan feragat edilmesini talep etmektir. İkinci evlilik farz değil, bir izindir. "Ben ölürsem evlenmeyeceksin." demek ise üzerinde hiçbir hakkı olmayan insana şart koşmaktır. Ölüm, nikâhı düşürdüğü için ölünün geride kalan üzerinde evlilik akdine bağlı bir hakkı yoktur. Hâliyle böyle bir şart koşma hakkı da yoktur. Yine "Ben ölürsem evlenmeyeceksin." demek, Allah Resûlü'ne has bir hükme öykünmektir; en basit ifadeyle hadsizliktir. Allah (cc) en doğrusunu bilir.

29. "Aralarının açılmasından korkarsanız erkeğin ehlinden bir hakem, kadının ehlinden de bir hakem yollayın. Şayet (bozulan evliliği) ıslah etmek isterlerse, Allah aralarını düzeltir (çabalarını başarıya ulaştırır). Şüphesiz ki Allah, (her şeyi bilen) Alîm, (her şeyden haberdar olan) Habîr'dir." (4/Nîsa, 35)

30. Buhari, 3110

31. Bu hadisle ilgili genel kanaat, bu durumun Allah Resûlü'ne has olduğudur. Kanaatimce bu yaklaşım isabetli değildir. Zira bu düşünceye sahip olanlar hiçbir delil zikretmeksizin, Allah Resûlü'nün (sav) tüm ümmeti ilgilendiren bir uygulamasını ona has kılarak, delil olma yönünü ilga etmişlerdir. Bu düşüncelerine hiçbir delil zikretmedikleri gibi, akli olarak eleştiriye açık, nakzedilir şeyler öne sürmüşlerdir. Şöyle ki:

Bir rivayette Allah Resûlü (sav) "Ali diliyorsa kızımı boşar, evlenmek istediğiyle evlenir." demiştir. Yani onu muhayyer bırakmıştır.

El-Misver ibni Mahreme'den şöyle nakledilmiştir:

"Resûlullah'ı (sav) minber üzerinde şöyle buyururken dinlemişimdir: 'Şüphesiz Hişam ibni El-Muğire oğulları, kızlarını Ali ibni Ebi Talib ile nikâhlamak üzere benden izin istediler. Hayır, ben izin vermiyorum. Tekrar söylüyorum: İzin vermiyorum. Yine tekrar ediyorum: İzin vermiyorum. Ancak Ebu Talib'in oğlunun, kızımı boşayıp onların kızlarını nikâhlamak istemesi müstesnadır. Çünkü o, (Fatıma) benden bir parçadır. Onu şüpheye düşüren bir şey beni de şüphelendirir, onu rahatsız eden bir şey bana da eziyet verir.' " (Buhari, 5230)

Şayet bu talep, Allah Resûlü'nün şer'i emri olsaydı Ali'nin (ra) ona muhalefeti caiz olmaz ve seçim hakkı olmazdı.

Allah Resûlü (sav) açıkça "bir helali haram, bir haramı da helal kılmadığını" söyler. Bu da onun Ali'yi (ra) muhayyer bıraktığını gösterir. Şayet bu isteği resûl oluşu cihetiyle şer'i bir emir olsaydı, Ali'nin ona muhalefeti haram olurdu. Zira Allah Resûlü'nün, yapılmamasını emrettiği bir şeyi yapmak haramdır, isyandır.

Allah Resûlü (sav), "Onu (Fatıma'yı) üzen beni üzer." demiştir. Bu, şer'i bir üzüntü değildir; babalık cihetiyle oluşan bir üzüntüdür. Şayet bu, Allah Resûlü'ne has şer'i bir üzüntü olsaydı, Ali'nin (ra) Fatıma'yı (r.anha) hiç üzmemesi gerekirdi. Bu da hem akla hem de vakıaya aykırıdır. Zira Ali'yle Fatıma'nın yer yer tartıştıkları, kavga edip küstükleri bir gerçektir.

Sehl ibni Sa'd'dan şöyle nakledilmiştir:

"Peygamber (sav) Fatıma'nın (r.anha) evine gitti. O esnada Ali'yi (ra) evde bulamadı. Fatıma'ya, 'Amcanın oğlu nerede?' diye sordu. O da 'Onunla aramda bir tartışma oldu, bunun üzerine bana kızdı ve evden çıkıp gitti. Yanımda kaylule yapmadı.' dedi. Allah Resûlü birine, 'Bak bakalım, Ali nereye gitmiş?' diye talimat verdi. Bir müddet sonra adam çıkageldi ve 'Ey Allah'ın elçisi, Ali şu anda mescidde uyuyor.' dedi. Peygamber mescide geldi. Bu esnada Ali uyuyordu. Ridasının bir kısmı açılmıştı. Bu yüzden vücudunun bir bölümü toprağa bulaşmıştı. Resûlullah bir yandan toprağı temizliyor, bir yandan da 'Kalk, Ebu Turab! Kalk, Ebu Turab!' diyordu." (Buhari, 441; Müslim, 2409)

Allah Resûlü (sav) açıkça "Onun, (Fatıma'nın,) dininde fitneye düşmesinden korkuyorum." demiştir. Dininde fitneye düşmek Fatıma'ya (ra) has bir durum değildir. Üzerine evlenilen her kadın üzülür, dininde fitneye düşebilir.

Allah Resûlü (sav) hadisin bir rivayetinde diğer damadı Ebu'l As ibni Rebi'yi övmüş, kendisine verdiği sözü tuttuğunu söylemiştir.

El-Misver ibni Mahreme şöyle demiştir:

"Ali, Ebu Cehil'in kızına talip oldu. Fatıma bunu işitti. Resûlullah'ın (sav) yanına giderek dedi ki: 'Senin kavmin, kızların için kızıp öfkelenmediğini ileri sürüyor. İşte Ali, Ebu Cehil'in kızıyla evlenecek.' Bunun üzerine Resûlullah (sav) ayağa kalktı. Teşehhüd getirdikten sonra onun şöyle dediğini dinledim: 'Ben Ebu'l As ibni Rebi'ye kızımı nikâhladım. O bana ne söylediyse sözünde durdu, doğru söyledi. Şüphesiz ki Fatıma da benim bir parçamdır ve şüphesiz onun hoşuna gitmeyen bir şeyden ben de hoşlanmam. Allah'a yemin ederim, Resûlullah'ın kızı ile Allah düşmanının kızı aynı adamın yanında (nikâhla) bir araya gelmeyecektir.' Bunun üzerine Ali ona talip olmaktan vazgeçti.

(El-Misver'den şöyle rivâyet edilmiştir:) Peygamber'in (sav), Abdüşşemsoğullarından bir damadını söz konusu ettiğini, bu akrabalığı hususunda onu övgüyle bahsedip onu güzel bir şekilde yâd ettiğini, sonra da şunları eklediğini işittim: 'O, konuştuğunda bana doğruyu söyledi, söz verdiğinde sözünde durdu.' "(Buhari, 3729; Müslim, 2449)

Bu ise Allah Resûlü'nün (sav) Ali'den (ra) söz aldığını dolaylı olarak ifade etmiştir. Şöyle ki; damadı, eşi Zeynep'i Allah Resûlü'ne göndermeye söz vermişti. Sözünü tuttu da. Allah Resûlü'nün, bu olayı Ali'nin ikinci evlilik talebinde dillendirmesi ilginçtir. Bu şekilde Ali'nin, ver-

Sonuç olarak şunları söyleyebilirim: Eşiniz ve ailesi; Kur'ân, sünnet ve genel şer'i ilkelere göre haklıdır. Ya bu kararınızdan ya da mevcut evliliğinizden vazgeçmeniz gerekmektedir. Her şeyin en doğrusunu bilen Allah'tır…

Akitleri Yazıya Dökmek

Bir konuda hatırlatmada bulunmak ve kardeşlerimi uyarmak istiyorum: Çoğu zaman ticaret alanında fıkhi sorulara muhatap oluyorum. Benim görebildiğim kadarıyla ticaret alanındaki sorunların temel nedeni; sözleşmeleri yazıya dökmemektir. Yüce Allah'ın indirdiği ayetlerden en uzun olanı borçları (ve aynı anlamda olan ticari işleri) yazıya dökmekle ilgilidir.[32] Ticari sözleşmeleri yazıya dökmemek, yüce Allah'ın irşadına muhalefet etmektir. Her muhalefette olduğu gibi yapılan işin bereketini, huzurunu ve güven duygusunu kaçırmaktadır.

Benim tavsiyem; şu anda mevcut olan, ancak yazıya dökülmemiş tüm ticaretler için tarafların oturup bir sözleşme yapmasıdır. İşin küçük ya da büyük, ortaklık veya işçi-işveren, kâr ortaklığı veya komisyonculuk… olmasına bakmaksızın; tüm ticaretler kayıt altına alınmalıdır.

Borç ayeti yeryüzünün en hayırlı toplumunun üzerine inmiştir. Şayet karşılıklı güven ve söze dayalı anlaşma yeterli olsaydı, ticaret sözleşmelerinin yazılması istenmezdi. Biz onlardan daha hayırlı ve daha güvenilir olmadığımıza göre, yazmak zorundayız.

Bazen çok basit bir sorun, yazıya dökülmediği için haftalarca tarafları meşgul edebiliyor. Herkes hatırladığı kadarını söylüyor ve fıtri olarak kendi maslahatını korumaya çalışıyor. İddiaların doğruluğuna şahit bulmak, süreci baştan sona kontrol etmek, iddiaların gerçekliğini test etmek… hem tarafları hem de soru sorulan merciyi yoruyor. Bir yazı olsa; birkaç dakika içinde çözülebilecek bir sorun büyüyor, dal budak salıyor. İddiaların karşılıklı inkârı nedeniyle kırılan kalpler ve zedelenen kardeşlik duyguları da cabası…

Bu hatırlatmadan sonra ricam; yazıya dökülmemiş hiçbir ticari, işçi-işveren, ortaklık, komisyonculuk ve benzeri meselelerle ilgili soruların bana sorulmamasıdır. İslami öğretilere uygun olmayan bir ticarete "İslami çözüm" bulmak pek mümkün olmuyor.

Hayır ve selamet; Allah'a ve Resûl'üne itaattedir. Şer ve huzursuzluk ise Allah'a ve Resûl'üne muhalefettedir.

Bu ay bu kadarla iktifa ederek dualarınızda bana da yer ayırmanızı temenni ediyor ve her birinizi Allah'a (cc) emanet ediyorum. Allah yardımcınız olsun.

---

diği bir sözle bu tutumunun uyuşmadığını ima etmektedir. Allah (cc) en doğrusunu bilir.

Allah Resûlü (sav), "Resûlullah'ın kızıyla Allah düşmanının (Ebu Cehil'in) kızı bir arada toplanmaz." buyurmuştur. Ali'nin (ra) evlenmek istediği bu hanım, Müslim olmuştur. Şayet Allah düşmanlarının kızlarıyla evlilik yapmak şer'i bir yasak olsaydı, birçok Mekkeliyle evlenmek yasak olurdu. Başta Allah Resûlü'nün, henüz Allah düşmanı olan Ebu Sufyan'ın kızıyla evlenmesi sorun oluştururdu. Allah (cc) en doğrusunu bilir; bu, babalık duygularıyla söylenmiş bir söze benzemektedir. Zira Allah Resûlü de (sav) bir insandır. Unuttuğu, yanıldığı, öfkeyle hareket edip beddua ettiği vakidir:

Alkame'den (rh) şöyle nakledilmiştir:

Abdullah ibni Mesud, (ra) Peygamber'in (sav) kendilerine namaz kıldırdığını anlattı. (Alkame'nin rivayet ettiği ravi İbrahim, 'Fazla mı yoksa eksik mi kıldırdığını hatırlamıyorum.' demiştir.) Allah Resûlü (sav) selam verince ona, 'Ey Allah'ın elçisi, namazla ilgili yeni bir gelişme mi oldu?' diye sordular. O da 'Böyle bir şey olmadı.' diye cevap verdi. Ashab-ı kiram, 'Şöyle şöyle namaz kıldırdın.' deyince Peygamber (sav) ayaklarını büküp kıbleye yöneldi ve iki kez secdeye gitti, sonra selâm verdi. Yüzünü bize çevirdikten sonra şöyle buyurdu: **'Eğer namazda bir değişiklik olsaydı elbette size haber verirdim. Ancak ben de sizin gibi bir insanım. Nasıl ki siz unutuyorsanız, ben de unuturum. O hâlde unuttuğum zaman bana hatırlatın.** İçinizden kim namazı konusunda şüpheye düşerse doğru olanı esas alıp ona göre namazını tamamlasın. Sonra selam verip iki kez secde etsin.' " (Buhari, 401; Müslim, 572)

Aişe'den (r.anha) şöyle nakledilmiştir:

"Resûlullah'ın (sav) yanına iki kişi girdi ve kendisiyle, ne olduğunu bilmediğim bir şey konuştular. Bunun üzerine kendisini öfkelendirdiler, o da onlara lanet etti ve ağır bir söz söyledi. Bu iki kişi yanından çıktığında, 'Ey Allah'ın Resûlü, her kim hayır namına bir şeyler elde etse bile bu iki kişi hayır elde edememiştir.' dedim. O da 'Niye bunu söyledin?' buyurdu. Ben de 'Bu iki kişiye lanet ettin ve ağır bir söz söyledin.' dedim. O da 'Sen, benim, Rabbime ne şart koştuğumu bilmiyor musun? Ben, '**Allah'ım, ben de bir insanım. Herhangi bir Müslim'e lanet eder veya ağır bir söz söylersem, bunu onun için günahlardan bir arınma kıl ve ecir yap.' dedim.' buyurdu**." (Müslim, 2600)

Bu meselede bir insan olarak babalık duygularının kabarması ve o hissiyatla konuşması gayet anlaşılırdır. Aksi hâlde, İslam olmuş bir hanımı babasının suçuyla değersizleştirmek, Allah Resûlü'nün genel öğretileriyle uyumlu değildir, istisnai bir durumdur. Allah (cc) en doğrusunu bilir.

32. Bk. 2/Bakara, 282

18 EYLÜL SAKARYA

18 Eylül'de Sakarya 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada Halis Hoca'nın yaptığı savunma

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

Burada yeni olan iki üye hâkim var. Bu yüzden mütalaa ile ilgili konuşmadan önce çok kısa bir şekilde niçin bu dosyada yer aldığımı anlatmak istiyorum. Bu dosyaya dâhil edilmem özetle şu şekilde oldu:

Sakarya'da İslami çalışma yapan bir grup genç var. Bu gençlerin Sakarya 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde daha önceden açılmış bir dosyaları bulunuyor. Bu kişiler cezaevinden çıktıktan sonra bir yemek tertiplediler ve beni de bu yemeğe davet ettiler. Ben de Sakarya'da, üç saat süren bu yemeğe katıldım. Polis, İstanbul'dan çıktığım andan itibaren Sakarya'ya girişime kadar bütün anlarımı tek tek fotoğraflayıp dosyaya koydu. Yalnız ne hikmetse IŞİD adına toplantı yapıldığını düşündüğü bir ortamı dinlemedi, sadece kapıya kadar fotoğraf çekmekle yetindi. Ben yüce Allah'ı şahit tutarım ki **o gün dinleme aracı evin yanında idi ve o evin içi dinlendi. Fakat yemekte yapılan konuşma işlerine gelmediği için** dosyaya sadece kapının girişine kadar olan fotoğraflar konuldu.

Daha sonra Sakarya'daki bu gençlere ikinci bir operasyon daha yapıldı ve tutuklandılar. İki ay sonra da beni İstanbul'da gözaltına alarak bu soruşturmaya dâhil ettiler.

Sakarya'daki bu soruşturmaya dâhil edilmeden önce halkı kin ve düşmanlığa teşvik suçlamasıyla Ankara'da gözaltına alındım. O sırada Savcı,

benim hakkımda terör örgütü üyeliği ile ilgili bir soruşturma yapılmasını istedi ve gözaltı sürem bir hafta daha uzatıldı. Şu an bizim dosyamıza giren bütün istihbarat raporları, o dosyada da mevcuttu. Savcı, bu istihbarat raporlarını; **"Sanığın örgüte üye olduğuna dair somut bir delil olmadığı için kovuşturmaya yer olmadığına..."** şeklinde değerlendirdi ve beni serbest bıraktı. Daha sonra ise Sakarya'da tutuklandım.

Neden bu dosyada olduğumu izah ettikten sonra, terör örgütü yöneticisi olduğuma dair karar verilirken yazılan dört gerekçe ile ilgili bir şeyler söylemek istiyorum:

• Gerekçenin başında, 2017 yılında Yargıtay'ın benim, El-Kaide'nin Türkiye Yöneticisi olduğuma dair görüş bildirdiği belirtilmiş. Dikkat ederseniz, şu an yargılandığım dosya 2017 IŞİD dosyası... Bu dosyanın iddianamesinin girişinde **"IŞİD ile El-Kaide'nin sahada birbiriyle savaşan iki ayrı örgüt"** olduğu çok net bir şekilde belirtilmiş. (Ben nasıl Türkiye'nin rejiminden beri isem, El-Kaide veya IŞİD'den de beriyim.) Fakat Yargıtay'ın bu kararının doğru olduğunu, Mahkeme'nin de benim El-Kaideci olduğuma inandığını varsayalım. **Nasıl oluyor da El-Kaide'ye dair verilmiş bir karar, IŞİD yöneticiliğine gerekçe yapılabiliyor?**

Yargıtay'ın hakkımda vermiş olduğu karar IŞİD ile ilgili olsaydı ve siz de bunu gerekçe yapıp IŞİD yöneticiliğinden ceza verseydiniz bu anlaşılabilirdi. Ama El-Kaide'ye dair verilen bir karar, IŞİD yöneticiliğine dayanak yapılamaz. Çünkü bunlar sahada birbiriyle savaşan iki farklı örgüt. Bu yapılan şuna benziyor: **"Yargıtay bu adamın FETÖ'cü olduğuna karar verdi, o zaman bu kesin PKK'lıdır da..."**

Kaldı ki bu karar, henüz kesinleşmemiş bir karardır. Kesinleşmemiş bir kararı başka bir karara dayanak yapmak ve sanki somut bir delilmiş gibi gerekçeye yazmak bir hukuk fecaatidir.

• Başka bir gerekçe olarak istihbarat raporları yazılmış. İstihbarat raporlarının, somut gerekçelerle desteklenmediği zaman delil olmayacağını size öğretmekten ar ediyorum, utanıyorum. Ama **12 yıl, 6 ay** verilmiş bir cezanın gerekçesi olarak yazıldığı için hakkında konuşmak zorundayım. Dosyamıza giren istihbarat raporunun orijinal metninde benim hakkımda şöyle yazıyor:

"...Ebu Hanzala kod adlı Halis Bayancuk'un liderliğini yaptığı grup tarafından Kasım 2015 itibarıyla, çatışma bölgelerinde faaliyet gösteren **herhangi bir gruba biat edilmediği...**"

Buradan Savcı şöyle bir sonuç çıkarmış: "2015'ten sonra biat etmemiştir ama 2015'te biat etmiştir." Mahkeme de bu sonucu kabul ederek karar vermiştir. Ancak ilkokul düzeyinde Türkçe dersi görmüş hiç kimse bu cümleden ne sarih olarak ne de tariz yoluyla böyle bir sonuç çıkarabilir.

Mahkeme 2015'ten sonrasını yargılıyorsa ve bu istihbarat raporu da gerekçeye yazılacak kadar kuvvetli bir delilse o hâlde bizim bu dosyanın iki kapağını kapatmamız ve **"Biz bu istihbarat raporunu**

...Bu duruşmaların kıyamet gününde tekrardan yapılmasını Allah'tan talep edeceğim ve başta Savcı olmak üzere bütün heyetten davacı olduğumu yüce Allah'ın huzurunda söyleyeceğim.

delil kabul ediyoruz, bu delile göre Halis Bayancuk 2015'ten sonra hiçbir örgüte biat etmemiştir." dememiz gerekir. Eğer 2015'ten öncesini yargılıyorsa benim 2015 tarihine kadarki süreyi kapsayan 4 farklı dosyam zaten bulunuyor. Neden Mahkeme yetkisini aşıp kendisinden önceki Mahkemelerin yargısına konu olan bir alana müdahale ediyor?

Kararı okumaya devam ediyorum:

"...bu yöndeki düşüncelere de sıcak bakmadığı..."

2015'ten sonra biat etmediği gibi 'bu yöndeki düşüncelere de sıcak bakmadığı' belirtilerek örgütsel bir faaliyetin tüm ihtimalleri de ortadan kaldırılmış oluyor.

Asıl yere geliyorum: **"...söz konusu grubun tüm çalışmalarını El-Kaide benzerinde temellendirdiği..."**

Öyleyse rapora göre biz IŞİD değiliz, El-Kaide de değiliz. Fakat El-Kaide "benzerinde" bir örgüt oluşturmaya çalışıyoruz. Bunun gerekçesi nedir? Çünkü Azerbaycan'da, Türkmenistan'da, Kazakistan'da çalışma yapıyoruz. El-Kaide'nin de evrensel bir ümmet oluşturma fikri var. Bunlar da bu ülkelerde faaliyet göstererek El-Kaide benzerinde uluslararası bağlantılı bir yapı oluşturuyorlar.

Allah (cc) Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"Hiç kuşkusuz sizin bu ümmetiniz, tek (olan İslam) ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet edin."[1]

Kazakistan'daki, Azerbaycan'daki veya Amerika'daki Müslim benim kardeşimdir. Benim herhangi bir ülkedeki bir Müslim'le -okumuş olduğum ayet-i kerimenin gereği olarak- irtibat kurmam, El-Kaide benzeri bir örgüt kurduğum anlamına değil; Allah'ın emrettiği gibi ümmet olma fikrine sıcak baktığımı gösterir.

Gerekçeli karara konu olan istihbarat raporunda, 2015 öncesine dair bir bilgi yok. "Kasım 2015 yılı itibarıyla hiçbir örgüte biat etmediğimiz" belirtiliyor. 2015 sonrası yaptığımız çalışmalar ise "El-Kaide benzerinde, uluslararası bir yapı oluşturmaya çalışıyorlar." şeklinde tavsif ediliyor. Ama bana verilen ceza ve bu cezaya yazılan gerekçe 2017 yılında açılan IŞİD dosyası ile alakalı!

Eğer 2015'ten öncesini yargılıyorsanız ve istihbarat raporlarının 2015 öncesiyle ilgili bir şey demediğini, bunun için ceza verdiğinizi varsayalım. O zaman da karşımıza Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nin istihbarattan talep etmiş olduğu rapor çıkıyor. Bu raporu daha önceki savunmalarımızda mahkemeye sunduk. 2014'te Van Cezaevi'nden tahliye olduktan sonraki süreci anlatan bu raporda şu ifadeler yer alıyor: **"... tahliye sonrası IŞİD'e karşı yaptığı temkinli/nispeten mesafeli açıklamaların IŞİD yanlısı bazı unsurları rahatsız ettiği..."** Öyle ise istihbarat raporlarına göre bizim bahsedilen örgüt ile 2015 öncesinde de bağımız yokmuş.

Diğer rapora geçmeden önce gerekçeli karara Türkçe'nin katledilerek yansıtılmış hâlini aktarmak istiyorum:

"2015 yılından sonra anlaşmazlık ve çatışma içerisinde olduğu belirlenmiş ise de dava konusunu kapsayan önceki dönem itibarıyla örgütün yöneticisi olduğunun kabulü gerektiği, bu bağlamda **01.04.2018 tarihinde** El-Kaide yöneticiliği suçundan takibata tabi tutulup tutuklandığı..."

Ben **2018 yılında** sizin dosyanızda **zaten tutukluyum.** Nasıl birileri 2018 yılında beni takibata tabi tutacak ve tutuklayacak? Aslında burada kastedilen 2008 yılında yapılan operasyondur. Fakat cümlenin devamında, **benim 2015'ten sonra da örgüt bağlantılarımın devam ettiği algısını oluşturabilmek için 2018 tarihinde operasyon yapıldığı** ve El-Kaide'den tutuklandığım yazıyor. Zaten bu gerekçeyi yazan hâkim beni 2017'de tutuklamış; onun derdest olan dosyasından ben hâlen cezaevindeydim. Eğer bu yanlışlıkla yapılmışsa insani bir şeydir, bir şey demiyorum. Fakat algı oluşturmak amacıyla kasten yapıldıysa sizi Allah'tan korkmaya davet ediyorum. Çünkü bunların hesabını tek tek Allah'a vereceksiniz.

Daha önceki konuşmalarımda da belirttiğim gibi, bu duruşmaların kıyamet gününde tekrardan yapılmasını Allah'tan talep edeceğim ve başta Savcı olmak üzere bütün heyetten davacı olduğumu yüce Allah'ın huzurunda söyleyeceğim.

1. 21/Enbiya, 92

Mahkemelerin kararlarında Avrupa'nın ifadelerini kullanıyoruz: Hak, hukuk, insan hakları… Fakat iş uygulamaya geldiğinde Çin'e, Hindistan'a, Rusya'ya gidiyoruz. Doğu'ya ait o diktatörlüğü ve despotluğu bütün muhaliflere uyguluyoruz.

Gerekçeye konulan diğer istihbarat raporunda ise şu ifadeler var:

"15.07.2016 tarihinde anayasal düzene karşı kalkışma suçundan sonra 'Türkiye'nin yanında olabiliriz.' şeklinde kabul edilebilecek tavrından sonra takipçileri tarafından (küfürde olan devletin yanında olmakla) itham edildi. Yine bu dönemde (örgütün eylemlerinin İslam'a davetin metot ve akidelerine uygun düşmediği) yönündeki açıklamaları nedeniyle örgüt ile arasında ihtilaf oluştuğu ve hakkında ölüm emri verildiği yönünde istihbarî mahiyette bilgiler bulunduğu…"

24.03.2016'da **tahliye** oluyorum, 4 ay sonra **darbe** kalkışması oluyor ve ben bununla alakalı bir açıklama **yapıyorum. Bu açıklamam örgütün hoşuna gitmiyor** ve bundan dolayı beni **ölüm** listesine alıyor. Fakat ben ölüm listesine alındıktan sonra Sakarya'ya IŞİD toplantısına katılmaya gidiyorum! Benim bu dosyada bulunmamın nedeni de zaten Sakarya'daki bir yemeğe iştirak etmiş olmam… Örgüt benim ölüm emrimi verdikten sonra herhâlde beni öldürmeleri için toplantılarına gidiyorum(!)

Tekrar söylüyorum: O toplantının kaydı emniyette vardır. Aynı FETÖ olaylarında olduğu gibi günün birinde mutlaka açığa çıkacaktır. O zaman siz de o konuşmada bana, IŞİD ile ilgili soru sorulduğunu ve yarım saat boyunca 2014 yılında dergide yazmış olduğum ve dosyaya delil olarak giren yazının aynısını anlattığımı göreceksiniz.[2]

Gerekçeli karardaki raporlara bir bütün olarak baktığımızda; bir raporda "**…Kasım 2015** itibarıyla, çatışma bölgelerinde faaliyet gösteren herhangi bir gruba **biat edilmediği…**" yazıyor iken diğerinde "**15.07.2016 tarihinde** anayasal düzene karşı kalkışma suçundan sonra 'Türkiye'nin yanında olabiliriz.' şeklinde kabul edilebilecek tavrından sonra takipçileri tarafından (küfürde olan devletin yanında olmakla) itham edildi…" yazmaktadır.

Yani ilkinde 2015 diğerinde ise 2016 yılından itibaren bu örgütler ile sorun yaşadığım beyan edilmektedir. **Yeni gelen iki üyeye Allah adına soruyor ve cevap vermelerini istiyorum: Ben hangi örgüttenim? Bu örgütlerle aramda hangi tarihlerde ihtilaf çıkmış? İhtilaf çıktıktan sonra biz nasıl tekrar bir araya gelmişiz ve bir çalışma içerisine girmişiz? Devletin raporları eğer delilse ve dosyaya girmişse niçin bunların gereğiyle hüküm verilmemiş de çok zıddına hüküm verilmiş?**

- Gerekçe olarak ileri sürülen başka bir husus ise Savcı'nın mütalaasından kopyalanan şu ifadelerdir: "… tahliye olmasından sonra faaliyetlerini Sakarya ilini de kapsayacak şekilde sürdürdüğü, amacının şer'i esaslara dayalı devlet kurmak olduğu, cihatçı, selefi, tekfirci bir anlayışa sahip olduğu, demokrasiyi şirk, cihadı farz, tağuta bağlılığı kâfirlik olarak değerlendirdiği…"

"Amacının şer'i esaslara dayalı devlet kurmak olduğu…"

Devleti kuracağız ama silah yok, bomba yok, gösterilmiş bir eylem planı yok. 11 senedir adım adım, saniye saniye takip ediliyorum ve bu 11 senenin 7,5 senesini de cezaevinde geçirmişim. Ama amacım "şer'i devlet kurmak" öyle mi?

Yanlış anlaşılmak istemem, şer'i devletin kurulmasını elbette istiyorum. Ben şeriatçıyım. Şeriata göre yönetilmek ve şer'i bir devlette yaşamak istiyorum. Fakat sadece buradaki ifadelere karşı çıkıyorum.

"Cihatçı…"

2. https://tevhiddergisi.org/makale/suriye-de-yasananlarin-degerlendirilmesi-sam-ehli-bozulursa-sizde-hayir-yoktur

Kur'ân-ı Kerim'in üçte birinde cihad hukukundan bahsediliyor. Ben bir Müslim olarak namazın, orucun, zekâtın farz olduğuna inandığım gibi cihadın da farz olduğuna inanıyorum. İki tane psikopat örgüt yanlış işler yapıyor diye cihad kavramına karşı çıkamayız. Nasıl ki bir sapık, Sakarya'da 12 yaşındaki bir kızın ırzına musallat oldu diye İslam'a düşmanlık yapamayız, o sapıka düşmanlık yapabiliriz. Hakeza başka bir ülkede iki tane sapık örgüt; cihad adı altında yeryüzünü kana buluyor, yeryüzünü ifsat ediyor, insanların, mazlumların canına kıyıyorsa o iki örgüte düşmanlık yapabiliriz. Ama onların istismar etmiş olduğu cihad kavramına gelince, cihad Allah'ın emridir ve "Ben Müslim'im" diyen her insanın cihadın farziyetine inanma zorunluluğu vardır.

"Tağuta bağlılığı ise kâfirlik olarak değerlendirdiği..."

Daha önceki savunmamda da belirttiğim gibi, Allah (cc) Kur'ân-ı Kerim'in sekiz ayrı ayetinde tağuta bağlılığın kâfirlik olduğunu söylemiştir. Sizin dünya görüşünüz nedir, bilmiyorum; ama emin olun elinize bir mikrofon alıp insanlarla bir röportaj yapsanız ve "Tağuta bağlılık kâfirliktir, sen tağuta bağlı mısın?" diye sorsanız, ilmihal düzeyinde İslami bilgisi olan bir insan dahi bunu hakaret kabul eder. "Ben Müslim'im. Tağut da puttur, şeytandır, Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyen, Allah'a isyan eden sistemlerdir. Tabii ki tağuta bağlı değilim." der.

• Ayrıca bana propagandadan 1 yıl, 6 ay, 22 gün ceza verildi ama niçin bu cezanın verildiğine dair herhangi bir gerekçe yazılmadı. Benim, dünyada tavuk keser gibi adam kesen bir örgütün propagandasını yaptığımı söylüyorsunuz ama elinizde yüzlerce konuşmam olmasına rağmen gerekçeye buna dair bir tane delil koymuyorsunuz.

Zabıtlara yansımadı ancak Mahkeme Başkanı avukatlara Diyarbakır'dan gelen dosya üzerinden bu propaganda cezasını verdiğini söyledi. Halbuki Diyarbakır dosyası, **2014 El-Kaide dosyası.** Oradaki bir konuşma **IŞİD propagandasına delil olarak kullanılamaz.** Kullanıldı diyelim, bunun gösterilmesi gerekir. "Ben Bayancuk'un şu konuşmasına binaen El-Kaide veya IŞİD propagandası yaptığına kanaat ettim." denmesi gerekir ki biz de bir üst mahkemeye dilekçe yazarken konuşmanın tamamı hakkında savunmada bulunabilelim. **Hem ceza verilip hem de cezanın gerekçesinin neye dayandığı söylenmeyecekse niçin gerekçe yazılıyor?**

Tüm bunların üzerine bir de her iki örgüte dair farklı tarihlerde yapılan, menfi beyanlarımı içeren ve mahkemenize sunulan konuşmalarımı da dikkate almıyorsunuz.

Anlatmış olduğum bu sürece baktığım zaman ortada ısmarlama bir karar olduğunu görüyorum. Bunu "bir telefon geldi ve beni tutukladınız" manasında söylemiyorum. Ismarlama karar bazen medyanın baskısı olur. Bazen insanın kendi ideolojik takıntıları olur, o takıntılarla karşısındakini değerlendirir. Örneğin, bugün Cumhuriyet Gazetesi'ni düzenli olarak takip eden bir hâkimin, benimle veya herhangi bir Müslim'le ilgili önyargısız karar vermesi mümkün değildir. İktidara yakın gazeteleri takip eden bir hâkimin ise, herhangi bir FETÖ dosyasında önyargısız karar vermesi mümkün değildir. Çünkü medya sürekli şöyle bir tablo çiziyor: "Ya siyah vardır ya da beyaz. Gri nokta yoktur. Ya devletin yanındasınızdır ya da bu örgütlerin..."

Allah'ın (cc) Kur'ân-ı Kerim'de belirtmiş olduğu hak ile batılı birbirinden ayıran bir kural vardır.

"... Şayet (bu Kur'ân) Allah'tan (değil de) bir başka yerden gelmiş olsaydı onda çok fazla çelişki/zıtlık bulurlardı."[3]

Ayette anlatılmak istenen mesaj şudur: Bir şeyin hak/doğru olduğunun delili, onda fikirsel bütünlük olmasıdır. Bir şeyin batıl olduğunun delili ise onda fikirsel çelişkiler olmasıdır. Benim sadece şu gerekçelerde söylemiş olduğum çelişkiler bile dikkatle değerlendirilirse bu dosyanın hakkıyla değerlendirilmediği, delillere bakılmadığı, delillerin tartışılmadığı ve ısmarlama karara bir gerekçe yazılmaya çalışıldığı görülecektir.

Ayrıca bu celsede -dosyaya bakmaya başlayan üye hâkimler bilmez, ama- şu ana kadar Heyet'in bana sorduğu bir tane dahi soru yoktur. 3,5 yıllık yargılama sürecinde bana sorulan tek soru, Savcı'nın şu sorusudur: "Halis, sen diyorsun ki: 'Benim çocuğumun adı Hanzala... Bu yüzden benim adım Ebu Hanzala'dır.' Ama senin 2008 dosyanda da ismin Ebu Hanzala

3. 4/Nîsa, 82

diye geçiyor. Senin çocuğun 2016 yılında doğmuş." Dosya kapsamında bugüne kadar bana sorulan tek soru budur.

Ben 2008 yılından beri yargılanıyorum, çocukluğumdan beri de bir muhalif olarak siyasetin içerisindeyim. Diyebilirim ki Türkiye'de hep zulüm vardı. Zulmün olmadığı hiçbir dönem olmadı ve kolluk ile yargı hep bu zulmün aparatlarından biri oldu. Fakat eski dönemdeki zulümle bugünkü zulüm arasında iki bariz fark var:

Birincisi; eskiden öngörülebilir bir zulüm vardı. Şu anda öngörülemez bir zulüm var. Eskiden, bir avukat size hangi maddeden yargılandığınızı ve muhtemel olarak kaç yıl ceza alacağınızı söyleyebiliyordu. Şimdi ise bu mümkün değil. Bugün bir kimse sadece makale yazdığı için anayasal düzeni yıkmaktan ceza alabiliyor. Ama başka biri, 301 tane insanı diri diri toprağın altına gömdüğü hâlde sadece dört-beş yıl ceza alıp bir de üstüne maden işletme belgesini geri alabiliyor. Yani mahkemelerden nasıl bir karar çıkacağını hiç kimse öngöremiyor.

İkincisi; sizden önceki zalimler, cerrah titizliğiyle zulüm yapıyorlardı. Örneğin FETÖ'cüler, gerekirse bir sene dosyayı sürüncemede bırakıp meclisten kanun çıkarttırıyorlardı. Polis, Ergenekon ve Balyoz davalarında olduğu gibi delil üretiyordu. O CD'ler Amerika'ya gidip içinde ne olduğu anlaşılana kadar bütün Türkiye o CD'lerin içindeki şeylerin delil olduğunu zannetti. Şu anda ise o kadar pervasız bir zulüm var ki kimsenin delil üretme veya kanun çıkartma gibi bir derdi yok. Onu bırakın, verilen bir karar için kimsenin Türkçe kurallarını gözeterek bir gerekçe yazma gibi bir düşüncesi bile yok. Herhâlde herkes "Ben cezayı veririm. Bu ceza yukarıya gider. Yukarıdakiler de zaten gerekçeye bakmaz, benim son cümleme göre hüküm verir" diye düşünüyor.

Bizim ülke olarak durumumuz biraz şuna benziyor: Hani çok lüks caddelerde bazı restoranlar vardır. Camından içeriye baktığınızda ışıl ışıl parlayan bir vitrin görürsünüz, iştahınız kabarır. Sonra Uğur Dündar gibi bir gazeteci mutfağa girer ve yayınladığı görüntülerden dolayı mideniz bulanır... Zahiren baktığımızda ülkenin vitrini müthiş... Hak, hukuk adalet, insan hakları... Bu kelimeler havada uçuşuyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Başkanı'nı buraya getiriyoruz, konuşmalar yaptırıyoruz... Ama işin mutfağına girdiğimiz zaman -ki burada işin mutfağı kolluk ve yargı oluyor- maalesef ışıl ışıl parlayan vitrinden eser yok.

Nasıl coğrafya olarak Avrupa'yla Doğu'nun arasında isek hukukumuz da arada kalmış. Mahkemelerin kararlarında Avrupa'nın ifadelerini kullanıyoruz: Hak, hukuk, insan hakları... Fakat iş uygulamaya geldiğinde Çin'e, Hindistan'a, Rusya'ya gidiyoruz. Doğu'ya ait o diktatörlüğü ve despotluğu bütün muhaliflere uyguluyoruz.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum: İslam hukukunda yargılamalar somut deliller üzerinden yapılır. Somut delillerde tıkanıklık olursa "Bir şahit getir ve yemin et." denilir. Bu da olmadığında mübahele denilen usül devreye girer.[4]

Eğer duruşma bu şekilde devam edecek ve somut deliller üzerinden yargılama yapılmayacaksa mahkeme heyetine teklifim mübahele yapmaktır. Tabii bunu kabul edip etmemekte özgürsünüz. Ben Allah'ın emrettiği üzere mübahele yapıyor ve diyorum ki:

Eğer ben El-Kaide veya IŞİD isem, bunların yöneticisi veya üyesi isem Allah'ın laneti benim, eşimin, çocuğumun ve yakınlarımın üzerine olsun.

Eğer böyle değilsem Allah'ın laneti bu iftirayı atan, bu iftiraya aracı olan, bu iftirayı medyada yaygınlaştıran ve bu iftiraya binaen karar verenlerin üzerine olsun.

Somut bir deliliniz varsa benim inancıma göre bu lanetleşmeye dâhil olmazsınız. Ama hiçbir somut delil olmadan; mahalle, ideoloji veya siyaset baskısından dolayı böyle bir karar veriyorsanız **Allah katında sizden davacıyım ve bu da benim mübahelemdir.**

Başta, ortada, sonda ve her yerde hamd; âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.

---

4. Mübahele; Mahkeme sırasında başkaca bir delil bulunamaması halinde tarafların karşılıklı olarak lanetleşmesidir.

İSLÂM'DAN MÜSLÜMANLIĞA, ZİHNİYET DEĞİŞİM SÜREÇLERİ

Feriduddîn AYDIN

Muaviye oğlu Yezid'in yönetimine başkaldıran Hüseyin (ra) ve ailesinden 72 kişinin Kerbelâ'da öldürülmesi olaylarıyla birlikte- Ümeyyecilik; bu kez Muaviyecilik olarak devam etmeye başladı. Muaviye'nin Arap ırkçılığı eşliğinde sürdürülen bu mirası ve özellikle 707'de Türklere karşı girişilen ve 15 yıl süren kanlı olaylar, bu kez asırlar sonra Müslümanlık adı altında bir intikam dininin örülmesini hazırladı.

Muhammed (sav) -Medine'de İslâm Devleti'ni kurduktan sonra- Ümeyyeoğullarını büyük bir başarıyla sakinleştirdi. Onlara pasif görevler vererek ortalığı karıştırmalarına engel oldu. Onlar da böylece sükûnetlerini koruyarak İslâm toplumu içinde niyetlerini ve duygularını gizlemeyi sürdürdüler. İslâm Devleti'nin (622-632 yılları arasında geçen) bu ilk aşamasında tam anlamıyla disiplinli ve huzurlu bir ortam sağlanmış oldu, güçlü bir toplum düzeni tesis edildi. Onun için bu süre -çok kısa da olsa-, evrensellik ve insancıllık bakımından en ideal bir dönem olarak beşeriyet tarihine geçmiştir. Gerçekçiliğin ve erdemliliğin her alanda öne çıktığı bu on yıl içindeki ahlâk ve gidişat, berrak ve parlak bir zihniyet tablosu olarak tarih sayfalarında yerini almıştır. Dolayısıyla, "Asr-ı Saadet" nitelemesi eğer bu tabloyu ifade etmek için kullanılıyorsa doğrudur.

...Eski Haricîlerin devamı olan günümüzdeki Vahhabîler ve onların yetiştirdiği "Cihâdî Selefiler"le anlaşmak nedeyse imkânsızdır. Bu hareketin bağlıları, çoğunlukla Arap kökenlidirler. Bunlar, -tarih boyunca ve günümüzde- en az Müslümanlar kadar İslâm'ı tahrip etmede etkili olmuşlardır. Nitekim Arap Haricîliği de aynen Türk Müslümanlığı ve İran Şii Moselmânîliği gibi tehlikeli ve İslâm ile -gerçek anlamda- hiçbir ilişkisi bulunmayan yıkıcı bir dindir.

Ancak Ali (ra), -Muhammed'in (sav) vefatından 24 yıl sonra- 17 Haziran 656 günü devlet başkanlığına seçilince Ümeyyeoğulları'nın, gizlediği niyet yavaş yavaş depreşmeye başladı. Bu aileden Şam Valisi Muaviye[1] -yakını olan Halife Osman'ın (ra) öldürülmesi olayını bahane ederek-, yeni Devlet Başkanı Ali'ye (ra) başkaldırdı. "Tahkîm Olayı"ndan[2] sonra- aralarında patlak veren Sıffin Savaşı;

1. Muaviye (602-680), Ümeyyeoğullarından Mekke Site Devleti'nin en son başkanı olan Ebu Süfyan'ın (560-652) oğludur. Mekke'nin fethedildiği sabah iman etti. (?) Peygamber (sav) onu vahiy kâtipliği ile görevlendirerek kendisini ve ailesini İslâm'a ısındırmaya çalıştı. Osman (ra) tarafından 645 yılında Şam Valisi olarak görevlendirildi. 11 yıl bu görevde kaldı. İslâm Devleti'nin üçüncü başkanı Osman'ın (ra) 656 yılında isyancılar tarafından öldürülmesi üzerine başkan seçilen Ali (ra) onu görevden almak isteyince başkaldırdı. Aralarında, 26 Temmuz 657 günü Sıffin Savaşı patlak verdi. 661 yılında Ali'nin (ra) suikast sonucu hayatını kaybetmesi üzerine yerine geçen oğlu Hasan'ı (ra) çok geçmeden istifaya zorladı ve ardından tüm İslâm dünyasına hâkim oldu. Böylece İslâm'ın katılımcı ve özgürlükçü devlet nizamı geri dönüşsüz olarak ortadan kalkmış oldu. 680 yılında oğlu Yezid'i yerine veliaht tayin ettikten sonra öldü.
2. Tahkîm, Arapça tef'îl (تَفعِيل) babından bir mastardır. Sözlük anlamıyla, anlaşmazlıkta bir arabulucuya başvurmak demektir. Terimsel anlamda ise Sıffîn Savaşı (657) sırasında, Ali (ra) ile Muaviye arasında yapılmış olan arabuluculuk amaçlanmaktadır.

   Tahkîm, İslâm tarihinde yer almış ve sonuçları Asya kıtası üzerinde yaşayan toplumların hayatını günümüze kadar -1400 yıldır- dramatik şekilde ve çok yönlü olarak etkilemiş bulunan son derece önemli bir hadisedir.

   Tarihî kaynaklarda genişçe yer verilen bu olayın özeti şudur: Halife Osman'ın (ra) öldürülmesini bahane ederek yerine seçilmiş olan Ali'ye (ra), Şam Valisi Muaviye başkaldırınca aralarında savaş patlak verdi. İkisinin komuta ettiği ordular Suriye ovasında, Sıffîn denen yerde karşılaştılar. Muaviye'nin askerleri mızraklarının ucuna Kur'ân sayfalarını takınca savaş durduruldu. Ali (ra) bu hileye kanarak onunla pazarlığa girmeyi kabul etti. Böylece büyük bir siyasi hata işledi. Çünkü işgal ettiği makamı, Muaviye'nin statüsü ile eşitlemiş oldu. İki tarafın tayin ettiği hakemler danışıklı şekilde anlaşarak Ali'nin (ra) devlet başkanlığını geçersiz saydılar. Bu ise Ali'nin (ra) kendi temsilcisini seçerken duygusal davrandığı anlamına gelir ki bu da onun siyasi yetenekten çok uzak olduğunu kanıtlamaktadır. Yerine geçen oğlu Hasan'ın, 6 ay 3 gün sonra 29 Temmuz 661 tarihinde Muaviye lehinde başkanlıktan çekilmesiyle birlikte devlet ve toplum nizamı olarak İslâm, yürürlükten kesin şekilde kaldırılmıştır. İslâm, o tarihten günümüze kadar -hiçbir zaman- devlet ve toplum nizamı olarak uygulanmamış, daha doğrusu uygulanamamıştır.

Ali'nin (ra) suikast sonucu öldürülmesi; her Cuma günü bütün camilerin minberlerinde ona sövülmesi; yerine seçilen oğlu Hasan'ın (ra) devlet başkanlığından zorla istifa ettirilmesi; yemeğine zehir bulaştırılarak öldürülmesi; Muaviye oğlu Yezid'in yönetimine başkaldıran Hüseyin (ra) ve ailesinden 72 kişinin Kerbelâ'da öldürülmesi[3] olaylarıyla birlikte- Ümeyyecilik; bu kez Muaviyecilik olarak devam etmeye başladı. Muaviye'nin Arap ırkçılığı eşliğinde sürdürülen bu mirası ve özellikle 707'de Türklere karşı girişilen ve 15 yıl süren kanlı olaylar, bu kez asırlar sonra Müslümanlık adı altında bir intikam dininin örülmesini hazırladı.

Bu zincirleme hadiselerin bir sonucu olarak iyice yerleşen ve kısa zamanda yaygınlaşan Muaviyeci zihniyetin baskısı altında -Hasan'ın (ra) istifasıyla birlikte devlet ve toplum rejimi olarak ortadan kalkan- İslâm'ın geriye kalan canlı izleri çok geçmeden silindi. İran'ın fethindan sonra yapılanan Fars Müslümanlığının büyük etkisi; -özellikle Orta Asya'da Emevî ordularının işlediği cinayetlere duyulan şiddetli tepkiler-, Türk Müslümanlığının altyapısını hazırlamış oldu.

Bu dönemin zihniyetini tam anlamıyla keşfedebilmek için Cüneyd-i Bağdadî (830- 910) ile başlayan ve Ebu'l-Hasan el-Harakanî (öl. 1034) ile son bulan

3. Kerbelâ: Bugünkü Irak'ta, Bağdat'ın yaklaşık 100 km. güneybatısına düşen bir kentin adıdır. Bugün itibarıyla 1340 yıl önce burası henüz çöl iken, Ali'nin (ra) oğlu Hüseyin (ra), 10 Muharrem 61 (10 Ekim 680 tarihinde) ailesi ve onlarca yakını ile birlikte burada Emevi askerleri tarafından kuşatılmış ve öldürülmüşlerdir. Bu hadise, tarihe "Kerbelâ Olayı" olarak geçmiştir.

   Babası Ali'nin (ra) ve büyük biraderi Hasan'ın (ra) Ümeyyeciler tarafından organize edilen bir dizi komplolar sonucu hayatlarını kaybetmeleri üzerine muhtemelen; hem onların intikamını almak hem de -gasp edilmiş hakkı olduğuna inandığı- devlet başkanlığını elde etmek üzere Hüseyin (ra), dönemin Emevi Lideri Yezid bin Muaviye'ye karşı çıktı. Tarihî kaynaklarda genişçe yer alan bu olay sırasında Hüseyin (ra) ve yakınları, Yezid bin Muaviye tarafından görevlendirilen Ubeydullah bin Ziyad'ın askerleri tarafından şehit edildiler. Kadınlar ve sağ kalabilmiş olan çocuklar ise esir alındılar.

İran Şiiliği'nin temelinde Megalo-Pers hayâli, Arap nefreti ve İslam'dan intikam duygusu yatar. Bu zihniyet, "Zühtçü Fars-Arap Tasavvufu" kisvesindeki ilk mistik akım eşliğinde başlatılan Şuûbiyecilik (İran milliyetçiliği) temeli üzerinde yapılandırılmıştır. Bu ideal, Büyük Darius Dönemi'ne yeniden kavuşma özlemine dayanmaktadır.

Arap mistisizminin karakterini iyice bilmek gerekir. Çünkü -o günlerde- Ortadoğu'da zihniyeti şekillendirici en önemli etkenlerin başında -akademik çevreler tarafından "Zühtçü Fars-Arap Tasavvufu" olarak nitelenen- bu anlayış gelmektedir. Bu akımın üç önemli özelliği vardır; Hulûliyecidir, Harabâtçıdır, iman kavramına yer vermez... Orta Asya'da 1200'lerde yapılanmaya başlayan "Evliyacı Türk Tasavvufu" ise bu zihniyete tepki olarak ortaya çıkmıştır. Ancak bu din de (Fars-Arap Tasavvufu gibi) iman kurumuna yer vermemektedir.[4] Fars-Arap Tasavvufu, Hristiyanlığın, Yahudiliğin ve Zerdüştîliğin etkisi altında yapılanmış olan ve daha çok köpeksi yaşam tarzını benimseyen panteist bir mistik felsefe özelliğini taşıyordu. Evrendeki her zerreyi yaratıcı gücün parçaları olarak gören bir ana fikir etrafında geliştirilmişti. Fars-Arap Tasavvufu, Meşhur "Ene'l-Hakk" söylemi ile temsil edilen, şekle ve görüntüye önem vermeyen, şathiyeci ve ibâhiyeci bir özellik taşıyordu.

Bu ilgiyle rahatça diyebiliriz ki; gerek 610-661 zaman aralığında geçen İlk İslâm Devleti döneminde; gerekse Muaviye ile başlayan monarşi döneminde -ve 850 yılına kadar devam eden Abbasilerin yükselme döneminde- toplumun -özellikle Orta Doğu'da yaşayan kesiminin- büyük kısmı Allah'ın birliğine -Kur'ân eksenli olarak- inanıyordu. Çünkü -iman kurumunun bekçileri olan ikinci ve üçüncü kuşak- selef âlimleri 700 ilâ 850 yılları arasında yaşamışlardır. Dolayısıyla bu iki seçkin nesil sayesinde Tevhid inancı -bu süre içinde de- korunabilmiştir. Buna "Tevhidî Zihniyet Dönemi" diyebiliriz. Ancak şu gerçeği hiçbir zaman hatırdan çıkarmamak icap eder; Muaviyeci zihniyet, gerek İslâm'ın bu erken çağında, gerekse sonraki yüzyıllarda tevhidî zihniyeti baskısı altına alarak -her şeye rağmen günümüze kadar- düşünceyi etkilemeye devam etmiştir. Dolayısıyla, Muaviyeci yönetimle birlikte yeniden, -fakat bu kez başka bir kisve içinde- ortaya çıkan cahiliye rejimi eşliğinde; 850 yılından itibaren yayılmaya başlayan panteist Fars-Arap Tasavvufunun, "imansız evliyalık" inancının, Şuûbiyeciliğin ve Antik Yunan Felsefesinin etkileri iman kurumunu zedelemiştir. Bu nedenle Milâdî 850'den sonra Allah'ın birliği inancı, -açıkça inkâr edilmek yerine- ilginç ve spekülatif yorumlarla -zamanın akışı içinde- tahrip edilmiştir. Bunu da "İkinci Cahilî Zihniyet Dönemi" olarak adlandırmak yanlış olmaz.

661-850 yılları arasındaki ilk evresinde Muaviyeciliğin başlıca iki ideolojik özelliği vardı: Arap ırkçılığı ve Ehl-i Beyt düşmanlığı. Muaviyeci zihniyetin gerek günümüze kadar devam eden etkileri, gerekse ona karşı doğan tepkiler gerçekten hayret ve dehşet

4. "Proto Tasavvuf" olarak da isimlendirebileceğimiz ham ve ilkel mistisizmde esasen iman kavramı yoktur. Çünkü bu düşünce, esas itibarıyla ibâhîdir. Bu düşünce tarikat teorisyenleri tarafından -İslâm terminolojisiyle ve asırların akışı içinde- yeniden düzenlenmiş ve Müslümanlık için bir altyapı, bir arka plan hâline getirilmiştir. Ham tasavvufun cazibesi; onun,

a. şiddetin her türüne karşı olmasında

b. sınırsız sevgi ve özveriye önem vermesinde ve

c. taraflar razı olursa -insan ilişkilerinde- hiçbir yasağa yer vermemesinde saklıdır.

Türkistan Tasavvufu bu temele dayanır. Ancak -Arap tasavvufunun aksine- Türkistan Tasavvufu ibâhiyeciliğe kapalıdır. Bununla birlikte "Allah" kavramı yerine "Evliya" kültüne dayanır. Nitekim Türkistan'ın Şamano-Budist Müslümanlığı'nın altyapısını oluşturan Yesevilikteki "Allah"tan amaç, Kur'ân'ı Kerim'de esma ve sıfatları zikredilen Zat-ı İlâhiye değildir.

uyandırıcıdır. Ali'ye (ra) karşı girişilen isyanda Muaviyeci zihniyetin sergilediği yanıltıcı ve spekülatif duruşun tetiklediği iki olay vardır ki İslâm tarihinde büyük yaralar açarak günümüze kadar devam etmiştir. Önemle vurgulamak gerekir ki İslâm Ümmetinin çöküş süreçleri, işte bu zihniyet ve ona karşı doğan tepkilerle başlamıştır.

Muaviyeci zihniyete karşı doğan ilk tepki Haricilik hareketidir. Haricilik: "din dışılık ve onun doğal akışına karşı direniş" anlamını taşıyan; şiddet yanlısı, ilkel ve fanatik bir dinî-siyasî zihniyetin sembolüdür. Haricilikte, diyalog yoktur; Haricîler, genelde muhataplarına sözlü savunma için bile fırsat vermezler. Ali'ye (ra) karşı suikast düzenledikleri ve onu şehit ettikleri gece, Muaviye'ye karşı da aynı gece, aynı girişimde bulunmuş, ancak amaçlarına ulaşamamışlardır. Onun için Haricilerle ancak aynı dil ve aynı yöntemlerle karşılık vermek çoğu kez zorunlu hale gelir. Nitekim bu yüzdendir ki eski Haricîlerin devamı olan günümüzdeki Vahhabîler ve onların yetiştirdiği "Cihâdî Selefiler"le anlaşmak nedeyse imkânsızdır. Bu hareketin bağlıları, çoğunlukla Arap kökenlidirler. Bunlar, -tarih boyunca ve günümüzde- en az Müslümanlar kadar İslâm'ı tahrip etmede etkili olmuşlardır. Nitekim Arap Haricîliği de aynen Türk Müslümanlığı ve İran Şii Moselmânîliği gibi tehlikeli ve İslâm ile - gerçek anlamda- hiçbir ilişkisi bulunmayan yıkıcı bir dindir.

Muaviyeci zihniyete karşı doğan ikinci tepki ise Şiiliktir. Şii; Arapça'da yandaş, taraftar demektir. Bu harekete katılanlara ilk zamanlarda "Şiatu Ali/شيعة علي", yani "Ali taraftarları" adı veriliyordu. Erken dönem Şiilerin hepsi Arap kökenli idiler ve giriştikleri hareket tamamen İslâm anayasasına uygun bir siyasi karakter taşıyordu. Bu topluluk tevhidî inanca bağlıydı. Muaviyeci zihniyetin, bu gruba karşı izlediği tutum çok sertti. Muaviye, hâkimiyetini güçlendirdikten sonra Şiileri susturmak ve sindirmek için her yola başvurdu. Valilerin her Cuma günü, hutbelerinde Ali'ye (ra) sövmelerini emretti. (Bu gelenek 40 yıl kadar sürmüştür). Nitekim yönetimi ele geçirdiği ilk yıllarda Ali (ra) yandaşlarından Hucr bin Adiyy El-Kindî (öl. 671) adındaki şahsiyet -bu geleneğe karşı çıktığı için- altı arkadaşı ile birlikte -hiçbir yargılama yapılmadan- idam edilmişlerdir. Böylece Şiilere ağır bir gözdağı verilmiştir.

Sasanî İmparatorluğunun İslâm topraklarına katılmasını hiçbir zaman hazmedemeyen İranlıların kurduğu (dinî-siyâsî) Şiilik, hem komplocu İbni Sebe Şiiliğin'den, hem de -Ali (ra) yandaşlığı olarak bilinen- ilk dönem Tevhidî Şiilik'ten çok farklıdır. İran Şiiliği'nin temelinde Megalo-Pers hayâli, Arap nefreti ve İslam'dan intikam duygusu yatar. Bu zihniyet, "Zühtçü Fars-Arap Tasavvufu" kisvesindeki ilk mistik akım eşliğinde başlatılan Şuûbiyecilik (İran milliyetçiliği) temeli üzerinde yapılandırılmıştır. Bu ideal, Büyük Darius Dönemi'ne yeniden kavuşma özlemine dayanmaktadır. 850'li yıllardan itibaren zihinleri meşgul etmeye başlayan bu hayâl, tarihin akışı boyunca değişen konjonktüre göre farklı ivmeler kazanarak günümüze kadar devam etmiştir. İslâm'a karşı "Moselmanî" adı altında bir alternatif din olarak yapılanan Şiilik, -İslâmî değerleri ve İslâmî argümanları yoğun biçimde kullanarak tarih boyunca- ona karşı yanıltıcı ve spekülatif bir savaş sürdürmüştür. Bu savaşı günümüzde de amansızca sürdürmektedir. Bugün de İran'da -hemen her alanda- yoğun bir İslâmî terminoloji ve yazıda Arap alfabesi kullanılmaktadır. Bunlar, 1400 yıldır İranlıların İslâm'a karşı verdikleri savaşın önemli stratejilerindendir. Ancak bu dolaylı savaşın, -Safevî Devleti'nin kurulduğu 1500'lerin başından itibaren- daha farklı bir mecraya girerek devam ettiğini söylemek gerekir.

Şiilik, 1200'lerde kurulan Türk Müslümanlığı için ilham kaynağı olmuştur. Ancak Şiilik, -belirgin özellikleriyle- Türk Müslümanlığından büyük farklılıklar göstermiştir. İkisinin ortak özelliği "Arabizme karşı direniş"tir. Ne var ki bu her iki dinin, direndiği "Arabizm", aslında "Kur'ân'daki İslâm"'dan başka bir şey değildir! Dürüst olmak gerekirse, bu iki yapıdan hiç birini İslâm'la doğrudan ilişkilendirmek mümkün değildir. Örneğin bunları İslâm'ın birer mezhebi ya da ondan dönüştürülmüş birer akım olarak nitelemek gerçekçi bir tespit olamaz. Fakat -hiçbir şeyin yanlış anlaşılmaması için- şu gerçeği de hemen ifade etmek gerekir ki günümüzün gerek Arabist Vahhabiliğine, gerekse millileştirilmiş bütün Arabist dinsel akımlara da aynı açıdan bakmak gerekir. Nitekim "Arap dindarlığı" kapsamındaki akımların tümü de bu iki din gibi "Kur'ân'daki İslâm"a karşı alarm hâlindedirler. İşte İslâm'ı bu dinlerden ayıran kırmızı çizginin sırrı burada saklıdır.

VAR MI AZIK EDİNEN?

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.org

"Ahiret, yönünü bize çevirmiş geliyor. Dünya ise sırtını dönmüş gidiyor. Öyleyse ahiretin çocukları olun. Dünyanın çocukları olmayın. Bugün amel günüdür, hesap yoktur. Yarın ise hesap vardır, amel yoktur."

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
اِنَّ اِلٰى رَبِّكَ الرُّجْعٰىۜ (٨)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum)

8. Hiç şüphesiz, dönüş Rabbinedir.

Önceki ayetlerde insanın kendisini yeterli görmesi sebebiyle haddini aştığını buyurmuştu Rabbimiz. 8. ayette ise asıl olanı hatırlatıyor:

"Hiç şüphesiz, dönüş Rabbinedir."[1]

Bu ayeti şöyle anlamamız mümkündür:

"Ey insan! Azıyorsun, haddini aşıyorsun; ama dönüşün banadır. Ey insan! Dünya ve içindeki nimetlerle aldanıyorsun; ama yanındaki her şey son bu-

1. 96/Alak, 8

İnsanlık hiç hesap vermeyecekmiş gibi azıyor. Bireysel ve toplumsal zulüm/haksızlık ise bugünün insanının siyam ikizi gibi âdeta. En hassas görünen kişilerin dahi başkasının hakkını rahatça çiğnediğine şahit oluyoruz her geçen gün. Tüm bunların sebebi ise "ahiret" merkezli yaşamın tesis edilmemesidir. Ya da ahiret ve hesap olmayacakmış gibi gaflet Tih'inde dolaşmaktan kaynaklanır.

lacak, yalnızca katımdakiler baki kalacaktır. Senin bu probleminin devası, ahiret bilinci içinde yaşamandır..."

İnsanın gelişi Rabbinden olduğu gibi; dönüşü, sonu ve varacağı menzil de Rabbinin huzuru olacaktır. İnsan kendisini ihtiyaçsız ve yeterli görse de dünyada elde ettiği her refah, Rabbinden fersah fersah uzaklaştırıyor onu. Fakat "dönüş" hatırlatılıyor. Dönüş yolunda adım adım seyir hâlinde insan. Hangi adımının son adımı olduğundan habersiz şekilde hem de. Hesap var ve hesabını veremeyeceğin azgınlıkların içine girme, ey insan!

Her şeyin dönüşü Allah'adır. Salihi azgını, haklısı haksızı, muhlisi mücrimi, mazlumu zalimi... hepsi Allah'a dönecektir. Allah (cc) Mekkî ayetlerin temel taşını oluşturan, sahabeyi terbiye eden bir prensipten bahsediyor bu ayetle: dönüş, ahiret ve hesap! Kur'ân'ın birçok yerinde farklı bağlamlarda aynı mesajı veriyor Rabbimiz:

"O diriltir ve öldürür. Ve O'na döndürüleceksiniz."[2]

"Şüphesiz ki biz, diriltir ve öldürürüz. Ve dönüş bizedir."[3]

"Kendisinde Allah'a döndürüleceğiniz günden korkup sakının. Sonra her nefse kazandıkları eksiksiz olarak verilecek ve onlar zulme de uğramayacaklardır."[4]

"Sana, kendinden önceki Kitab'ı doğrulayan ve onun üzerinde denetleyici olan (bu) Kitab'ı hak olarak indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Sana gelen haktan (seni saptıracak olan) hevalarına/arzularına uyma. Sizden her bir (ümmet) için bir şeriat ve yol kıldık. Şayet Allah dileseydi sizi (şeriatı ve yolu aynı olan) tek bir ümmet yapardı. Lakin size verdiklerinde sizleri denemek için (şeriat ve yollarınızı farklı kıldı. Öyleyse) hayırlarda yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. İhtilaf ettiğiniz şeylerde (kimin haklı olduğunu) size haber verecektir."[5]

"Allah'ı bırakıp da dua ettikleri (kutsallarına) sövmeyin. Onlar da (sövmenize karşılık) bilgisizce ve haddi aşarak Allah'a sövebilirler. İşte böyle, her ümmete (kötü) amelini süslü gösterdik. Sonra dönüşleri Rablerinedir. Ve (Allah,) yaptıklarını onlara haber verecektir."[6]

"Yoksa sizi, boşu boşuna/amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?"[7]

"Sizi yeryüzünde yayan/çoğaltan O'dur. Ve O'na haşrolacaksınız/diriltilip, huzurunda toplanacaksınız."[8]

"De ki: 'Sizi yeryüzünde çoğaltıp yayan O'dur. Ve O'na haşrolunacak (diriltilip huzurunda toplanacaksınız).' "[9]

"Hiç şüphesiz, onların dönüşleri bizedir. Sonra, onları hesaba çekmek de yine bize aittir."[10]

"Onlara vadettiğimiz (azabın) bir kısmını sana göstersek veya (hiç göstermeden) seni vefat ettirsek de (fark etmez). Sana düşen ancak tebliğ etmektir. Hesap görmek de bizim işimizdir."[11]

"Ey iman edenler! Allah'tan korkup sakının! Her-

2. 10/Yûnus, 56
3. 50/Kâf, 43
4. 2/Bakara, 281
5. 5/Mâide, 48
6. 6/En'âm, 108
7. 23/Mü'minûn, 115
8. 23/Mü'minûn, 79
9. 67/Mülk, 24
10. 88/Ğaşiye, 25-26
11. 13/Ra'd, 40

Akıllı kimse şu anki durumunu gözden geçirendir: Menzil nerede? Ben hangi pozisyondayım? Dönüş yolunun azığını biriktiriyor muyum? Yoksa gelip geçici olan dünyaya kazık çakmakla mı meşgulüm? Neyin peşinde koşuyorum? Ebedî olanın mı, yoksa bir veya birkaç gün diyebileceğimiz dünyanın mı?

kes yarın için ne takdim ettiğine bir baksın. Allah'tan korkup sakının! Şüphesiz ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır."[12]

Dünya tüm keşmekeşi ile aldatıyor. İnsanlık hiç hesap vermeyecekmiş gibi azıyor. Bireysel ve toplumsal zulüm/haksızlık ise bugünün insanının siyam ikizi gibi âdeta. En hassas görünen kişilerin dahi başkasının hakkını rahatça çiğnediğine şahit oluyoruz her geçen gün. Tüm bunların sebebi ise "ahiret" merkezli yaşamın tesis edilmemesidir. Ya da ahiret ve hesap olmayacakmış gibi gaflet Tih'inde dolaşmaktan kaynaklanır. Kur'ân'ın indiği ilk dönemlerde ahiret ve hesap gibi kavramların daha yoğun işlenmesinin sebebi de budur.

Nefis birçok şeyi arzular. Fakat nefsi dizginleyen ve önüne hendek açan güç, uhrevi kavramların canlı tutulmasıdır. Kapısında onu hazır bekleyen ve zile ne zaman basacağı belli olmayan ölüm, onun dünya ve içindekilere karşı rağbetini azaltır. Ki ölüm, -Ebu Bekir'in de (ra) dediği gibi- kişiye ayakkabı bağcığından daha yakındır. İnsanın hayata dair hedefleri ve planları çoktur. Yastığa kafasını koyduğunda zihnini meşgul eden yüzlerce meselesi uykusunu kaçırır hatta. Emelleri bir türlü bitmez. İş bulma emeli biter, evlilik emeli başlar. O biter, ev satın alma emeli ile tutuşur. O da biter, araba alma emeli başlar. O da bittiğinde çocukların geleceği telaşı sarar bu defa...[13]

Fakat eceli, arzularına galebe çalar:

"Rasûlullah (sav) biri uzağa, diğeri de yakına olmak üzere iki çakıl taşı atar ve 'Bunun ve şunun misâli neye benzer bilir misiniz?' diye sorar. Orada bulunan sahâbîler, 'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir' derler. Rasûlullah (sav), 'Şu (uzağa düşen taş) emel, bu (yakına düşen taş) da eceldir.' " buyurur.[14]

Abdullah ibni Mes'ud (ra) şöyle haber vermektedir:

"Peygamber (sav) yere bir dörtgen çizdi. Dörtgenin ortasına, onu bir kenarından keserek dışarı çıkan bir çizgi çekti. Ortadaki bu çizginin iki yanından ona doğru birtakım küçük çizgiler daha çizdi. Sonra çizgileri göstererek şöyle buyurdu:

'Şu insan, şu da onu kuşatmış olan ecelidir. (Dörtgeni keserek) dışarı çıkan, insanın arzularıdır. (Ortadaki çizgiye yönelik) küçük çizgiler, dert ve ızdıraplardır. İnsan bu dertlerin birinden kurtulsa, öteki gelip çarpar. Şundan kurtulsa, beriki gelip yakalar.' "[15]

Allah (cc) insanoğlunun gafletini zemmederek şöyle buyurur:

"Onları (kendi hâllerine) terk et! Yesinler, keyif sürsünler, boş hayalleri onları oyalayadursun. (Ne de olsa hakikati) pek yakında bilecekler/anlayacaklar."[16]

İmam Kurtubi ayet hakkında şu izahatı yapar: "Bitmek tükenmek bilmeyen emeller, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktır. Ne zaman bu tür emeller kalbe yerleşse kalbin tabiatı bozulur ve tedavisi zorlaşır. Böyle bir kalp daima hasta kalır. Hiçbir ilaç ona fayda vermez."

Ali (ra) şöyle demiştir: "Sizin hakkınızda en fazla endişe ettiğim husus, hevanıza tabi olmanız ve geleceğe yönelik emel beslemenizdir. Şunu iyi bilin ki hevaya tabi olmak hak yoldan alıkoyar. Geleceğe yönelik emel beslemek ise ahireti unutturur."

12. 59/Haşr, 18
13. "İnsanoğlu yaşlanır. Ama şu iki şey onunla birlikte kalır: hırs ve emel." Ahmed, Buhari, Müslim
14. Tirmizî, Edeb, 82
15. Buhari, 6417
16. 15/Hicr, 3

Hasan-ı Basri şöyle demiştir: "Kim geleceğe yönelik bitmek tükenmek bilmeyen emele sahip olursa kötü amel işler."[17]

Peki, insan bu problemi nasıl çözecektir?

Muhasebe yaparak ve o anki nimetin kıymetini bilip, iyi değerlendirerek bu zorluğun üstesinden gelebilir:

"Beş şeyden önce şu beş şeyin değerini bil: İhtiyarlıktan önce gençliğin, hastalıktan önce sağlığın, fakirlikten önce zenginliğin, meşguliyetten önce boş vaktin ve ölümden önce hayatın."[18]

Şeddâd b. Evs'den (ra) rivayet edildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Gerçekten zeki ve akıllı kişi, nefsinin kötü arzularına hâkim olup ölümden sonrası için çalışandır. Aciz kişi ise, nefsinin her türlü arzu ve isteklerine uyarak hayatını devam ettirip, Allah'tan her şeyi ve cenneti isteyen kişidir."[19]

Ömer (ra) şöyle demiştir: "Hesaba çekilmeden önce nefislerinizi hesaba çekiniz. Amelleriniz sizin için tartılmadan siz onları tartın ve Allah'ın huzuruna çıkmaya hazır olun. Çünkü 'O gün bütün yaptıklarınızla Allah'a arz olunursunuz; öyle ki sizden en ufak bir şey bile gizli kalmaz.'[20] "[21]

Akıllı kimse şu anki durumunu gözden geçirendir: Menzil nerede? Ben hangi pozisyondayım? Dönüş yolunun azığını biriktiriyor muyum? Yoksa gelip geçici olan dünyaya kazık çakmakla mı meşgulüm? Neyin peşinde koşuyorum? Ebedî olanın mı, yoksa bir veya birkaç gün diyebileceğimiz dünyanın mı?

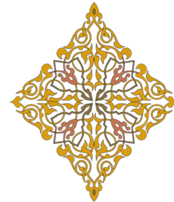
"Kim ahirete önem verirse Allah, zenginliği o kişinin kalbine yerleştirir. Onun dağınık işlerini toplar ve dünya istemeden onun ayağına gelir. Kim de dünyaya daha fazla önem verirse Allah, fakirliği onun gözlerine yerleştirir, işlerini dağıtır, dünyalık şeylerden de ancak kendisi için takdir edilenler ona gelir."[22]

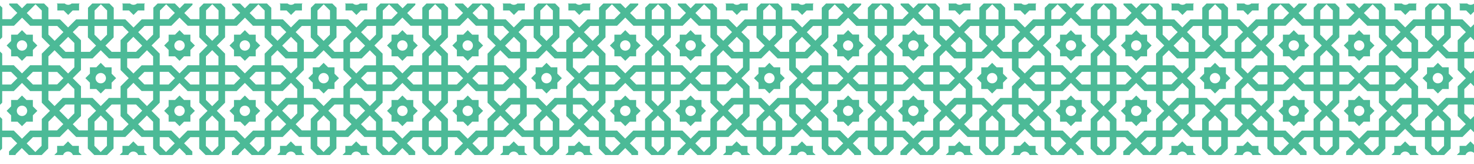
17. Hasan-ı Basri, Zühd
18. Hakim, Beyhaki
19. İbn Mace, Zühd, 31
20. 69/Hakka, 18
21. Hilyetul Evliya, 1/52
22. Tirmizi

Ali'nin (ra) meşhur sözüyle yazımızı bitirelim: "Ahiret, yönünü bize çevirmiş geliyor. Dünya ise sırtını dönmüş gidiyor. Öyleyse ahiretin çocukları olun. Dünyanın çocukları olmayın. Bugün amel günüdür, hesap yoktur. Yarın ise hesap vardır, amel yoktur."

Rabbim bizleri ahiretin çocuklarından kılsın. Ahiret yurduna azık toplayan, müteyakkız kullarından eylesin. Allahumme âmin.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun." duamız ile...

Huzeyfe'den (ra) şöyle nakledilmiştir:

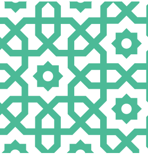
" 'Fitnenin bulunduğu yere sakın yaklaşmayın!'

'Ey Eba Abdillah! Fitne nerelerdedir?' denildi.

Huzeyfe (ra) şöyle cevap verdi: 'Yöneticilerin kapılarındadır. Sizden biri, idarecinin huzuruna çıkar, onu yalan sözlerle tasdik eder ve ona aslında olmayan şeyleri söylerse; bundan büyük fitne mi olur?' "[1]

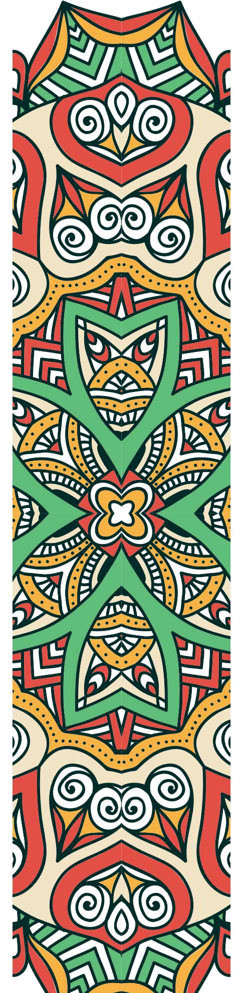
1. Hilyetu'l Evliya, 1/277; Tehzibu'l Hilye, 1/206

BEDİR SAVAŞI'NIN SONUÇLARI ÜZERİNE BİRKAÇ DEĞERLENDİRME

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.org

İslami hareketin tüm fertleri vizyon sahibi olma konusunda Allah Resûlü'nü (sav) örnek almalıdır. Günü kurtaracak adımlar herkesten beklenebilir. Ancak evrensel bir din olan İslam'ı her belde ve sınıfta hâkim kılmak, ancak insanları basiret üzere Allah'a (cc) çağıran kişi ve grupların yapabileceği eylemlerdendir.

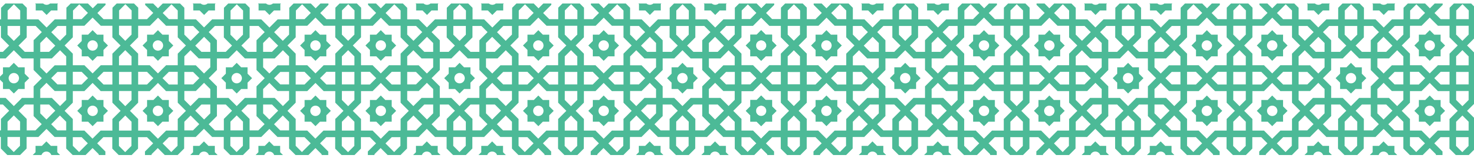

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûl'üne olsun.

Enfâl Suresi'nin 41. ayetinde "Furkan Günü" olarak adlandırılan Bedir Savaşı'nın Mekke, Medine ve Arap Yarımadası için çok ciddi sonuçları oldu. Bu sonuçlar üzerinde yapılacak değerlendirmeler günümüze de ışık tutacak, İslami harekete yol gösterecek niteliktedir. Biz gücümüz yettiğince bunlardan bazılarına değinmeye çalışacağız:

• Savaş bittikten sonra Allah Resûlü (sav), Bedir Ovası'nda üç gün daha kaldı. Bunun nedeni yaralıların ilk tedavilerinin yapılmasıydı. Ayrıca ganimet ve esirlerle ilgili meselelerde ortaya çıkan sorunları çözmekti. Zira bunlar İslam toplumu için yeni vakalardı. Allah Resûlü, bu tip durumlarda eğer hüküm varsa ona tabi olur, yoksa ashabıyla istişare ederdi. İstişare neticesinde yanlış bir karar ortaya çıkarsa, gelen vahiyle doğru olana yöneltilirlerdi.

Savaş meydanında üç gün kalmak aynı zamanda bir gövde gösterisiydi. İslam'ın ilk büyük zaferinin çevre kabilelerce anlaşılması, bunun bir tesadüf olmadığının gösterilmesi açısından bir mesajdı. Bununla birlikte müşrikle-

rin intikam amaçlı ani saldırılarına karşı oluşabilecek zararı defetmek için stratejik bir hamleydi.

Allah Resûlü (sav) daha sonra Medine'ye doğru yola çıktı. Zafer haberi Allah Resûlü'nden önce Medine'ye ulaşmış ve mümin gönüllere bayram sevinci yaşatmıştı. Peygamberimiz, dinlenmek için durakladığı her yerde insanlar tarafından tebrik ediliyordu. Yahudilerin ve Medine ehlinden bazı kimselerin çehrelerinde ise tam bir hayal kırıklığı hâkimdi. Hiçbirisi Allah Resûlü'nün zaferle dönmesini beklemiyordu. Böylece İslam toplumu için her türlü düşmandan daha tehlikeli olan "münafık zümresi" ortaya çıktı. Bedir Savaşı öncesinde renk vermeyen bu taife, başta

Hayatımızda ümit ettiklerimiz ile karşılaştıklarımız uyuşmayabilir. Bazen Bedir Savaşı'nda olduğu gibi şiddetli, ama hızlı geçen bir süreçte, yaşananların hikmetini anlayabilir ve Rabbimize hamdederiz.

liderleri olmak üzere kendilerini İslam'a girmiş gibi gösterdiler ve Müslimler arasında yaşanan her fitnede başı çektiler. Yahudiler ise her zamankinden daha sinsice davranmaya ve tehlikenin farkında olarak adım atmaya başladılar.

• Allah Resûlü (sav) Medine'ye döndüğünde esirlerin fidye meselesini netleştirdi. Bazı esirler fidyesiz serbest bırakıldı. Bazıları ise takas yoluyla karşı tarafa teslim edildi. İlginç olan bir uygulama ise esirlerden okuma yazma bilenlerin, Müslim çocuklara okuma yazma öğretmeleri şartının fidyeye dâhil edilmesiydi. Bu uygulama, Allah Resûlü'nün vizyonunu görmemiz açısından çok önemlidir. Çünkü Arap toplumu genellikle işiterek ve işittiklerini ezberleyerek kendilerini eğiten bir toplumdu. Ancak Allah Resûlü'nün daveti üç beş kabileyle sınırlı değildi. Yetişen neslin muhatap olacağı kitle, yazılı kültüre sahip olan iki büyük imparatorluktu. Ayrıca yine Yahudilerle muhatap olurken de önemli bir avantaj olacaktı.

İslami hareketin tüm fertleri vizyon sahibi olma konusunda Allah Resûlü'nü (sav) örnek almalıdır. Günü kurtaracak adımlar herkesten beklenebilir. Ancak evrensel bir din olan İslam'ı her belde ve sınıfta hâkim kılmak, ancak insanları basiret üzere Allah'a (cc) çağıran kişi ve grupların yapabileceği eylemlerdendir. Buna sahip olmak için atılacak adımlar, İslami Harekette Tecrübe/Hikmet/Basiret[1] isimli makalede çok güzel bir şekilde özetlenmiştir.

İslam'ın yeryüzüne yayılmasını kendisine dert edinen fertler, kişisel gelişimlerine önem gösterdikleri gibi bu çabalarını gereksiz gören ve hatta bir sapma olarak adlandıran insanlara da kulaklarını tıkamalılardır. Bilhassa gelişmiş ülkelerde var olan yenilikler takip edilmeli ve İslam davasına hizmet için nasıl kullanılabileceği üzerine kafa yorulmalıdır.

Bu hususta son olarak şunu söylemek faydalı olacaktır: Yapılacak en büyük yatırım, gençlerin eğitimine yönelik yatırımlardır. Allah Resûlü ve ashabı ekonomik olarak çok kötü durumdalardı. Okuma yazma şartını kaldırıp daha fazla altın isteyebilirlerdi, ama böyle yapmadılar. Karşılığını o gün alıp geçici olanı tercih etmediler ve yıllar sonra elde edecekleri faydaların altyapısını hazırladılar.

• Kur'ân-ı Kerim, yaşayan bir kitaptır. Bunun en büyük delili, bir bütün olarak inmemesi ve o an gerçekleşen hadiseler üzerine vahyolunmasıdır. Böylece ayetlerde neyin murat edildiğini; hangi fiilin doğru, hangisinin yanlış olduğunu daha rahat bir şekilde anlayabiliyor ve yaşadığımız zamana uyarlayabiliyoruz.

Bedir Savaşı öncesi ve sonrasında yaşanan hadiseler üzerine inen ayetler de bu hakikate delildir. Enfal Suresi'nde geçen şu ayetler, içinde birçok ders barındırmaktadır:

"Sana ganimetlerden soruyorlar. De ki: 'Ganimetler (hakkında hüküm verme yetkisi) Allah'a ve Resûl'e aittir. Allah'tan korkup sakının ve aranızı düzeltin. Şayet inanmışsanız, Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin.' Müminler

1. İslami Harekette Tecrübe/Hikmet/Basiret, Başyazı, Tevhid Dergisi, S 75

ancak o kimselerdir ki; Allah anıldığında kalpleri ürpertiyle titrer, O'nun ayetleri okunduğunda imanlarını arttırır ve yalnızca Rablerine tevekkül ederler. Onlar ki; namazı dosdoğru kılar ve onlara rızık olarak verdiklerimizden infak ederler."[2]

Bedir Savaşı'nda düşmana karşı büyük bir zafer elde eden müminler, savaş sonrasında ganimet için tartışınca Allah (cc) onlara bu şekilde hitap etti. Müminlerin bakış açılarını maddi anlamda elde edecekleri metalardan manevi anlamda kazanacakları mertebelere ve bunun için taşımaları gereken sıfatlara çevirdi. Çünkü mülkle imtihan hiçbir zaman bitmeyecektir. Bu imtihanı en az zararla atlatacak olanlar, ahiretle ilgili hesapları dünyevi hesapların önüne geçirenler olacaktır.

Ayetteki ikinci uyarı ve tavsiye ise müminlerin saflarının ve kalplerinin bir arada olmasının önemine dairdir. Savaş kazanmak tek başına bir başarı değildir. Müşrikleri mağlubiyete götüren etkenlerden biri olan parçalanmışlıktan da uzak durmak gerekir. Eğer bir ordu en ufak bir kargaşada hemen saflara ayrılabiliyor ve emirlerinin sözlerine rağmen toparlanmaları vakit alıyorsa burada ciddi bir tehlike var demektir. Bu sebeple aynı davaya gönül veren kadın erkek tüm bireylerin, şahsi husumetler de dâhil olmak üzere tüm problemleri onarmak için çaba göstermesi ve üstünü kapattıklarını zannettikleri bu yaraların imtihan anlarında tüm İslam toplumuna zarar verecek bir araca dönüşebileceğini unutmamaları gerekir.

"Onları öldüren siz değildiniz, fakat Allah onları öldürdü. Attığın zaman sen atmıyordun fakat Allah'tı (asıl) atan. Müminlere (zafer nimetini tattırmak ve onları) onunla güzel bir imtihana tabi tutmak için (böyle yaptı). Şüphesiz ki Allah, (işiten ve dualara icabet eden) Semi', (her şeyi bilen) Alîm'dir."[3]

"(Hatırlayın!) Hani kâfirler seni hapsetmek, öldürmek ya da (yurdundan) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar, Allah da (tuzaklarını boşa çıkaracak ve onlara zarar verecek şekilde karşı) tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır."[4]

İnsanoğlu zayıf yaratılmıştır, ancak gafil olması nedeniyle bu zayıflığını unutur. En büyük düşmanı kibir de gizlice devreye girince, ortaya çıkan güzellikleri kendisine nispet etmeye başlar. Allah (cc) sahabenin, her şeyini ortaya koyduğu Bedir'de dahi zaferi kendilerinden bilmemesi için onlara uyarılarda bulunmaktadır.

Hiçbirimizin yaptığı, İslam davası için ortaya koyduğu amel; sahabenin bu amelinden daha değerli değildir. Öyleyse böbürlenmeye de övgü beklemeye de hacet yoktur. Allah (cc) bizi başarıya muvaffak kılmışsa bu O'nun fazlındandır. Bir eksiklik varsa bizim gevşekliğimiz ve gafletimizdendir.

Bedir Savaşı ile ilgili değerlendirmemizi şu sözlerimizle sonlandırabiliriz: Allah Resûlü (sav) ve ashabı yola çıkarken bir kervanla karşılaşmayı ümit ediyorlardı. Ancak Allah (cc) onlar için bambaşka bir şey diledi. Her türlü imkânı kendilerinden kat kat fazla olan bir orduyla karşılaştılar. Buna rağmen isyan etmediler. Rablerinin onlar için yazdıklarına razı oldular ve kervandan elde edeceklerinden çok daha fazlasını ve güzelini kazandılar. İsimlerini tarihe altın harflerle yazdırdılar. Rablerinin rızasını kazanıp sonraki yaşamlarını garanti altına aldılar...

Hayatımızda ümit ettiklerimiz ile karşılaştıklarımız uyuşmayabilir. Bazen Bedir Savaşı'nda olduğu gibi şiddetli, ama hızlı geçen bir süreçte, yaşananların hikmetini anlayabilir ve Rabbimize hamdederiz. Bazen bunu görmemiz aylar, bazense yıllar alabilir; ama şu bir gerçektir: Allah (cc), kulları için şer dilemez. Allah (cc), kullarına zorlaştırmaz. Allah (cc), kullarına kaldıramayacağı yükü yüklemez. Din-i mübin için ter dökenleri kendi hâllerine terk etmez. Kaderimizde payımıza düşenler karşımıza çıktıkça canımız acıyabilir, yaşadıklarımız bizi ve sevdiklerimizi incitebilir; ama bu, o acının altında ne hayırlar gizlendiğini bir gün muhakkak göreceğiz, demektir. Yeter ki sabredelim ve Rabbimize güvenelim.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

---

2. 8/Enfâl, 1-3
3. 8/Enfâl, 17
4. 8/Enfâl, 30

"Sevmek kadar önemli bir ihtiyaç vardır, sevilmek. Sevilme ihtiyacı, erkekte de kadında da vardır ama kadında daha belirgindir. Eğer bir taraf eşinin sevilme ihtiyacını karşılıyor ama diğer taraf bunu sağlamıyorsa, bu ilişkiyi devam ettirmek çok zordur. Nasıl ki fiziksel ihmallerle, meselâ dengesiz beslenmede bedensel rahatsızlıklar ortaya çıkıyorsa, eşler arasında sevilme ihtiyacının karşılanmaması durumunda da somut problemler ortaya çıkar ve psikolojik rahatsızlıklar oluşur. Sevilmeme duygusunda dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Eşinin sevilme ihtiyacını karşılayamayan kişide bu duygu hiç mi yok, yoksa kişi sevgisini ifade edememe sorunu mu yaşıyor? Terapilerde edindiğimiz izlenimlerde, genellikle sorun yaşayan eşlerin, sevilmedikleri sonucuna çok çabuk vardıklarını görüyoruz. Çünkü 'Eşim bana şöyle davrandı, demek ki beni sevmiyor.' şeklinde düşünmek, ilk başta hem mantığa yakın geliyor hem de kolay. Özellikle kadınlar bu duyguya daha çabuk kapılıyorlar. Hâlbuki çoğu zaman sorun, sevgi azlığından değil, karşı tarafın sevgisini ifade edememesinden ya da sevgisizlikten yakınan eşin, kendisine verilen sevgiyi algılayamamasından kaynaklanır."[1]

1. Mutlu Evlilik Psikolojisi, Nevzat Tarhan, s. 57

İhlas, amellerin kabul şartıdır. İhlassız yapılan amel, boştur. Allah (cc) katında hiçbir mükâfatı yoktur. O kadar ki kişi, Allah'ın en çok sevdiği ameli yapsa dahi ihlas yoksa o amel reddedilir. Ameli reddedildiği gibi kul aynı zamanda ihlassız yaptığı bu amel nedeniyle cehenneme girer, ateş onunla tutuşturulur.

AZIKLARIN EN GÜZELİ: İHLAS

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.org

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Kıymetli Kardeşim,

İhlas, Allah'a (cc) kulluk yolculuğumuzda en güzel azığımızdır. Yolculuğa çıkarken, ağırlık yapmayan ve yolculuğumuzu kolaylaştıracak en temel ihtiyaçları almak, kurtuluştur. Aksi takdirde yol meşakkatli ilerler, sonucu hüsranla biter.

Bütün peygamberlerin ve salih kulların ahirete giden kurtuluş yolculuklarında azıkları "ihlas" olmuştur. Amellerini sadece Allah (cc) için yapmış ve karşılığını da sadece Allah'tan beklemişlerdir.

Onların bu ihlasları imanlarını kuvvetlendirmiş, basiretlerini açmış ve sorumluluklarını kolaylaştırmıştır. İhlastan elde ettikleri güçle duraklamadan, geriye adım atmadan şirkin içinde tevhidi haykırmışlardır:

"Kullarımızdan kuvvet ve basiret sahibi olan İbrahim, İshak ve Yakub'u da an! Şüphesiz ki biz, onları yalnızca ahiret yurdunu anan ihlaslı kullar kıldık."[1]

1. 38/Sâd, 45-46

İhlas, Allah'ın razı olduğu ve yalnızca O'nun (cc) için yapılan kalbî amellerdir. Kalp, ancak ihlas ile hayat bulursa bütün organlar doğru istikamette amel yapabilirler. Bundan dolayıdır ki Rabbimiz kulluğun en temel şartı olarak, ihlas ile kulluk yapmayı emretmiştir.

"Ey kavmim! Sizden (davetim karşılığında) bir ücret talep etmiyorum. Benim ücretim beni yaratan (Allah)'a aittir. Akletmez misiniz?"[2]

İhlas, Allah'ın razı olduğu ve yalnızca O'nun (cc) için yapılan kalbî amellerdir. Kalp, ancak ihlas ile hayat bulursa bütün organlar doğru istikamette amel yapabilirler. Bundan dolayıdır ki Rabbimiz kulluğun en temel şartı olarak, ihlas ile kulluk yapmayı emretmiştir:

"Şüphesiz ki (bu) Kitab'ı, sana hak ile indirdik. (Şu hâlde) dini ona halis kılarak (ihlas ile) Allah'a ibadet et."[3]

İhlas, amellerin kabul şartıdır. İhlassız yapılan amel, boştur. Allah (cc) katında hiçbir mükâfatı yoktur. O kadar ki kişi, Allah'ın en çok sevdiği ameli yapsa dahi ihlas yoksa o amel reddedilir. Ameli reddedildiği gibi kul aynı zamanda ihlassız yaptığı bu amel nedeniyle cehenneme girer, ateş onunla tutuşturulur.

Ebu Hureyre (ra), ibadetlerinde ihlası kaybedip, benlik ve hevâlarını öne çıkartan kimselerin akıbeti hakkında Peygamberimizin (sav) şöyle buyurduğunu haber vermektedir:

"Kıyamet Günü hesabı görülecek ilk kişi, şehit düşmüş bir kimse olup huzura getirilir. Allah, ona verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar ve bunlara kavuştuğunu itiraf eder. Allah, 'Peki, bunlara karşı ne yaptın?' buyurur. O kimse, 'Şehit düşünceye kadar senin uğrunda cihad ettim.' diye cevap verir. Allah, 'Yalan söylüyorsun. Sen, 'Ne kahraman adam!' desinler diye savaştın ve denildi de.' buyurur. Sonra emrolunur ve o kişi yüzüstü cehenneme atılır.

Bu defa ilim öğrenmiş, öğretmiş ve Kur'ân okumuş bir kişi huzura getirilir. Allah Teâlâ ona da verdiği nimetleri hatırlatır. O da hatırlar ve itiraf eder. Allah, 'Peki, bu nimetlere karşılık ne yaptın?' diye sorar. O ise 'İlim öğrendim, öğrettim ve senin rızan için Kur'ân okudum.' cevabını verir. Allah, 'Yalan söylüyorsun. Sen, sana 'âlim' desinler diye ilim öğrendin, 'Ne güzel okuyor!' desinler diye Kur'ân okudun. Bunlar da senin hakkında söylendi.' buyurur. Sonra emrolunur ve o da yüzüstü cehenneme atılır.

(Daha sonra) Allah'ın kendisine her çeşit mal ve imkân verdiği bir kişi getirilir. Allah, verdiği nimetleri ona da hatırlatır. O da verilen nimetleri hatırlar ve itiraf eder. Allah, 'Peki, ya sen bu nimetlere karşılık ne yaptın?' buyurur. O, 'Verilmesini sevdiğin, razı olduğun hiçbir yerden esirgemedim, sadece senin rızanı kazanmak için verdim, harcadım.' der. Allah, 'Yalan söylüyorsun. Hâlbuki sen, bütün yaptıklarını, 'Ne cömert adam!' desinler diye yaptın. Bu da senin için zaten denildi.' buyurur. Emrolunur ve o da yüzüstü cehenneme atılır."[4]

Evet Kardeşim,

Sadece amel yapmak yeterli değildir. İslam'daki en zirve ameli de yapsak ihlas olmadıkça sonumuz hüsrandır. Bu nedenle çok amel yapmaktan önce ihlaslı amel yapma niyetinde olmalıyız. Yaptığımız amelleri sadece Allah (cc) için yapmalıyız. Kalbimizde insanların görmelerini, beğenmelerini, övmelerini beklemeden sadece Rabbimizin rızasını ummalıyız.

İhlas, şeytana ve tuzaklarına karşı bir zırhtır, kalkandır ve şeytan, bizim en büyük düşmanımızdır. İnsan uzmanı olan İblis, Allah'a karşı asi olmamız için her türlü hileye, desiseye ve vesveseye başvurur. Bununla

2. 11/Hûd, 51
3. 39/Zümer, 2
4. Müslim, İmâre, 152

İhlas, şeytana ve tuzaklarına karşı bir zırhtır, kalkandır ve şeytan, bizim en büyük düşmanımızdır. İnsan uzmanı olan İblis, Allah'a karşı asi olmamız için her türlü hileye, desiseye ve vesveseye başvurur. Bununla birlikte bu tuzaklarla bütün insanları kendi çarkına çekerken ihlaslı olan kulları tuzağına düşüremez...

birlikte bu tuzaklarla bütün insanları kendi çarkına çekerken ihlaslı olan kulları tuzağına düşüremez:

"Dedi ki 'Rabbim! Beni saptırmana karşılık, yeryüzünde (sapkınlığı) onlara süsleyecek ve hepsini saptıracağım. Senin muhlas/arındırılmış/ihlaslı kılınmış kulların hariç."[5]

Yusuf'u (as) düşünelim. Kralın hanımı başta olmak üzere Mısır'daki bütün kadınlar onunla birlikte olmak için tuzaklar kurdu. Kralın hanımı, kendisini ve odasını beraber olmaya uygun hâle getirdikten sonra Yusuf'u odasına çağırıp kapıyı kilitledi ve kendisine yaklaşmasını emretti. Yusuf, kilitli odalar ardında Kralın hanımının bu tuzağından kurtuldu. Rabbimiz'de (cc) Yusuf'u, şeytanın bu tuzağından kurtaran temel sebebin "ihlas" olduğunu bizlere Kitab'ında bildirdi:

"Andolsun ki kadın onu arzulamış, o da kadını arzulamıştı. Şayet Rabbinin apaçık burhanını görmeseydi (Yusuf da arzusunun peşinden gidecekti). Böylece, kötülüğü ve fuhşiyatı ondan savuşturduk. Çünkü o, muhlas/arındırılmış/ihlaslı kılınmış kullarımızdandı."[6]

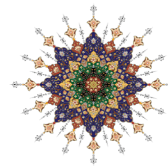
Aziz Kardeşim,

Bugün günah bataklığı içindeyiz. Zina, içki, eroin, hırsızlık, adam öldürme, livata, LGBT vb. Allah'ı gazaplandıracak her türlü günah, devlet desteği ile yapılmaktadır. Bu günahların rahat ve güven içinde işlenmesi için yasalar çıkartılmakta ve koruma altına alınmaktadır. Halk ise bataklığın içinde olduğunun dahi farkında olmadan kendi hülyalarına dalmış bir hâlde şeytanın dostları unvanıyla uçuruma sürüklenmeye devam etmektedir. Şeytan ise dostlarıyla vakit kaybetmeyip bu günahlardan kendilerini korumaya çalışan Müslimlerin peşine düşmektedir. Sağdan, soldan, önden ve arkadan yaklaşarak saptırmaya çalışır. Biz Müslimler ise Yusuf'u (as) kendimize örnek alarak ihlas zırhımızı kuşanacağız. Kalbimizde, amellerimizde ve hayatın her alanında Allah (cc) için yaşayayıp Allah için öleceğiz ki şeytanın ve ordusunun tuzaklarına karşı kalkanımızı elimize almış ve Allah'ın yardımına mazhar olmuş olalım.

Rabbim bizleri ihlaslı olan kullarından eylesin. Bizleri riya, kibir gibi kötü hasletlerden ve hastalıklardan korusun. Allahumme âmin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşme ümidiyle...

5. 15/Hicr, 39-40

6. 12/Yûsuf, 24

SAPIK ŞEYH (!) VE ARDILLARI!

- Yanlışları eleştirmek ve tavır almak güzeldir elbet. Ancak o yanlışın hayat bulduğu bataklığı ıslah etmezseniz, eleştiriniz ve tavrınız gerçekçi olmaz. Bataklığı bırakıp sinekle uğraşmış olursunuz. O hâlde asıl sorun nedir?
- Kim olursa olsun; Allah (cc) tarafından korunduğuna inanır, ölünün gassal elindeki teslimiyetiyle teslim olur ve "Haram işlediğini görürsen onu değil, gözünü itham et!" derseniz... dininize de ırzınıza da musallat olurlar.
- Çünkü insandır bu! Bir yanı takvaysa diğer yanı fücurdur; bir yanı İlahi nefhaysa diğer yanı çamurdur. Kimse sakalla, cübbeyle ve posta oturmakla nefsin fücurundan arınmaz. Kayıtsız şartsız teslim olduğunuz kişi kim olursa olsun; dininizi, malınızı ve ırzınızı çamura atmış olursunuz.
- Her toplumsal sorunda olduğu gibi bu meselede de bir Türkiye klasiği izledik. Kemalistler faturayı dine kesti, bu hastalıklı zeminden beslenen saltanatçılar ise şahsa... Sorun ne dinî ne de şahsi! Ya ne?
- Asıl sorun; şeyhi ilahlaştırıp müridi kullaştıran hastalıklı bir zihniyetin olmasıdır. Siyasi olarak bu zihniyetten beslenen ve medyaya yansımadıkça hastalıklarını yok sayan ikinci bir zihniyet ve sorunun yanlış zeminde tartışılmasına sebep olan din düşmanı üçüncü bir zihniyettir.
- Sorun tasavvufi değildir! Şayet öyle olsa tüm tasavvufçuların aynı olması gerekirdi. Din anlayışlarımız farklı olsa da ahlak sahibi mutasavvıfların olduğuna şahitlik ederiz. Sorun, tasavvuf içinde nevşünema bulan bir anlayıştır. Ki; bunlardan en fazla rahatsız olanlar, ahlak sahibi mutasavvıflardır.
- Sapık şeyhin ardıllarını tanımak istiyorsanız iki zümreye dikkat edin: Ölünün gassala teslimiyeti gibi şeyhlere teslim olmamız gerektiğini vurgulamaya devam eden zümre... Zira dünyanın en temiz insanına dahi bu anlayışla teslim olursanız onu azdırır, çamurlaştırırsınız.
- Sapıklık üreten zihniyetle mücadele çağrısı yerine; iktidarın siyasi ve dinî muhalifleriyle mücadele çağrısı yapan diğer zümre... Sanırsınız milletin ırzına ve dinine musallat olanlar, tasavvuf karşıtı yapılar ile muhalif siyasi oluşumlar!

LGBT SAPKINLIĞI

LGBT konusu biz Müslimler açısından tartışmaya kapalıdır. Zira Rabbimiz bu fuhşiyatı şer'an mahkûm etmiş, sahiplerini dünyada çetin bir azaba çarptırmıştır. Eşcinsellik vahye göre şu ayetlerle tanımlanmıştır:

Eşcinsellik cehalettir:

"Siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere mi yanaşıyorsunuz? (Hayır, öyle değil!) Siz cahillik etmekte olan bir topluluksunuz."[1]

Eşcinsellik haddi aşmaktır:

"Ve Rabbinizin sizler için yarattığı eşlerinizi bırakıyorsunuz. (Hayır, öyle değil!) İşin aslı sizler, haddi aşan bir topluluksunuz."[2] [3]

Eşcinsellik bozgunculuktur:

"(Lut) dedi ki: 'Rabbim (şu) bozguncu/mufsid topluluğa karşı bana yardım et.' "[4]

Eşcinsellik fasıklıktır:

"Elçilerimiz/Melekler İbrahim'e müjdeyle geldiklerinde: 'Biz, bu beldenin ahalisini helak edeceğiz. Şüphesiz onun ahalisi, zalim oldular.' demişlerdi."[5]

Eşcinsellik nefret edilecek/tiksinilecek bir ameldir:

"Demişti ki: 'Ben, sizin bu yaptığınız işten nefret ediyorum.' "[6]

Yüce Allah, eşcinsel bir hayat isteyenleri iki ayrı (manevi) cezayla cezalandırdığını haber vermiştir.

Bunlardan ilki sarhoşluktur:

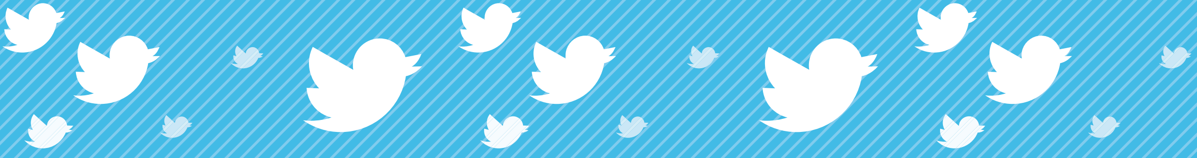
"Senin ömrüne andolsun ki, onlar sarhoşlukları içinde bocalayıp duruyorlardı."[7]

İkincisi ise gözlerinin kör olmasıdır:

"Andolsun ki, onun konuklarını da arzulamışlardı. Biz de gözlerini silip (kör ettik). 'Tadın azabımı ve uyarımı!' (dedik.)"[8]

---

1. 27/Neml, 55
2. 26/Şuarâ, 166
3. bk. 7/A'râf, 81
4. 29/Ankebût, 30
5. 29/Ankebût, 31
6. 26/Şuarâ, 168
7. 15/Hicr, 72
8. 54/Kamer, 37

Eşcinsellik, aklı örten manevi bir sarhoşluk ve gözü kör eden manevi bir perde gibidir. Sapkın zümrenin söylemlerine baktığınızda dikkatinizi çeken ilk şey de bu olur.

Kur'ân'a konu olan sapkınların şu söylemlerini dikkatle okuyun. Aynı kaynaktan (İblis'ten) beslenen günümüz sapkınlarına ne kadar benzediklerini göreceksiniz:

" 'Biz seni toplumun işine karışmaktan alıkoymamış mıydık?' demişlerdi."[9]

"Demişlerdi ki: 'Bu işe bir son vermezsen ey Lut, kesinlikle (buradan) çıkarılıp sürülenlerden olacaksın.' "[10]

"Kavminin cevabı yalnızca şu oldu: 'Lut ailesini yurdunuzdan sürüp çıkarın. Çünkü onlar temiz insanlarmış.' "[11]

Sapkın zümre, gözleri görmeyen ve akıllarını yitirmiş sarhoşlar gibidir. Onları uyaran muvahhidleri "başkalarının özgürlüğüne müdahale etmek" yahut "güya temiz/namuslu olmak"la suçlamakta ve nihayet kovmakla tehdit etmektedir.

Bugünkü sapkınların onur(suz) yürüyüşlerine bakın; açılan pankartlar dünkülerin söylemlerinden başka bir şey değildir. 21. yüzyılda şahitlik ettiğimiz bu çekişme, Lut (as) ile kavminin güncellenmiş çekişmesidir.

Akıl sahibi herkes bu kötülüğe karşı sesini yükseltmelidir. Zira Sodom Kavminin torunları, ataları gibi tüm toplumu helake sürüklemektedir:

"Oranın altını üstüne getirdik. Üzerlerine de balçıktan pişirilmiş taşlar yağdırdık."[12]

Burada sorulması gereken temel soru şudur: Eşcinsel sapkınlığın bu denli görünür olması ve yaygınlaşmasının nedeni nedir? Bize göre üç temel neden vardır:

- Aileyi yıkmak
- Toplumu fasıklaştırmak
- Pazar oluşturmak

Aileyi yıkmak: Vahiy, insanın tarihini aileyle başlatır. Âdem ve Havva (as) ile başlayan kıssa, bir ailenin kıssasıdır. İblis'in amacı ise aileyi parçalamaktır. Bu nedenle o aileyi dağıtan askerlerini övmekte, onları ödüllendirmektedir:

"İblis tahtını suyun üzerine kurar. Sonra askerlerini sağa sola gönderir. Askerlerinin derece ve makamca kendisine en yakını, fitnesi en büyük olanıdır. Hepsi yaptıklarını anlatmak üzere İblis'in yanına gelir ve içlerinden birisi, 'Ben şunu şunu yaptım.' der.

İblis ona, 'Sen hiçbir şey yapmadın.' der. Sonra onlardan bir diğeri gelir ve o, 'İnsanı, kendisi ile karısının arasını iyice ayırana kadar terk etmedim.' der. Bu ifade üzerine İblis o askerini kendisine yaklaştırır ve 'Sen ne kadar iyisin.' diyerek takdir eder."[13]

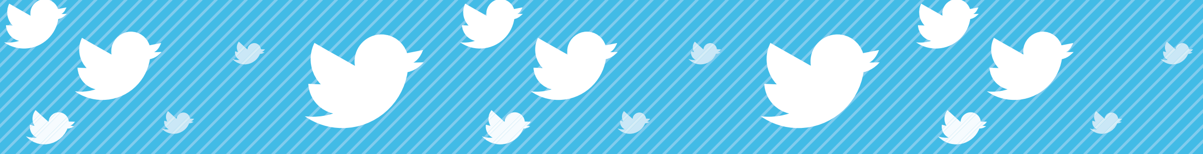
Aile, insanı koruyan manevi korunaklardan biridir. İnsi ve cinni şeytanlar bu gerçeği bildiğinden onu parçalamak için her yola başvurur. Eşcinselliğin yaygınlaşması, aile kurumunu parçalayacak etkenlerden biridir.

Toplumu fasıklaştırmak: Ankebut Suresi'nin 31. ayetinde okuduğumuz gibi, eşcinsellik fasıklıktır. Müstekbir tağutların, toplumu kendilerine itaatkâr birer köle kılmak için iki şeye ihtiyacı vardır: İstihfaf ve fısk!

Yüce Allah, Firavun'un kavmini nasıl köleleştirdiğini şöyle anlatır:

9. 15/Hicr, 70
10. 26/Şuarâ, 167
11. 27/Neml, 56
12. 15/Hicr, 74

13. Müslim, 2813

"Kavmini hafife aldı/onursuzlaştırdı/aptallaştırdı, onlar da ona itaat ettiler. Şüphesiz ki onlar, fasık bir topluluktu."[14]

- Halkı istihfaf etmek; onları onursuzlaştırmak, hafife almak, sırtlarından sopayı eksik etmemek, açlık sınırında yaşamalarını sağlamak; onları farklı ideoloji, parti, futbol takımı, ırk davasıyla... birbirlerine kırdırmaktır.

- **Fasıklaştırmak**; günahkâr bir ortam oluşturup toplumu günaha teşvik etmektir. Böylece ruhi ve bedenî anlamda onursuz, zelil ve değersiz bir toplum oluşturmaktır.

- **Pazar oluşturmak:** Eşcinsellik, üçüncü bir tür olma iddiasıdır. Böyle bir iddianın meşruiyet kazanması; bu türe uygun yeni ürün pazarı oluşması demektir.

- **Dikkatinizi çekmiş olmalıdır:** Bu tartışmaya bağlı olarak markalar yeni ürünler üretmeye, ürünlere LGBT'yi sembolize eden renkler ve şekiller koymaya başladılar. Kapitalizm için hedef kâr etmektir. Şayet pazar oluşturacaksa tüm değerleri tartışmaya açabilir.

- **LGBT Pedofiliye Açılan Kapıdır!**

Bugün çoğu insanın görmezden geldiği hakikat; LGBT'nin çocuk istismarına açılan kapı olmasıdır. Dünya'da bu işin bayraktarlığını yapan kuruluşlar, başlarda eşcinsellik ve pedofili özgürlüğünü birlikte savunuyorlardı.

- Daha sonra toplumsal tepki nedeniyle strateji değiştirip, yeni bir yol izlediler. Buna göre toplumu önce eşcinsel ilişkiye ikna edecek, toplum cinsel aşırılığa alıştığında da pedofili gündemleştirilecek. Bir adım sonra ise hayvanlarla ilişki...

- **Putlaştırılan Bilim ve AB Kriterleri!**

İnsanoğlu, eliyle putunu yapar, sonra da ona tapar. Geçen yüzyıl insanlar bilimi putlaştırıp onun iddialarını İlahi vahiy gibi kabul ettiler. Ve maalesef bilim (!), eşcinselliği "cinsel eğilim" olarak kabul etmeye başladı (veya zorlandı).

- Şeytanın ağına düşen gençler, ebeveynlerinin karşısına dikilip bilimin, eşcinselliği cinsel bir eğilim kabul ettiğini, kapısında bekleştiğimiz AB'nin bu durumu bireysel özgürlükler kapsamında değerlendirdiğini söylüyor. Eh, put dikersen elbet birileri tapacaktır!

- **Siyasi İki Yüzlülük ve Pasif Toplum!**

Topluma ahlaki değerleri aşılaması gereken kültürel araçlar, ne durumdadır? Son 20 yılda üretilen kültürel içerikler bu amaca uygun mudur?

Örneğin;

- Bir kabadayı filminde en mert karakterin bir eşcinsel olması, birçok kabadayının yapamadığını yapıp arkadaşı için ölüme yürümesi tesadüf müdür?[15]

- İktidara yönelik her türlü eleştiriyi sansürleten siyasi ifade, neden söz konusu İslam dini ve toplumsal ahlak olduğunda özgürlükçü kesilmektedir? Bu siyasi ikiyüzlülüğün nedeni nedir?

- **Unutmamak gerekir;** bir münkerin yaygınlaşması iki temel nedene racidir: Münkere karşı hassasiyetini yitirmiş pasif toplum -yani bizler- ve fısk toplumun oluşmasına duyarsız siyasi irade...

Halis BAYANCUK

14. 43/Zuhruf, 54

15. Geniş bilgi için bk. Algı Yönetimi ve Manipülasyon; M. Gültekin; Sinemada Pazarlanan Eşcinsel Karakterler: Kürt, Kovboy, Kabadayı, Siyasetçi; 197-199

ADALET!

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.org

...Derme çatma adliyeleri, yeni ve estetik saraylara taşımakla ve "adalet sarayı" diye isimlendirmekle adaletin tesisi mümkün olmuyormuş. Adalet için her şeyden önce temiz bir vicdan, sağlam bir karakter, berrak bir zihin ve yüksek bir ahlak gerekirmiş.

Hakka ve hukuka tabi olmak, istisnasız herkesin hakkını gözetmek, doğruluk dilinden ve dosdoğru davranışlardan ayrılmamak, hakkaniyet ve adl.

Bir toplumda yasalar ve nizam yoluyla hakların karşılıklı olarak korunması ve dengeli tutulması, toplumsal dengenin korunması...

Şer'i şerifin iptal edilerek beşerî ideolojilerin egemen olduğu ülkeler de dâhil olmak üzere yeryüzünün hemen her yerinde teorik olarak buna benzer ifadelerle tarif edilir adalet kavramı.

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا كُونُوا قَوَّام۪ينَ لِلّٰهِ شُهَدَٓاءَ بِالْقِسْطِۘ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰٓى اَلَّا تَعْدِلُواۜ اِعْدِلُواࣞ هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰىۘ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ خَب۪يرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan adaletli şahitler olun. Bir kavme olan öfkeniz/kininiz, sizi adaletsizlik yapmaya sevk etmesin. Adaletli olun! O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır."[1]

1. 5/Maide, 8

Hüküm verme makamında olanlar için hükümlerde hevaya tabi olmak, esas itibarıyla küçük düşürücüdür. Bunda ısrar etmekse helak edicidir. Çünkü hevaya tabi olmak, haksız şahitlikte bulunmaktır.

Tevhid ve Sünnet ümmetinin yüksek ahlaki amaçlarını ve İslam'ın hem toplumsal hem de siyasal hikmetinin özeti olan bu ayette, hitap edilen ilk muhatap doğal olarak müminlerdir. Bununla beraber adaletle emrolunanlar sadece müminler değil, adil davranmakla mükellef olunan her pozisyondaki tüm insanlardır.

"...ayakta tutanlar ... olun." buyruğundaki "ayakta tutanlar"(قَوَّامِينَ) emri mübalağa kipidir.[2] Bundan anlaşılan şudur: Adaleti kaim kılma/ayakta tutma eylemi sizden talep edilen her seferde ve her hâlükârda devamlı surette tekrarlansın. Bu ise bazen kendi aleyhinize olsa dahi adil şahit olmaya devam etmekle mümkündür.

...فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ

"(Öyleyse) insanlar arasında hakla hükmet. Sakın hevaya/arzuya uyma, yoksa seni, Allah'ın yolundan saptırır..."[3]

Temel referansı akli ve hevai hükümler olan bir "hukuk" sisteminde hakka isabet etmek, koltuğuna oturmuş hâldeyken kolunu gökyüzüne doğru uzatarak gökkuşağına dokunabileceğini iddia etmeye benzer.

Hüküm verme makamında olanlar için hükümlerde hevaya tabi olmak, esas itibarıyla küçük düşürücüdür. Bunda ısrar etmekse helak edicidir. Çünkü hevaya tabi olmak, haksız şahitlikte bulunmaktır. Hüküm verirken aleni haksızlık yapmaya ve kendisi hakkında hüküm verilen maznunun/sanığın hem bizzat kendisi hem ailesi hem de sevenleri ve sevdikleri hakkında tamiri ve telafisi çok zor, belki de imkânsız kayıplara ve tahribatlara sebep olması kuvvetle muhtemeldir.

Dünya'nın herhangi bir yerinde veya zamanında, adaletsizliği engelleyebilecek gücünüzün olmadığı dönemler olabilir. Çünkü özellikle de günümüzde adil şahitlerin, istibdat yönetimleri üzerindeki baskı gücü pek etkili değildir ve sayıları da genellikle yetersizdir. Fakat adaletsizliğe itiraz etmeyi beceremediğiniz bir zaman asla olmamalıdır.

Adil olmayan ve hevalarını ilah edinenler, yaptıkları hukuksuzluklardan sonra hiçbir şey olmamış gibi âsude bir hayat yaşamayı hak etmemektedir. Onlar kalpleri kırmakta, vicdanları yaralamakta, nesillerin ve ekinlerin ifsadı için âdeta ateşe odun taşımakta ve ailelerin paramparça olmasına sebep olmaktayken hasbelkader tayin olundukları makamlarda yaptıkları işten ötürü arkalarında bıraktıkları mağdurların ve mazlumların canhıraş feryatları kalplerini daraltmalı, ruhlarını kasvetlendirmeli ve beyinlerini zonklatıp kulaklarını uğuldatmalıdır. Şüphesiz ki bu da karşılaşılan hukuksuzlukları her zaman gündemleştirmekle ve adaletsiz kişi ve kurumları ifşa ederek kendileri nezdinde caydırıcılığı ve hatta yönlendiriciliği olan maşeri vicdanda/toplum vicdanında mahkûm etmeye çalışmakla daha da mümkün olabilecektir.

Bu köhnemiş sistemin marabalarına yüksek sesle söylenecek şeyler olmalı:

"Eşit davranma garabetine sarılmadan ve emre amade ve itaate hazır bir kul olarak değil, haklının hakkının zayi olmamasına çalışarak adil olun."

2. Kurtubî, 5/ 514
3. Sâd/ 26

Hukuk ve adaletin zayıfladığı veya zayıflatılarak küçül(tül)düğü bir memlekette güçlenip büyümekte olan, yalnızca mafyatik mücrim güruhlardır.

Adalet herkesin ihtiyaç duyduğu bir ateş gibidir. Doğalgaz ateşi konutları ısıtır, sanayinin vazgeçilmezidir. Fırın ateşi aş ve ekmek pişirir. Mangal ateşi keyifli zamanlar geçirmeye yarar. Ateş ne zaman ki kontrolden çıkar; işte o andan itibaren adı ateş değil, yangındır. Yangın yüreklere sıçradı mı onun izini ve yıkımını hiç kimse telafi edemez.

Adalet de öyle değil mi?

Doğruya isabet ettiği müddetçe kalplerdeki düşmanlık, kin ve intikam duygularını zayıflatır, hatta tamamen giderir. Adaletin tesis edilemediği durumlarda ise memleket; boşa çıkarılan umutlar, incitilen yüksek şahsiyetler ve kırık kalpler galerisine döner. O hâlde kontrolden çıkan bir yangını söndürmek için sarf edilen yoğun çabayı, en evvel adaletsizliği önlemede göstermek gerekmektedir.

Bir başka açıdan değerlendirildiğinde ise şöyle söylemek mümkündür: Toplum; o memlekette adaletin sağlanamamasından en çok istifade edenlerin orijinal metotlar geliştirme kapasitesi dahi olmadığı için, FETÖ ve diğer illegal örgütlerin taktikleriyle resmî sıfatlar edinerek, devletin kritik kurumlarına yığın yığın doluşturulan ve Orta Asya steplerinde zuhur ettiği dönemde İslam ümmetini darmadağın eden “Moğol-Bozkır romantizmi” ile motive olan yeni bir türle karşı karşıya kalmak zorunda bırakılmıştır.

Bilinmelidir ki insanlardaki adalet umudu ve sevgisi, daha çok adaletsizliğe uğrama korkusu ve endişesinden kaynaklanmaktadır. Umudu berhava edilenlerin ve sevgisi adavetle şamarlananların öfkesi ve bedduası, adaletsizlerin damarlarındaki kanı dahi kurutabilecek güçtedir.

Son dönemdeki örnekler, aklıselim herkese açıkça göstermiştir ki kendilerini İslam’a nispet eden, mağdur edebiyatında çığır açan ve her yerde var olmaya çalışanların adalet söylem ve söylevleri mavaldan başka bir şey değilmiş.

Şunu da gördük ki derme çatma adliyeleri, yeni ve estetik saraylara taşımakla ve “adalet sarayı” diye isimlendirmekle adaletin tesisi mümkün olmuyormuş. Adalet için her şeyden önce temiz bir vicdan, sağlam bir karakter, berrak bir zihin ve yüksek bir ahlak gerekirmiş.

Evet, adalet kavramı eşitlik manasında kullanılamaz. Adalet; küçük büyük, zengin fakir, âlim cahil, köylü şehirli ve erkek kadın herkesin ihtiyacı olanı ve hak ettiğini almasıdır. Adil olmayan ise herkesi eşitleyip doğru yanlış fark etmeksizin aynı şeyi vermektir veya -özgürlük gibi- almaktır. Şüphesiz ki bu asla adil değildir.

Eğer suçsuz ve mazlum kimseler ceza alıyorsa bir yerde, gerçekte cezayı veren yargıç(lar) hüküm giymiştir. Zira adaletsizliğin en vahim olanı, adil olmayıp adilmiş gibi görünendir. Tıp doktoru olmayan birinin beyaz önlük giyerek bireyin ve toplumun sağlığıyla -hatta hayatıyla- oynaması ne anlama geliyorsa, yakasında defne dalı biçiminde sarı sırma desen işlenen dik yakalı cübbeli bir kifayetsizin mesnetsiz ve isabetsiz kararları da aynı anlama geliyordur. Toplum vicdanında onulmaz yaralar açacaktır.

Adalet, bir gün herkes için lazım olabilir.

Düne kadar yüksek kürsülerde oturarak binlerce masumun ve ailelerinin hayatını tarumar eden hâkim sıfatlı nice “defne dalı biçiminde sarı sırma desen işlenen dik yakalı cübbeli”, bugün diriler kabri olan hapishanelerde, daha önce binlerce kez yaşattıkları mağduriyetlerden şikâyet etmektedir.

Adalet, toplumların vazgeçilemez gıdasıdır.

İnsanın adalete olan açlığı bitmez.

Adalette tokluk yaşanmaz hiçbir zaman.

ZARİF OĞULLAR

Mahi
mahi@tevhiddergisi.org

Kibar, zarif, düşünceli ve saygılı bir Peygamber'in (sav) kaba saba ümmeti olduk çıktık. Hevdeçte hanımları taşıyan sahabisine, "İncilere dikkat et! İnci taşıyorsun." -başka bir rivayette "Zucac/ Kırılacak eşya taşıyorsun!"- diyen, hanımlarıyla her daim sohbet edip ilgilenen bir Peygamber modeli var karşımızda.

Birçok erkek profili ile karşılaşıyoruz. Babamız, dayımız, amcamız... gibi yakınlarımız arasından muhatap olduğumuz erkekler olduğu gibi dışarıda fiillerine tanıklık ettiğimiz yabancılar da var.

Kimilerinin söz ve davranışları bizde rahatsızlığa sebep olurken kimilerininkini takdir ile karşılıyoruz. Bu övülesi hareketler nelerdir mevzusuna değineceğim değinmesine de amacım bu değil aslında. Amacım erkek çocuğu olanlarda bir farkındalık oluşturmak ve bu güzel davranış kalıplarını çocuklarına öğretmeleri için rehber olmaktır.

Marketten dönen bir çift düşünelim şimdi. Alışveriş yapmışlar ve yaya olarak eve dönüyorlar. Her ikisinin ellerinde de poşetler var. Hanım, zorlanıyor tabii. Hem taşırken hem merdivenleri çıkarken. Bir yandan da çocuklar çekiştiriyor onu.

Bu çifti bir de şöyle hayal edin:

Marketten çıktılar. Bey bütün poşetleri kendi taşıyor. Hanım ise çocukların elinden tutmuş ilerliyorla.

Hangi manzara daha güzel? Elbette ki evin tüm yükünü taşıyan hanımına, ağır market poşetlerini taşıtmayan Bey'in olduğu değil mi?

Veya başka bir örnek verelim.

Taksi çağırılmış. Ya da şahsi arabayla bir yere gidilecek. Bey çoktan inmiş ve ön koltuğa yerleşmiş bile. Hanım da çocuklar ve çantalar geliyor. Arabanın kapısını açıp çocukları yerleştiriyor, çantaları bagaja bırakıyor. Ve nihayet arka koltuğa geçip oturuyor. Örnek bu. Bir de şu versiyonunu düşünelim:

Bey çantaları almış, Hanım kapıyı kilitleyip el çantasına anahtarı bırakıyor. Aşağı inince Bey elindekileri bagaja yerleştirip aceleyle "EŞİNE ARABANIN KAPISINI AÇIYOR." Hanım oturunca diğer tarafa çocuklar geçiyor ve Bey kapıyı kapatıp ön koltuktaki yerini alıyor.

Aradaki fark doğu ile batı arasındaki fark kadar. Ne kibar, ne zarif bir hareket değil mi?

Tabii bunu yapan babayiğitlerin sayısı yok denecek kadar az.

Peki önemli bir ayrıntı mı? Tabii ki... Kibar, zarif bir Peygamber'in kaba saba ümmeti olduk çıktık. Hevdeçteki hanımları taşıyan sahabisine: "İncilere dikkat et. İnci taşıyorsun.", başka bir rivayette "Zucac/Kırılacak eşya taşıyorsun." diyen bir Peygamber modeli var karşımızda. Ama gelin görün ki o modelin zarafetini taşımak şöyle dursun, bilmiyoruz bile.

Neyse lafı uzatmayayım. Bu erdemi çocuklarımıza öğretmenin yollarını aktarayım.

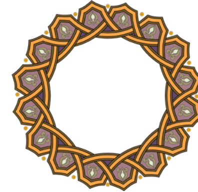
Çocukları 4-6 yaş arasında olanlar çok kısmetli zira bu tarz davranış kalıplarını öğretme yaşı içindeler. Elbette yaşı büyük olanlar da öğrenecektir fakat onlar için model çokça tekrar etmelidir.

Nasıl yapacağız? Her markete gittiğimizde (yavrumuzla) ona mutlaka bir poşet verip: "Poşetleri erkekler taşır değil mi oğlum? Anneler, ablalar poşet taşımaz, yük taşımaz." Mesajını sakince ve her defasında ileteceğiz. Poşetimizi taşıdığı için teşekkür etmeyi asla ihmal etmeyeceğiz.

Aynı şeyi araca binerken de yapacağız. "Hadi bana kapıyı aç bakalım. Bayanlara kapı açılır değil mi oğlum?" diyerek mesajı net bir şekilde her araca binişte vereceğiz. Başkaları yanımızda olduğunda onların binişlerini de kolaylaştırmasını rica edeceğiz. Bu mesajlar çocukta bir "anlayış" bir "davranış" biçimi inşa edecek. O artık bilecek ki hanımlar yük taşımaz. Hanımlara nezaketen araç kapısı açılır ve binişlerine yardımcı olunur.

Bir yere girerken veya bir yerden çıkarken ya da asansöre binerken "Bayanlar önden" diyerek güzel olan başka davranış kalıpları da oluşturulabilir. Ziyaretlere "Eli boş gidilmez." mesajıyla küçücük de olsa bir ikramla, bir hediyeyle hatta bir çikolatayla göndermek alışkanlık haline getirilebilir. Böylelikle zihin dünyalarına hiç unutmayacakları zarif erdemler yerleşecektir...

Yapmadığında tenkit etmekten alaya almaktan şiddetle sakınıp aksine kibar davranışından ötürü ona teşekkür etmeyi ihmal etmemelidir.

...Başlarına bazı olaylar gelmiş çocuklarımızın ebeveynlerinin dilinde "N'apalım, Allah'ın takdiri..." söylemlerinin olup biraz detaylı sorguladığımda aslında tedbirsizlikler bütünüyle karşılaşmamdır. Tedbir almayan bizlerin de sorumlu olduğunu ve tedbirsizliğe devam ederek diğer çocuklarımızın da bu yaşananlara aday olduğunu unutmamalıyız. Lütfen Allah'ın takdiri diyerek kendi eksiklerimizi arka plana itmeyelim ve nefislerimizi temize çıkarmayalım. Yanlışlarımız karşısında davranışsal önlemler alalım...

EV İÇİ KAZALAR VE ALINACAK TEDBİRLER

Dr. Gözde TERCUMAN
gozdetercuman@tevhiddergisi.org

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

Çocuklarımız Allah'ın (cc) bize verdiği en güzel ve en özel nimetlerdendir. Öyle ki anne rahmine düştüklerinden itibaren kaç yaşına gelirlerse gelsinler ebeveynlerin gözünde hep ayrı bir yerdelerdir.

Çocuklar doğduklarından itibaren rüşt/akıl olgunluğu yaşına gelene kadar, yani iyi ve kötüyü ayırabilecek duruma gelene kadar ailelerin himayesindedir. Bu süreçte çocuklarımızın başına hiç istemediğimiz bir sürü şey gelebilir; düşebilirler, yanabilirler, donabilirler, elektrik çarpabilir ya da bir yerleri kesilebilir...

Çocuğun rüşt yaşına gelene kadar başına gelen her türlü şeyden ailesi, ebeveynleri sorumludur. Peki, bu sorumluluk nedir, nasıl bir şeydir? Sonuçta ebeveynler kaynar suyu çocuğa bilerek dökmüyor veya bir yerini bilerek kesmiyor ya! Ebeveyn bunu kasten yapmayabilir -ne yazık ki kasten yapan "akıldan" ve "ahlaktan" yoksun ebeveynler de var- ancak tedbir almaması, çocuğu mevcut tehlike ortamlarından koruyacak koruma alanı oluşturmaması da ebeveynin ihmalidir ve o, sorumludur.

> Çocuk yanabileceği bir şeye erişebilir olmamalıdır, ihmal buradadır. Çocuk onun sıcak olduğunu ve yanacağını bilemez, hayatı deneme yanılma şeklinde öğrenir. Aileler özellikle mutfakta çocuktan ya gözünü ayırmayacak ya da çocuk mutfakta bulunmayacak. Mutfak, çocuk için çok tehlikeli bir alandır. Kesici ve delici aletler mutfakta bulunur, yanıcı işlemler orada yapılır. Bunlar çocukların erişebileceği alanlarda yapılmamalıdır.

Örneğin ebeveyn çocuğunu bilerek yere atmaz, onu bir yere koyar ve çocuk dönerken, hareket ederken düşer, bu yanlışlıkla olmuştur. Burada ebeveynin ihmali, daha "Ne şekilde hareket edersem düşerim, düşmek nedir, düşersem ne olur?" sorularına cevap veremeyecek olan ve düşme tehlikesinden kendisini koruyamayacak olan çocuğu koyduğu yeri, onun düşmeyeceği şekilde ayarlamamasıdır. Bebeğin/Çocuğun düşmemesi için beşiğine/yatağına destek koymazsa ebeveyn; bu onun tedbirsizliği ve ihmalidir. Burada alınacak tedbir, çocuğun bir odada yalnız bırakılmaması veya bir süre evin başka bir alanına gidilecekse çocuğun, etrafını destekleyecek ve alanını aşamayacak şekilde yastık, minder gibi eşyalarla sınırlandırarak bir koltuğa, yatağa ya da en güzeli yere konmasıdır. Ve böyle anlarda -en çok karşılaştığım durum olarak- çocuk çocuğa emanet edilmemelidir. 6-12 aylık bebekler ilkokul yaşındaki çocuklara emanet edilip onların kucaklarına denetimsiz veriliyor. Daha kendisi çocuk olan kişi başka bir çocuğun sorumluluğunu alamaz. Kucağına alırken tutamaz, taşırken düşürür... Bunlar çok ciddi sonuçlar doğurabilir. Çocukta ciddi kemik kırıkları, organ yaralanmaları, kafa travması sonrası görülen beyin kanamaları acilde maalesef çok karşılaşılan vakalardır. Ailelere ise perperişan, bin pişman bir şekilde "Gözümü sadece bir an çevirdim." "Yalnızca bir saniyeliğine başka bir şeyle ilgilendim." sayıklamaları kalır. O "bir anlık" tedbiri de elden bırakmayıp başımıza gelenler için Allah'a (cc) tevekkül edeceğiz, ama tedbirsiz tevekkülün doğru bir yaklaşım olmadığını da unutmayacağız.

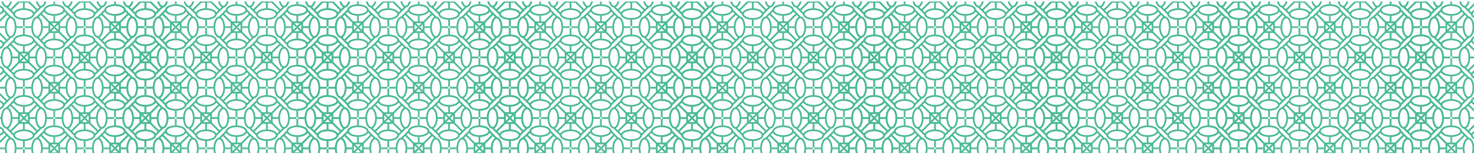
Örneğin aklı başında bir ebeveynin, çocuğunu yakması düşünülebilir bir şey değildir. Çocuk nasıl yanar? Bir an ebeveynin dikkati dağılır; kaynamakta olan, buhar çıkartan, kendisinden sesler gelen çaydanlık, çocuğun ilgisini çeker ve sonra hiç istenmeyen yanıklar meydana gelir. Çocuk yanabileceği bir şeye erişebilir olmamalıdır, ihmal buradadır. Çocuk onun sıcak olduğunu ve yanacağını bilemez, hayatı deneme yanılma şeklinde öğrenir. Aileler özellikle mutfakta çocuktan ya gözünü ayırmayacak ya da çocuk mutfakta bulunmayacak. Mutfak, çocuk için çok tehlikeli bir alandır. Kesici ve delici aletler mutfakta bulunur, yanıcı işlemler orada yapılır. Bunlar çocukların erişebileceği alanlarda yapılmamalıdır. Yanıklar özellikle derin olduğunda veya önemli bölgeleri içerdiğinde hayati tehlike oluşturabilir. Genital bölgesi yanan bir erkek çocuğun, kısırlığı söz konusu olabilir. Boynu ya da yüzü yanan bir çocuğun solunum yolları da etkilenebilir, solunumu tehlikeye giren kişi ölümle burun buruna gelebilir. Yüzünde geçmeyecek yanık izi oluşabilir. Bir ömür kişi bu "bir anlık" durumun sonuçları ile yaşayabilir.

Diğer bir sorun kesici delici aletlerdir. Bıçaklar, rondolar, maket bıçakları, makaslar... bunlar çocuğun oyuncağı değildir ve asla ve asla çocuğun bunlara erişimi olmamalıdır. Çocuk bu sayılan ve benzeri aletleri ayırt edemez. Bunların ortalıkta olması demek, ailenin tedbirsizliği demektir. Bugün olmasa bile bir gün bu tehlike ile karşı karşıya kalabilir. Bu çok tehlikelidir. Çocuk bir şeye hemen elini uzatır ve -dünyayı ağzı ile tanıyan çocuk- o nesneyi ağzına götürürken yüzü yaralanma alanına girer. Gözünde, yüzünde, dudağında, dilinde ciddi kesiler meydana gelebilir. Ellerinde olan kesiklerde tendonları kesebilir ve bu, çocuğun bir daha asla ellerini tam fonksiyonu

...Evlerimizde kullandığımız ve kullanmak zorunda olduğumuz deterjanlar, çamaşır suları, temizlik ürünleri, lavabo açıcılar... Maalesef insan hayatına uygun olmayacak şekilde düzenlenen evlerimizde, bu ürünlerin hemen hemen hepsi banyodaki veya mutfaktaki lavabo altı dolaplardadır. Yani çocuğun tam erişebileceği yerlerdedir.

ile kullanamamasına sebep olabilir. Bu tarz aletler ortalıkta olmamalıdır, çocukların uzanamayacağı yükseklikte ve kapaklı, kilitli dolaplar gibi açamayacağı yerlerde durmalıdır. Makas, bıçak, rende gibi aletler kullanıldıktan hemen sonra kaldırılmalı; "İki dakika bir şey yapayım, sonra kaldırayım." diye ertelenmemelidir. Tüm kazaların "bir anlık" "iki dakikalık" hatadan kaynaklandığı unutulmamalıdır.

Diğer önemli meselelerden biri de evlerimizde kullandığımız ve kullanmak zorunda olduğumuz deterjanlar, çamaşır suları, temizlik ürünleri, lavabo açıcılar... Maalesef insan hayatına uygun olmayacak şekilde düzenlenen evlerimizde, bu ürünlerin hemen hemen hepsi banyodaki veya mutfaktaki lavabo altı dolaplardadır. Yani çocuğun tam erişebileceği yerlerdedir. Biraz emekleyip adım atan, ayağa kalkabilen, dolap açabilen küçük çocuklar için bu dolaplar keşfedilmesi gereken alanlardır. O dolabı açmak, bakmak ister, mutlaka karıştırır. "Bunları açamaz, buralara giremez." demeyin, açabiliyor ve girebiliyorlar. Tabii ki dünyayı ağzı ile tanıyan çocuk hemen ağzına götürür, kafaya diker. Bu esnada da kapağı yanlışlıkla açılabilir. Dahası, 3-4 yaşında olan çocukların o kapakları açma becerisine sahip olduğu unutulmamalıdır. Kutudaki ya da şişedeki sıvı çocuğun gözüne gelebilir, görme kayıplarından körlüğe kadar çok ciddi sorunlar oluşturabilir. Bunları içebilir, çocuk ağzına aldığını yutma refleksiyle programlıdır. Yuttuğu sıvı ya da toz yemek borusunda ciddi alkali, asit yanıklarına sebep olabilir. Yemek borusunu delebilir ya da yemek borusunda yapışıklıklar meydana gelebilir, ağızdan beslenemediği için defalarca ameliyatlar geçirmek durumunda kalabilir. Soluk borusuna kaçırabilir, boğulup ölebilir, ciddi akciğer enfeksiyonları gelişebilir, akciğer dokusunu yakabilir, solunum cihazına bağlanması gerekebilir, ölümcül sonuçlar doğurabilir... Ağzında köpükler saçarak acile gelen çocukların sayısı ne yazık ki hiç de az değildir... Alınacak tedbir, bu ürünlerin lavabo altı tezgahta olmaması, çamaşır makinesinin üstündeki mevcut dolaplarda veya uygun ve yüksek bir yere bir raf, dolap yaptırılarak orada muhafaza edilmesidir. Her seferinde üşenmeden oradan alınıp, tekrar yerine konulmalıdır. Bu tip maddeler yalnızca küçüklerde değil, erişkinlerde de ciddi sorunlar oluşturuyor. Çünkü genelde ekonomik olduğu için büyük bidonlarla alınan temizlik malzemeleri, kullanım kolaylığı olması için içecek konulan şişelere -üstüne de hiçbir şey yazmadan- dolduruluyor. Pet şişeler bu ürünleri koymak için hiç uygun değildir. Özellikle kokusuz, renksiz ve sıvı olan temizlik ürünleri pet şişelere doldurulduğunda su sanılarak içilebiliyor, Cifler süt zannediliyor. "İnsan bunu nasıl yapar?" demeyin. İnanın aklı başında kocaman yetişkinler bunları içebiliyor yanlışlıkla, pet şişenin içindekini su sanarak içen çocuklar, yetişkinler de hiç az değil. İstanbul'da şu anda çalıştığım hastaneye başladığım ilk zamanlarda bir hasta gelmişti, 30-40 yaşlarında bir erkek, pet şişeye doldurulmuş bir temizlik ürününü su zannedip yanlışlıkla birkaç yudum içmiş. Tüm yemek borusu, soluk borusu bölge bölge yanmıştı, delinmeler meydana gelmişti. Yaşamsal değerleri dakikalar geçtikçe kötüleşiyordu, hiçbir işlem yapamadık. Uyutup solunum cihazına bile bağlayamadık, dokunduğumuz her yer elimizde parçalanıyordu. Ameliyata alamadı cerrahlar, dokundukları yer deliniyordu. Maalesef bağıra bağıra hayatını kaybetti birkaç saat içinde. Hiçbir ağrı kesici fayda etmedi. Çoğu vaka tıbbi destek, tedavi ve biraz takiple toparlıyor; ama vakanın en son hâlinin böyle olabileceğini aklımızdan çıkarmayalım, kendim ve sizler için bu kadar korktuğum şey basit değil, bu tarz ciddi olaylar. Kimse kendisinin veya

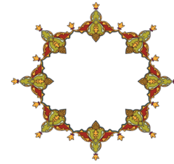
canının parçası çocuğunun böyle bir sonu olmasını istemez, emin olun...

Yine başka bir tehlike olarak ne yazık ki evlerimizde prizler, emekleyen bir çocuğun tam ulaşabileceği konumda, uzatma ve elektrik kablolarımız yerden geçiyor. Bunların yerlerini değiştiremiyoruz, ama çocuk kilitleri mevcut, bunları kullanabiliriz. Elektrik çarpmaları genelde zincirleme kazaya sebep oluyor. Çocuk prizden elektrik akımına maruz kalıyor, onu oradan uzaklaştırmak isteyen anne de elektrik akımına maruz kalıyor, baba da anneyi ve çocuğu çekmek isterken akıma maruz kalıyor... Bu şekilde çoklu elektrik çarpmaları acile sık sık geliyor. Kalpte ölümcül ritim bozukluklarına sebep olabiliyor, elektrik yanıkları meydana gelebiliyor; sonrasında vücuda verdiği yıkımın etkisiyle süreç böbrek yetmezliğine kadar ilerleyebiliyor. Burada değinmek istediğim bir diğer nokta ise erişkinlerin de elektrikle ilgili birçok işlemi evlerinde tedbirsiz yapmaları. Bozulan elektronik aletlerin başına onu elektrikten ayırmadan oturan yetişkinler, en basitinden evlerde lamba değiştirilirken elektrik akımına yakalananlar... Bu gibi durumlarda elektik akımından alev çıkabiliyor ve bir de üzerine alev yanıkları eklenebiliyor, hayati durumlar meydana gelebiliyor. Bir evde mutlaka kontrol kalemi olmalı ve bu kullanılmalı, kesinlikle elle deneme yapılmamalıdır.

Bütün bu saydıklarım ve dahası, hastanede adli vaka olarak tanımlanır ve hekim tarafından adli rapor düzenlenir. Düzenlenmesi de zorunludur. Hekim onun istismar mı, kasıt mı, ihmal mi olduğunu bilemez; araştırmak da hekimin görevi değildir. Bu durum polise intikal eder ve gerekli görülürse araştırılır. Bu araştırılma sonucunda ihmal, kasıt veya istismar durumunda aileye para cezasından hapis cezasına kadar cezalar uygulanabilir. Dahası o ebeveynin kontrolündeki çocuklar, ebeveynlerinden alınıp çocuk esirgeme kurumlarına yerleştirilebilir.

Bütün gözlerin üzerimizde olduğu bir zamanda tedbirsizlik bizleri hiç istemediğimiz sonuçlarla karşı karşıya bırakabilir. Çocuğumuzun başına gelenlere mi üzülelim, yoksa karşı karşıya kaldığımız adli süreçlerle mi baş edelim... Tedbirsizlik bir Müslim'e hiç yakışmaz. Evlerimizde mutlaka hiç üşenmeden her tedbire uyacağız, tedbir aldıktan sonra takdiri Allah'a bırakacağız. Allah'ın takdir ettiğini, ne bu yazının ne bizlerin aldığı önlemlerin ne de tüm dünya bir araya gelse başımızdan savamayacağını unutmayacak; ama bunu sebep kılarak tedbirsiz davranmayacağız. Bunun üzerinde özellikle durmamdaki sebep; başlarına bazı olaylar gelmiş çocuklarımızın ebeveynlerinin dilinde "N'apalım, Allah'ın takdiri..." söylemlerinin olup biraz detaylı sorguladığımda aslında tedbirsizlikler bütünüyle karşılaşmamdır. Tedbir almayan bizlerin de sorumlu olduğunu ve tedbirsizliğe devam ederek diğer çocuklarımızın da bu yaşananlara aday olduğunu unutmamalıyız. Lütfen Allah'ın takdiri diyerek kendi eksiklerimizi arka plana itmeyelim ve nefislerimizi temize çıkarmayalım. Yanlışlarımız karşısında davranışsal önlemler alalım...

Selametle kalınız.

Kî şadeyî bi Lâîlâheîllallah Muhammedunrasûlullah bike û di vê şadeyîya xwe de bê şik û bêguman û bi qelbeke selîm bigêje Allah, dê bikeve cennetê.

YEQÎN Û ÎMAN WEKE RÛH Û BEDENÊ NE

Osman SADIKOĞLU

Şertê (3.) Sêyemîn: Bê Şek û Şubhe Gotina li Ser Yeqînîyê

Ji bo kelîmeya tewhîdê feyde bide însan divê yê ku vê peyvê bêje qet berbayî şek û şubhe û gumanan nekeve û li ser yeqînîyekî qewî bîne ser ziman.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ اٰمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِى سَبِيلِ اللّٰهِ اُولٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

"Mumîn, enceq ew ên ku îman bi Allah û Rasûlê wî anîne, piştrê jî (di îmana xwe de) qet nakevin gumanê û di rêya Allah de bi mal û canê xwe cîhadê dikin. Ha ew in yên rast/yên sadiq."[1]

Komek ji bedewîyan îdîa kirin û gotin ku 'Em ji mûmînan in'. Allah -azze we celle- ayeta der heqê wan de nazil kir û ji ehwala wan ji bo me wiha diyar kir: 'We hêj îman neanîye. Belê li gor zahir hûn bûne muslîm/hûn teslîmê îslâmê bûne, lê îmana yeqînî hêj di qelbê we de bi cih nebûye.'

قَالَتِ الْاَعْرَابُ اٰمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلٰكِنْ قُولُوا اَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيمَانُ فِى قُلُوبِكُمْ وَاِنْ تُطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ اَعْمَالِكُمْ شَيْـًٔا اِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

"Bedewîyan gotin: "Me îman anîye." Bibêje: "We îman ne anîye, lê bibêjin em bûn îslâm." Îman hêj di dilê we de bi cih nebûye. Eger hûn ji Allah û

1. Hucûrat: 15

Rasûlê wî re îteatê bikin; ew ji kar û kirinên we tiştekî kêm nake. Bi rastî Allah Xefûr û Rahîm e."[2]

Allah -azze we celle- di vê ayetê de îmana ji bo însan bi sûd û feyde diyar dike. Ew îman; îmana wan kesên ku di îmana xwe de bêguman in. Hedîseke nêzmaneyê vê ayetê de Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- wiha dibêje:

"Kî şadeyî bi Lâîlâheîllallah Muhammedunrasûlullah bike û di vê şadeyîya xwe de bê şik û bêguman û bi qelbeke selîm bigêje Allah, dê bikeve cennetê."[3]

Ji Bo Mayîna Li Ser Yeqînîyê Mirov Çi Bike?

Tehsîl û Hînbûna Îlmê

Ew kelîmeya tewhîdê ye ku, bi îmanekî di dereceya yeqînîyê de tê gotin, ha ev dibe wesîleya ketina cennetê. Kesê mûmîn mecbur e ku vê rewşa yeqînîyê muhafeza bike. Rêya vê jî hînbûna îlmê şer'î ye. Xwendina wê Kîtêbê ye ku delîlên wê qethî û eşkere û fêmbar e. Ji xeynî vê hînbûn û fêmkirin û xwendina beyanên Rasûlullah e sallallahualeyhivesellem.

Lewre yeqîn birayê îlmê ye. Şûbhe jî birayê cehaletê ye. Allah -azze we celle-. Qur'ana Kerîm kirîye şîfa.

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَٓاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَٓاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

"Geli mirovan! Ji we re ji Rabbê we, şîretek û ji bo (derd û kulen) singa we şîfayek û ji bo mûmînan, hîdayet û rehmetek hatîye."[4]

Birastî qelb jî weke bedenan in. Carinan sax in û carinan jî nexweş in. Ji nexweşînên ku îsabetê qelbê dikin yê herî dijwar gumankerî ye. Lewre gumankerî, îmana mirovekî li boşê derdixe. Gotin û pejirandina "Lâîlâheîllallah" ê xera dike. Lê belê Qur'ana Kerîm ew qelbên ku bi guman û nexweşînên manewî xera bûne, şîfa dide wan qelban. Dema ku qelb dikeve gumana Qur'ana Kerîm, bi hüccet û delîlên mûessîr û eşkere wê qelbê diselihîne û weke dermanekî şîfayê dide.

قُلْ فَلِلّٰهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَٓاءَ لَهَدٰيكُمْ اَجْمَعِينَ

"Bibêje: "Delîlên bilind (huccet'ul balîxe) ên Allah e. Eger wî bixwesta wê hûn hemû bigihandana hîdayetê."[5]

Kelb, carinan rêya xwe şaş dike û di nav tarîtîyê de dimîne. Di hin mijaran de çi rast e û çi çewt e tênagihên û serê wî tevlihev e. Ew ayetên Qur'ana Kerîm ku weke nûr in, gelek gemmarî û tarîtîyan zelâl û ronak dike. Herweha Allah -azze we celle- abdên xwe ji tarîtîyan derdixe û beralîyê bal bi nûrê ve dike.

...قَدْ جَٓاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌۙ

يَهْدٖى بِهِ اللّٰهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِهٖ وَيَهْدٖيهِمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقٖيمٍ

"... Ji we re, ji Allah nûrek û kîtêbeke mûbîn (eşkere) hatîye. Allah bi wê (kîtêbê) ên didin pey rizaya wî derdixîne selâmetê. Wan bi îzna xwe ji tarîtîyê derdixîne ronahîyê û digihîne rêya rast."[6]

Alîkarî Xwestina Ji Allah

Kesê mûmîn ji ber piştî rêşaşîtîya piştî hîdayetê herûdaîm xwe dispêre Allah -azze we celle-. Lewre ew ê ku xwedîyê hîdayetê ye Allah e. Mirovek enceq bi lütuf û kerema wî bigigîje hîdayetê. Ew ê ku Hafîz e jî ew e. Abdê xwe ji her new'ê nexweşînên madî û manewî diparêze.

Ji ber vê yekê çawa ku em hîdayetê jê daxwaz dikin, weke vê em ji Allah -azze we celle- daîmen vîya jî dixwazin ku piştî hîdayetê qelbê me û pîyên me li ser heq û hîdayetê sabît bigire.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ

2. Hucûrat: 15
3. Îmam Muslîm, îman; 27
4. Yûnus: 57
5. En'am: 149
6. Maîde:15,16

“Rabbê me! Piştî ku te em gihandina ser rêya rast, qelbê me (ji vê rêyê) nezivirîne. Ji bal xwe ve rehmetekê bide me. Bi rastî yê lûtf û îhsanê dide hew tu yî.”[7]

Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- gelek caran evan dûayan dikir:

“Ya Allah ê ku qelban diqûlibîne! Tu li ser taatê sebat bidî qelbên me.”[8]

“Ya Allah ê ku qelban diqûlibîne! Li ser dînê xwe sebatê bide qelbê min.”[9]

Dûr Mayîna Ji Ehlê Şûbhe û Gumanan

Bi rastî şûbhe jî û yeqîn jî weke nexweşîna têger in. Eger hûn bi ehlê yeqîn re rûnin, ew yeqîna wan wê li ser we jî tesîr bike. Kesê ku bi gumandaran re runê ew ê jî ji şûbhe û gumanên wan para xwe bistîne. Ji ber vê yekê îslâm, wan kesên ku sadiq in û ew kesên li rizaya Allah digerin hevaltî û dostanîya wan ji me dixwaze.

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقٖينَ

“Gelî ew ên îman anîne! Xwe ji Allah biparêzin û bi sadiqan re (heval) bin.”[10]

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذٖينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرٖيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْۚ تُرٖيدُ زٖينَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوٰيهُ وَكَانَ اَمْرُهُ فُرُطًا

“Tu jî bi ew ên sibeh û evarê ji rizaya Rabbê xwe dixwazin û dûa dikin re, sebir bike. Ji bo xwestina xemla dinyayê çavê xwe ji wan nezivirîne. Tu situ netewîne ji wî kesê ku me dilê wî ji zikirkirina xwe xafil kiriye û ew ê dide pey hewa û hewesa xwe û ew ê di amelê xwe de pêş de çûye.”[11]

Allah -azze we celle- emrê dûr ketina me ji wan kesên ku der heqê ayetên Allah de bi cahiltî mijul dibin û ew ên ku terka ayetên fêmbar û muhkem dikin û ew ên xwe noqî ayetên mûteşabîh dikin, dide.

وَاِذَا رَاَيْتَ الَّذٖينَ يَخُوضُونَ فٖٓي اٰيَاتِنَا فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتّٰى يَخُوضُوا فٖي حَدٖيثٍ غَيْرِهٖۜ وَاِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرٰى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمٖينَ

“Dema te ew ên der heqê ayetên me de dikevin munaqeşê dîtin, heta derbasî gotineke din nebi rû ji wan bizivirîne. Eger şeytan, bi te bide jibîr kirinê, piştî ku hate bîra te (hema ji cem wan rabe û) bi wî qewmê zalim re rûnenê.”[12]

“Dema ku te ew kesên noqî ayetên Qur’anê ya mûteşabih bûne dît in, xwe ji wan biparêze. Lewre ew, kesên wisan in ku Allah ewana binav kirîye.”[13]

Hin însan û hin civat weke litav û teqnê ne. Dema hûn li cem wan rudinin dilê we teng dibe û ser û guh ji we dîçe. Digel mijarên olî/dînî tên axaftin qelb hişk û tarî dibe. Lewre mijara axaftinê meseleyên bê feyde ne. An ayetên mûteşabih in an jî hin kesên nezan der heqê ayetên Allah de mijul dibin. Lê hin civat û hin însan jî hene ku tu dibêjî qey ew behra îlm û edeb û exlâqê ne. Ew çiqas mijul bibin axaftina wan ji bo we dibe sebebê dilrihetî û dilşadî yê. Qelb mûsterîh û mûnşerîh û mutmeîn dibe. Lewre pir zelâl û eşkere diaxivin. Axaftina wan ji ayetên Qur›anê ya muhkem û fêmbar in. Li ser îlm û hîdayet û zanînê diaxivin.

Eger ji wan kesên ku Allah -azze we celle- der heqê wan de “Ji wan rû vegerîne” û Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesellem- “Xwe ji wan biparêze” gotîye, digel vê em berê xwe bidin wan û xwe ji şerrê wan muhafeza nekin ev, dê ji qelbê me re bibe şûbhe û ji dînê me re jî bi sebebê fitneyê. Divê em li ser vê mijarê pir hessas tevbigerin. Mesele pir muhîm e. hetanî ku Allah, di vê mijarê de Rasûlê xwe îqaz kirîye:

7. Alî- îmran: 08
8. Muslîm: 2654
9. Tirmizî: 2140
10. Tewbe: 119
11. Kehf: 28
12. En’am: 68
13. Buharî, 4547; Muslîm, 2665

فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

"Aniha tu sebir bike. Bizanibe ku weada Allah heq e. Bila ew ên bi dil û yeqîn îman neanîne te sist û xav nekin."[14]

Wesweseyên Tên Aqlê Mirov, Gelo Zerar Didin Kelîmeya Tewhîdê?

Wesweseyên tên aqlê însan qet tu zerarê nade Kelîmeya Tewhîdê. Lewre weswese weke hizr û ramanek e. Hetanî di hindurê qelb de bimîne û ne vegere bawerîyê zerarê nade xwedîyê xwe. Weswese an gumankerîya ku zerar dide Lâîlâheîllallahê ew e ku di qelb de cih digire û diqûlibe gumankerî û nependîtî û nedîyarîyê ye.

Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesellem- wiha ferman kirîye:

"Hetanî neaxive û pê amel neke ji hêla wesweseyan ve Allah ûmmeta min bexişandîye."[15]

Weswese ji şeytan e. Mirovek nikare pêşîya wesweseyan bigire. Ew ashabên xwedî îmaneke weke çîya ku Allah ji wan razî bûn, ew bixwe jî carinan diketin wesweseyan. Lê belê ew weswese zerarê ne daye îmana wan.

"Ji ashabîyan hin kes hatin cem Rasûlullah. Vê pirsê jê kirin: "Di dilê me de tiştê wisan (kîret/nexweşik) derbas dibin ku qethîyen em nikarin bînin ser ziman (tu di vê mijarê de çî dibêjî?) Rasûlullah wiha cewab da wan: "Ev, rewşa îmanê ya herî eşkere û zelâl e."[16]

Em ji vê fêm dikin ku ji ashab jî hin kes ketine wesweseyan. Hin ramanên taloke ku ji bilêvkirina wî bixwe ditirsîyan hatine aqlê wan. Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesellem- ji ber vê yekê ewana rexne nekiriye, berevaj wan teskin kiriye û aramî daye ber dilê wan. Lewre di wan de ev xuya bibû ku ew eshabî ji vê rewşê ne razî bûn û aciz bûn. Hetanî ku ji axaftina van mijaran dahî îmtîna dikirin. Ev jî nîşan dide ku ew weswese di qelbê wan de qet cih negirtibû û di wan de gumankerî pêk nahatibû. Ew dilnerihetîya ku hest dikirin jî, rewşa eşkerehî û zelâlîya îmana wan nîşan daye. Kesên mûmîn û xwedî qelbê selîm û ew ên qedrê Allah -azze we celle- bi heqî teqdîr dikin ji van ramanan dilnerihet û bêhizûr dibin.

Dema Ku Wesweseyek Bê Aqlê Me Em ê Bikaribin Çi Bikin?

• Wesweseyek bê aqlê mirovekî, divê ew kes tu caran wê wesweseyê bilêv neke û neaxive.

Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesellem- wiha ferman dike:

"Hetanî neaxive û pê amel neke ji hêla wesweseyan ve Allah ûmmeta min bexişandîye."[17]

Me di pêlên jor de ji eshabîyan mîsal dan. Ewan behsa wesweseyê kiribûn lê naveroka wê wesweseyê diyar nekiribûn. Lewre bilêvkirina wesweseyan dibe sebep ku ew weswese di qelb de bi kurahî cih bigire. Çawan ku tiştê di dilê mirov de tê ser zimanê wî weke vê, tiştê tê bilêvkirin jî dibe ku di kurahîya dil de cih bigire. Di bîvêjeke Kurdî de wiha tê gotin: "Fikrê mirov çibe, zikrê wî jî ew e."

Bilêvkirina wesweseyan tê ser vê maneyê ku mirov bi vê awayê qelbê xwe dijehrîne. Çimkî qelb ji hevdu tesîr û bandor digirin. Tiştekî qenc bê axaftin ew ên ku seh dikin jê îstîfade dikin. Herweha tiştên xerab jî ji bo ewan sehkeran re dibe sebebê fitne û neqencîyê.

Dê Berdewam Bibe Înşâallah

14. Rûm: 60
15. Buxarî, 5269; Muslîm, 127
16. Muslîm, 132
17. Muslîm, 132

Yerli ve millîleşmeye hemen her alanda ihtiyaç duyulmuştur, fakat din çatısı altındaki yerli ve millîleşme doğrudan hedefe götüren bir yoldu. Türk İslâm'ı yerli ve millîleşmeyi; yerli ve millîleşme de sekülerliği doğurdu. Çünkü verilen tavizler bir süre sonra Kemalizmin asıl sahiplerini dinde, siyasette, sosyal alanda etkili kıldı.

BAĞLILIK BİATİ: YERLİ VE MİLLÎLEŞME

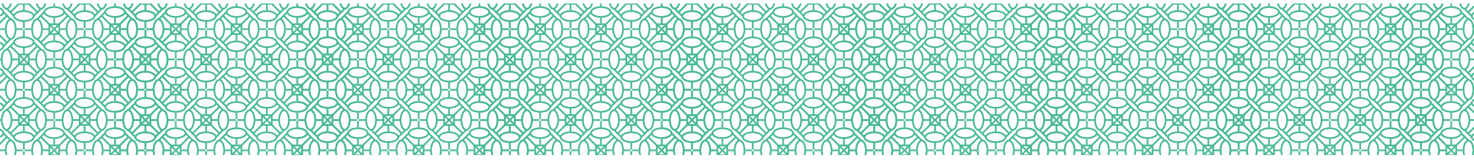
Kübra ERDEM
kubraerdem@tevhiddergisi.org

Geçmişten günümüze bu topraklarda hüküm süren gayrimeşru yönetimlerin; otoritesini güvence altına almak, meşruiyetini sağlamak ve devamlılığını sürdürmek amacıyla başvurduğu iki önemli kanal vardır: **din ve milliyet**.

Dinî ve millî duyguların sömürü aracı olarak kullanılmasında Türklerin İslam'a girerken dahi kaybetmedikleri bağlılıkları büyük oranda etkili olmuştur. Bu bağlılıklar, hicri 7. ve 8. yüzyıldan itibaren Anadolu'da kökleşerek yayılan tasavvuf geleneği altında sürdürülmüştür. Çünkü İslam'ın aksine tasavvuf, Türklerin kopamadığı mistik karakterlerini, kültürlerini ve dinî inançlarını maskeleyerek sürdürmesi ve otoriteyle barışık bir siyaset izlemesi yönüyle hem yönetici hem de tebaa tarafından büyük bir hüsnükabulle karşılanmıştı.

"Kültür İslam'ının unsurları arasında önemli bir alanı parselleyen mistik anlayış, yüzyıllardır varlığını sürdürmeye devam etmiştir. Devam etmesi normaldir çünkü Resûlullah (sav)'ın vefatından 30 yıl sonra kaybolan İslâm'ın siyasal hâkimiyeti bir daha bir iki küçük istisna hariç görülmemiştir. Bu ise, sultanların saltanatlarına büyük imkânlar bahşetmiştir. Allah'ın hükümlerini uygulamak için yeterli çabayı göstermeyen sultanların, mistiklerden (sûfîlerden) hoşlanması ve onları desteklemesi siyasetlerinin gereğiydi.

Çünkü onlar, sultanlık sistemini halkın gözünde meşrulaştırdıkları gibi, yönetime (sultana) büyük bir halk desteği de sağlamış oluyorlardı. Bundan dolayıdır ki, bütün sultanlar sûfîlere saygı ve hürmette ileri gitmiş, onların gönlünü almayı ihmal etmemişlerdir. Bu amaçla yaptırdıkları dergâh, tekke, zaviye ve diğer bazı imkânları mistiklere bağışlayıp, onlarla hoş geçinmeye çalışmışlardır. Sûfîler de İslâm'a muhaliflikleri ne kadar olursa olsun, bütün sultanlara karşı destek vermekten çekinmemişlerdir. Çünkü dünya hayatının 'çile'lerinden kurtulma iddiaları adı altında hiçbir çalışma ve zorluk çekmeden sultanların bağışlarıyla hayatlarını rahat bir şekilde devam ettirme imkânı elde etmişler ve bunu kaybetmemek için de sultanları desteklemekten bir an olsun geri kalmamışlardır."[1]

Tarihte tasavvuf erbabının/sufilerin otoriteye karşı halkı itaatkâr bir köle hâline getirmesinin örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Tasavvuf erbabı başından beri bu itibarla hayatta kalmış ve kullanılmıştır. Moğolların İslam âlemini işgali sırasında Celaleddin Rûmî'nin teslimiyetçi telkinleri, Moğolların hâkimiyetinden Allah tarafından desteklenmiş/meşru bir yönetim olarak bahsetmesi ve kendisine intisap eden avam halkın dizginlerini elinde tutarak işgalcilerle işbirliği yapması tasavvuf-otorite ilişkisine en açık örnektir.[2]

Tasavvufun Osmanlı'daki yayılma alanından hareketle kollara/tarikatlara ayrılması ve etkisini kötüye kullanması, II. Meşrutiyet'ten itibaren tekke ve zaviyeleri derleme/denetleme sürecini başlatacaktı. Nizam büyük bir inkılaba gebeydi. "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz"dı. Bu defa tarih sahnesinde milliyetçi duyguların harlandığına şahit olduk. Belki de bu millî örgütlenmenin ve köklü değişimin bir getirisi olarak, -aslında Osmanlı'nın son çeyreğinde başlayıp- cumhuriyetin kurulmasıyla devam eden, Avrupa'yı taklide dayalı modern bir ulusal din arayışı tezahür etti. Bu tarihten sonra dine yaşatılan bütün siyasi yaptırımları "millî din" arayışının etkileri olarak okumak mümkündür.

1. Vahiyden Kültüre, Celaleddin Vatandaş, s. 268-269
2. bk. Tağutların Kıskacında Tasavvuf, Halis Bayancuk, Tevhid Dergisi, S 49; Tasavvuf, Halis Bayancuk, Tevhid Basım Yayın, s. 240

Türkçe ibadet, Türkçe ezan, yerli ve millî peygamber arayışı, millî kıble hezeyanı gibi badireler atlatan İslam dini, 70'li yıllara gelindiğinde yeni bir uyanış/diriliş yaşadı. Bunda 65-80 yılları arasında öne çıkan iki isim Seyyid Kutub ve Mevdudi'den yapılan tercüme faaliyetlerinin ve bu tercümelerin geniş bir kitle tarafından okunmasının payı büyüktür.

Bu yıllarda yükselişe geçen Kur'ân ve Sünnet eksenli "öze dönüş" hareketlerinin rejim için bir tehdit oluşturduğu aşikârdı. Bu yüzden acil olarak "irtica", "radikal İslam", "siyasal İslam" gibi isimlerle yaftalanarak itibarsızlaştırma çabası güdüldü. Siyasal İslam söylemi şeriatla, hilafet istemiyle ilişkili hâle getirilerek zihinlere olumsuz bir kavram olarak işletildi. Bu isimlendirme öylesine sahiplenildi ki laik kesimin her fırsatta İslam'ın önünü kesmek için kullandığı, dillerine pelesenk ettiği ve korkup sakındırdığı bir fişleme aracına dönüştü. Hâliyle bazıları bu isimlendirmeyi solcular tarafından AKP zihniyetine karşı kullanılan bir isimlendirme sanabilir. Oysa bu tabirin ortaya çıkış tarihi daha eskidir ve esasen Müslimleri hedef alır.

"Ulus-din'in karşısına oturttukları suçlu kimlik, adını da kendilerinin koyduğu siyasal İslam'dır. Batılı stratejistlerin sadece siyasallıkla yetinmeyip militan İslam veya radikal İslam da dedikleri, aslında İslam'ın tümü yani kendisidir. Lokalize edilerek belli bir cephe kalıbına dökülmeye çalışılan İslam, irtica kelimesiyle de karşılanarak İslamî olana karşı daha etkin olmak amaçlanmaktadır. İslam'ı halkın gözünden düşürmek için ne şekilde isimlendirmek gerekiyorsa öylece isimlendirmekten sakınılmamıştır."[3]

Elbette dinini artık menkıbelerden ve hurafelerden öğrenmedikleri için "radikal" olan bu taifenin sadece fişlenerek kendi hâline bırakılması söz konusu olamazdı. Selef itikadına dönüşü esas alan tevhid inancının karşısına kültürel/ılımlı İslam anlayışı yerleştirildi. Sadece geleneksel İslam'ın müntesibi sufi meşrepli tarikatlar değil, Selefi olarak adlandırılan cenah da ılımlı İslam hattına doğru kaydırıldı. Öze dönüş düşüncesi bir yerde, 12 Eylül'le başlayan "uyum ve entegrasyon" dönemini beraberinde getirdi.

"Bu yeni temayülün siyaset sahnesindeki en açık göstergesi Erbakan-MSP çizgisinin 'millî görüş'ten

3. Millî Din Arayışı ve Türk Müslümanlığı, Ramazan Yazçiçek, s. 157

...Devlet, tüm tarikat ve cemaatlerden, hatta sivil toplum kuruluşlarından "bağlılık biati" istedi. İnsanlara, sınırlarını kendisinin belirlediği dini anlatacak, yerli ve millî olmayı kabul edecek, muhalifliğinden sıyrılacak ve sivilliğini kaybedecek...

saparak slogan değeri daha yüksek ama muhteva olarak daha zayıf 'âdil düzen' projesinde karar kılması ve çok hukukluluk başta olmak üzere küreselleşme dönemi söylemlerine katılmadaki heveskâr tutumu olmalıdır. Erbakan'ın Anıtkabir ziyaretlerine başlaması, bağımsızlık fikri üzerinden 'Atatürk yaşasaydı Refah Partili olurdu.' demesi, tek partili yılları tenkit ederken 1938 öncesini yani Mustafa Kemal dönemini dışta bırakması, 1991 seçimlerinde MÇP (MHP) ve IDP ile ittifak yapması, seçim sloganları ve ilânları... da fikir olarak 12 Eylül sonrasının hâkim yönelişi olan uyum çizgisine ne kadar yakın durduğunun işaretleridir. Bu yeni çizgi 1994 mahalli seçimlerinden itibaren siyasî başarı oranını gittikçe artırarak 1995 genel seçimlerinde RP'yi birinci parti, Erbakan'ı da başbakan yaptı.

2000'li yılların başında kurulan ve kısa bir zaman içinde tek başına iktidara gelen, tek başına iktidarını üç seçim döneminde sürdüren AKP'yi; içinden geldiği hareketten siyaset ölçüleri itibariyle daha başarılı, fikrî olarak daha iddiasız ve geri çekilmiş, İslâmcılıktan vazgeçmiş bir siyasî parti hâline getiren de RP ile başlayan uyum ve entegrasyon çizgisini daha ileriye götürmüş olmasıdır."[4]

Sisteme uyum sağlama ve entegre olmanın, bir nevi radikal kesimi temsil eden millî görüş hareketiyle başladığı söylenebilir. Fakat seküler İslam projesini hayata geçiren 18 yıllık AKP iktidarı, İslami hareketleri değiştirip dönüştürmesi bakımından tek başına incelemeye değer bir süreçtir. Bu sebeple, aktardığımız kronolojik bilgiler doğrultusunda AKP iktidarının bu yönünü incelemeye koyulacağız.

Tevhidî uyanışın karşısına kültürel veya geleneksel İslam anlayışının getirildiğini söylemiştik. Geleneksel İslam'ın temsilcileri olarak, her dönem ve şartta otoriteye destekleriyle bilinen sufi meşrepli tarikatlar, AKP Dönemi'yle birlikte tekrar yer üstüne çıkartıldı. Bunlar hem devletin güdümünde kendilerine verilen imkânlardan nemalanmakla hem de vahiy İslam'ını kültürel İslam hattına doğru kaydırmakla meşgul oldular. Devletin güdümüne giren sadece onlar değildi elbet, fakat Fetö'nün tasfiyesinden sonra "Türk Müslümanlığı" ihalesi büyük oranda bu tarikat ve cemaatlere hamledilmişti. Bu noktada devlet, tüm tarikat ve cemaatlerden, hatta sivil toplum kuruluşlarından "bağlılık biati" istedi. İnsanlara, sınırlarını kendisinin belirlediği dini anlatacak, yerli ve millî olmayı kabul edecek, muhalifliğinden sıyrılacak ve sivilliğini kaybedecek... Dinî ve sosyal teşekküllerin büyük çoğunluğunu kendisine bağ(ım)lı kılmakla kalmadı, aynı zamanda doğrudan denetleyebileceği ve gelir kaynaklarını belediyelerin oluşturduğu vakıflaşma/cemaatleşme yoluna da gitti. Kendisine bağ(ım)lı olmayı kabul eden dernek, vakıf, kurum, kuruluş, cemaat ve tarikatların önü açılırken, diğerlerine ne olduğu ise hepimizin malumu... Gelinen noktaya kadar olan süreci göz önüne alarak, Türkiye'yi dönüştüren bu bağlılık biatinin maddelerini üç başlık altında toplayabiliriz:

1. Yerli ve millîleşme

2. Yerli ve millî İslam'ın cahilî siyasete bulaştırılmasıyla gelen demokratlaşma

3. Osmanlı'nın son dönemlerinden bu yana varlığını sürdüren modernleşme

1. Yerli ve Millîleşme

Tüm dinî oluşumların, sivil toplum kuruluşlarının ve birçok bağımsız/muhalif yapının millîleştirildiği

4. Türkiye'de İslamcılık Düşüncesi ve Hareketi – Sempozyum Tebliğleri, s. 37

Şeriatı, dinin özü değil, kabuğu; tasavvuf yolunu ise dinin hakikati olarak gören tarikat ve cemaatlerdir. Bunlar, tevhid inancının baskılanmasına karşılık devletle giriştikleri anlaşma gereği, halkın yumuşak karnı olan dinî ve millî duyguları sömürmekten hiç çekinmemişlerdir. İktidardan aldıkları desteklerle son derece hormonlu bir biçimde büyürlerken, kurumsallaşmaktan ve holdingleşmekten hiç hicap duymamışlardır.

bu süreç, devletin ulusal çıkarlarını ve otoritesini korumak amacıyla başvurduğu en etkili yollardan biriydi. "Biriydi" dememizin sebebi, hâlihazırda yerli ve millîleşmeyen bir yapının yok denecek kadar az olmasındandır.

Peki, bu süreç nasıl işledi?

Öncelikle 15 Temmuz'dan sonra iyice belirginleşen yerli ve millîleşme için cemaat ve tarikatların medyatik yüzleri, piyasa hocaları ve tabii ki cami kürsüleri kullanıldı. Diyanetin hazırladığı Cuma hutbelerindeki vatan-millet-Sakarya nameleri, yerini Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamaya bıraktı. En önemlisi, İslam dini Kemalizmle barıştırıldı. Önce laiklikle, sonra demokrasiyle ve dahi Kemalizmle bir problemi olmayan muhafazakâr bir kesim türedi. Öyle ki bu kesim, geçtiğimiz yıl 30 Ağustos Zafer Bayramı'nda Cuma namazı sırasında hutbede Mustafa Kemal Atatürk'ün isminin anılmadığı gerekçesiyle camiyi terk etti. Yaşanan olaylar akabinde Diyanete o kadar baskı yapıldı ki Diyanet İşleri Başkanı, Gazileri Anma Günü'nde şöyle bir açıklama yapmak zorunda kaldı:

"Cenab-ı Hak, şehitlerimize rahmet; başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere ahirete irtihal etmiş olan gazilerimize rahmet, hayatta olanlara hayırlı ömürler nasip eylesin" [5]

Aynı tarihlerde Trabzon'un Ortahisar ilçesinde değişik bir manzaraya daha tanık olduk. Bir vatandaşın camiye astığı dev Atatürk posteri tartışmalara sebep olurken, AK Parti Trabzon Milletvekili posterin asılmasına destek verdi:

"Gazi Mustafa Kemal Atatürk ülkemizin kurucusudur. Kurtuluş mücadelesinin kahramanıdır. Yakında yüzüncü yılını kutlayacağımız Cumhuriyetimizde hâlen Atatürk üzerinden tartışma olmasını doğru bulmuyorum ve esefle kınıyorum."

Diyanet İşlerine çığ gibi büyüyen hutbe tartışması hakkında da ayrıca şunları söyledi:

"Diyanet İşleri Başkanlığı Cuma hutbesinde bütün her şeyden bahsetti ama Atatürk'ün isim olarak zikredilmesini ben de bekledim, doğru olmadı. Bu tip hareketler ve yaklaşımlar bence onların da itibarına çok fazla bir şey katmıyor. Daha kucaklayıcı bir yaklaşım içerisinde olmaları her şeyden evvel bize de katkı sağlar." [6]

Yine camiyi bu gerekçe ile terk edenler arasında "30 Ağustos'ta Atatürk ve silah arkadaşlarını anmayan hocanın arkasında namaz kılınmaz." diyenler oldu.

Bundan bir yirmi yıl kadar önce olsa benzerini asla yaşayamayacağımız bu örneklerin, kültürel/ılımlı İslam tezgâhının bir sonucu olduğunu ve meyvesini de "muhafazakâr Kemalizm" şeklinde verdiğini söylesek hata etmiş olmayız. Kültürel İslam, yerli ve millîleşmeyi; yerli ve millîleşme ise Atatürk'le ve onun ideolojisiyle barışık dindarlığı getirdi.

Tekrar etmekte fayda var; muhafazakâr Kemalizmin en büyük mimarı ve müsebbibi, kültürel İslam'ın panzehri olan vahiy İslam'ını hayattan bağımsız kılmakla görevli din bezirgânlarıdır. Şeriatı, dinin özü değil, kabuğu; tasavvuf yolunu ise dinin hakikati olarak gören tarikat ve cemaatlerdir. Bunlar, tevhid

5. https://twitter.com/dibalierbas/status/1174650798917263360
6. https://www.61saat.com/bolgesel/trabzon-da-muftuluk-camiye-asilan-ataturk-fotografini-kaldirmak-h673589.html

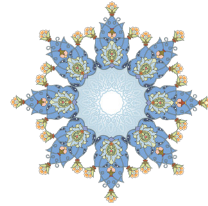
inancının baskılanmasına karşılık devletle giriştikleri anlaşma gereği, halkın yumuşak karnı olan dinî ve millî duyguları sömürmekten hiç çekinmemişlerdir. İktidardan aldıkları desteklerle son derece hormonlu bir biçimde büyürlerken, kurumsallaşmaktan ve holdingleşmekten hiç hicap duymamışlardır. Üstelik bütün bunları, tabilerine perhiz dinini vaaz ederken yapmışlardır. Nefsin isteklerinden, dünya nimetlerinden ve yeme içmeden perhiz etmeyi salık verirlerken, kendileri "lâ yus'el"[7] olduklarından karınlarına ateş doldurduklarını[8] unutmuşlardır.

Yine de mevcut durumun aktörleri olarak sadece onları remzetmek doğru olmaz. Çünkü yerli ve millîleşerek pastadan pay alma yarışına girenler bir tek zındıklar değildi. Sonuçta zındıklar, atalarından devraldıkları geleneği devam ettirerek tıynetlerinin gereğini yapıyorlardı. Asıl ayakları kayan; geçmişinde laiklikle kavgalı ve meydanlarda başörtüsü mücadelesi veren, Filistin mitingi denildiğinde en ön safta yer alan, bir zamanların gözü pek (!) radikal İslamcılarıydı.

Bunların "nereden nereye" denebilecek dönüşümünü simgeleyen en garip detaylardan biri belki de Rabia/dört parmak işaretidir. Rabia işareti ilk defa Mısır'da yaşanan darbede Mursi'ye destek olmak amacıyla yapılmaya başlanmıştı. İsmini, darbe karşıtlarının toplandıkları Rabiatu'l Adeviyye Meydanı'ndan alıyordu. Daha sonra nasıl olduysa Erdoğan tarafından anlamı, "tek millet, tek bayrak, tek devlet, tek vatan" dörtlemesiyle güncellendi. İlginçtir; Müslüman Kardeşler'e destek simgesi; AKP'nin yeni milliyetçilik açılımıyla kısa zamanda radikal İslamcıların geçirdiği dönüşümün aynısını geçirdi.

Baskı ve dayatma dönemlerinin hızlı radikalleri, İslam'ın evrensel yönünden, ümmet bilincinden ve tevhid mefhumundan yerli ve millîleşerek vazgeçtiler. Gömlek değiştirmeyi ahlak edindiklerinden, bunların yerine ikame edecekleri yerli ve millî alternatifler üretmekte de zorlanmamışlardı. Önce geçmişleriyle olan hesaplaşmalarını, vaktiyle dört elle sarıldıkları İbni Teymiyye üzerinden gördüler. İbni Teymiyye'nin öze dönüş çizgisi ivedi olarak "Vahhabilik"le itham edildi. İngiliz projesiyle müsemma Vahhabilik ithamı, kendilerini son kertede ümmetin tek umudu olarak tahayyül edenler için yeterince makul bir dayanak olmuştu. Değişimin verdiği vicdani rahatsızlık ise Diyanet, medya ve propaganda yoluyla aşılanan vatan, bayrak, şehitlik ülküsüyle bastırıldı. Daha sonra akademinin ve kabirperestlerin son yıllarda ince bir işgüzarlıkla sunduğu, milliyetçiliğin Hanefi-Maturidi sürümünü veya Anadolu İslam'ı/Anadolu irfanı söylemini ikame ettiler. Böylece hem saraydan atılan kemiklere ulaşmalarını zorlaştıran yüklerinden kurtulmuş hem de tevhidî hakikatler karşısında "Ehli Sünnetçilik" oynayacakları yeni bir alana kavuşmuşlardı.

Yerli ve millîleşmeye hemen her alanda ihtiyaç duyulmuştur, fakat din çatısı altındaki yerli ve millîleşme doğrudan hedefe götüren bir yoldu. Türk İslâm'ı yerli ve millîleşmeyi; yerli ve millîleşme de sekülerliği doğurdu. Çünkü verilen tavizler bir süre sonra Kemalizmin asıl sahiplerini dinde, siyasette, sosyal alanda etkili kıldı. Bunlar dinî oluşumlara baskı ve deşifre uygulayarak zorunlu modernleşme dönemini getirecekti. Fakat bundan önce demokrasiden şeriat uman yerli ve millî İslamcıları, tavizde yeni bir merhale daha bekliyordu...

7. Sorgulanamaz

8. "Şüphesiz ki Allah'ın Kitap'ta indirdiği hakikatleri gizleyip, basit bir kazanç karşılığında o hakikatleri satanlar, karınlarına sadece ateş doldurmaktadırlar. Kıyamet gününde Allah onlarla konuşmayacak, onları arındırmayacaktır ve onlar için can yakıcı bir azap vardır." (2/Bakara, 174)

Allah Resûlü'nün (sav) tanımı ile din; İslam, iman ve ihsandır. O hâlde ihsan, dinin üçüncü ve en yüksek makamıdır. Üç basamaklı bir merdivenin üçüncü basamağı gibi düşünülebilir. Ya da İslam, dağın eteği; iman, ortası ve ihsan da zirvesidir, diyebiliriz. Bundan mütevellit ihsanı anlamak, dini kemale erdirmek için zorunludur.

İHSAN

Ömer AKDUMAN
omerakduman@tevhiddergisi.org

İçinde dinin önemli pek çok konusunu ihtiva eden ve Cibril Hadisi olarak meşhur olan rivayeti gücümüz nispetinde şerh etmeye devam ediyoruz.

Allah Resûlü'ne (sav) İslam'ı, ardından imanı soran Cibril (as) üçüncü olarak ihsanı sordu:

"...Cibril, 'Bana ihsanı anlat.' dedi. Nebi (sav), 'İhsan; Allah'a, O'nu görürcesine ibadet etmendir. Zira O'nu göremesen de O seni kesinlikle görür.' buyurdu."[1]

İmam Nevevi'nin, şerhini yaptığımız Kırk Hadis isimli telifinde zikrettiği 17. hadis şöyledir:

"Allah, her şeyi ihsan üzere, güzel bir şekilde yapmayı emretmiştir. Öldürdüğünüzde öldürmeyi güzel yapınız. Kestiğiniz zaman güzellikle kesiniz. Sizden birisi bıçağını bilesin ve kestiğine sıkıntı vermesin."[2]

İhsan konusunu bu iki hadis bağlamında ele alıp incelemeye ve anlamaya çalışacağız. Bu hususun esaslı bir mesele olduğuna inanıyoruz. Çünkü içinde yer aldığı hadisin ehemmiyeti düşünüldüğünde İslam ve iman gibi dinin özü olan iki fehvanın ardından üçüncü ve son zikredilen kavram olarak karşımıza çıkmıştır.

1. Buhari, 50; Müslim, 8
2. Müslim, 1955; Ebu Davud, 2815; Tirmizi, 1409; Nesai, 440

İhsan makamı, özel kulların makamıdır. İhsan makamına nail olan müminler, Kur'ân-ı Kerim'de "muhsin" ismiyle anılmıştır. Ancak her muhsin, ihsan hususunda aynı derecede değildir; her müminin iman mertebesinin aynı olmadığı gibi. Kimisi Ebu Bekir'dir, kimisi Ömer; kimisi Mikdad'dır, kimisi Ebu Zerr; kimisi de Abdullah ibni Selam'dır...

Bu nedenle yazımızda ihsanın tanımı yapacak ve "ihsanı elde etme yolları" ile "ibadette ihsan ilkesi" konularına değineceğiz. Başarı Allah'tandır.

İhsanın Tanımı

İhsanın Arap lügatinde iki anlamı vardır. İlki, iyilik yapmak; ikincisi ise yapılan bir işi veya eylemi sağlam, itkan üzere yapmaktır. İki anlamıyla da kullanılan bir kelime olmakla birlikte hadislerde ikinci anlam kastedilmektedir.

İhsanı Elde Etmenin Yolları

Önemli olduğuna inandığımız için şu hususu tekrar hatırlatıyoruz: Allah Resûlü (sav) Cibril Hadisi'nin sonunda bu hadiste geçen kavramların tümünü din olarak isimlendirdi. Peki, hadis neyi anlattı? İslam'ı, imanı ve ihsanı. Ardından iman konusunda özellikle bir hususun altını çizdi.[3] Bu hadisin üzerinde düşündüğümüzde şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Allah Resûlü'nün (sav) tanımı ile din; İslam, iman ve ihsandır. O hâlde ihsan, dinin üçüncü ve en yüksek makamıdır. Üç basamaklı bir merdivenin üçüncü basamağı gibi düşünülebilir. Ya da İslam, dağın eteği; iman, ortası ve ihsan da zirvesidir, diyebiliriz. Bundan mütevellit ihsanı anlamak, dini kemale erdirmek için zorunludur.

İhsan makamı, özel kulların makamıdır. İhsan makamına nail olan müminler, Kur'ân-ı Kerim'de "muhsin" ismiyle anılmıştır. Ancak her muhsin, ihsan hususunda aynı derecede değildir; her müminin iman mertebesinin aynı olmadığı gibi. Kimisi Ebu Bekir'dir, kimisi Ömer; kimisi Mikdad'dır, kimisi Ebu Zerr; kimisi de Abdullah ibni Selam'dır... Muhsinler de kendi aralarında makam ve derece bakımından ayrışırlar.

3. Bu konu ileride gelecek inşallah.

Bu bilgilendirmenin ardından ihsanı elde etme yollarını inceleyebiliriz:

Allah Resûlü'nü (sav) Örnek Almak

Her işte en önde, her konuda en ileride olan odur.

İnsanların en takvalısı ve Allah'ı (cc) en güzel tanıyanı odur.

Ahlakı en güzel insan odur.

En iyi muallim odur.

Aile reislerinin en iyisi ve en duyarlısı odur.

İnsana en çok değer veren odur.

En uzman çocuk eğitimcisi odur.

En zeki komutan odur.

En iyi devlet başkanı odur.

En merhametli insan odur...

Hasılıkelam, ihsan makamına ve ardından rıza-yı İlahi'ye vasıl olmanın en kısa ve tek yolu, Resûl-i Zişan'ı örnek almaktır:

"Andolsun ki sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü uman ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah Resûlü'nde güzel bir örneklik vardır."[4]

4. 33/Ahzâb, 21
Bu ayet ile ilgili İbni Kesir (rh), tefsirinde şunları aktarmaktadır: "Bu ayet-i kerime Allah Resûlü'nü (sav) sözlerinde, fiillerinde ve hâllerinde örnek edinme konusunda büyük bir asıldır. İşte bundan dolayı insanlar Ahzab Günü; sabrında, direnişinde, Allah'a (cc) olan bağlılığında, çabasında ve Allah'ın (cc) sıkıntıları gideren yardımını beklemesinde kıyamet gününe kadar onu (sav) örnek almakla emrolundular. Al-

Dua, kulluğun özüdür. Bu nedenle kulluğu zayıf olanların duaları da az olur. Tam tersi de söylenebilir; duası az olan, kulluğunu kontrol etmelidir. Zayıf olma ihtimali yüksektir. Allah (cc) ile arasına vahşet/uzaklık girmiş ve gizli bir kibir içinde olan insanlar duadan imtina ederler.

Tefekkür Etmek

İhsana ulaştıracak, ibadetlerimizde sürekli bilinç hâlinde olmamızı sağlayacak ikinci eylem, tefekkür etmektir. Bu nedenle "İbadetimi nasıl yaparsam daha güzel olur?" "Nasıl yaparsam Allah benden hoşnut olur?" gibi sorular sorarak tefekkür etmeliyiz.

Teşhis ve tedavi Nebimizden (sav) gelmiştir. "Ben Allah'ı görüyormuşçasına ibadet edebiliyorum." bilincine ulaşmanın yolu da tefekkür etmekten geçer. Bu bilinçle amel yapmak, ibadetinin farkında olmak, Allah (cc) ile beraber olduğunu hissetmek, O'nu razı etmenin mutluluk ve sevincini yaşamak... Tüm bunlar tefekkürle ulaşılıp bilinçle ilerletilecek makamlardır.

Bilinçsiz, düşüncesiz, dertsiz ve gamsız insan; amelini, ibadetini ve eylemini geliştiremez, daha güzelini ortaya koyamaz. İslam lügatinde ise kişinin bu durumuna "gaflet hâlinde olmak" denir.

Dua Etmek

Güzel kulluğun yolu, güzel dua etmekten geçiyor kuşkusuz. Çünkü dua, ibadetin ta kendisidir ve ibadeti güzel yapmak öyle önemli bir husustur ki Nebimiz (sav) sevdiği arkadaşı Muaz'a (ra), bunu elde etmesi için Rabbinden her namaz sonrası yardım istemesini öğütlemiştir:

"Muaz b. Cebel'den rivayet edildiğine göre, Rasûlullah onun elini tutup şöyle buyurdu: 'Ey Muaz! Vallahi seni seviyorum. Ey Muaz! Vallahi seni seviyorum. Ey Muaz, sana şu tavsiye de bulunuyorum. Her farz namazın sonunda hiç terk etmeden mutlaka şu duayı oku: Allah'ım! Seni zikretmekte, sana şükretmekte ve sana güzelce ibadet etmekte bana yardım et.' "[5]

Dua, kulluğun özüdür. Bu nedenle kulluğu zayıf olanların duaları da az olur. Tam tersi de söylenebilir; duası az olan, kulluğunu kontrol etmelidir. Zayıf olma ihtimali yüksektir. Allah (cc) ile arasına vahşet/uzaklık girmiş ve gizli bir kibir içinde olan insanlar duadan imtina ederler.

İbadette İhsan İlkesi

Hadiste, ihsanın özellikle ibadet kavramı ile beraber kullanıldığını ve teşvik edilen ihsanın, ibadette ihsan ilkesi olduğunu görüyoruz.

İbadet, dinimizin literatüründe kullanılan temel bir kavramdır. Zilletle boyun bükmek anlamındaki "a-b-d" kelimesinin mastarıdır. Allah'ın (cc) sevip razı olduğu, kullarından talep ettiği, yalnızca kendisine yapılmasını istediği her şeydir. Kalp amelleri olan sevgi, korku, tevekkül ve diğer ameller de ibadet kapsamındadır. Bedenle yerine getirdiğimiz namaz, oruç, hac, cihad vb. ameller ibadettir. Allah'tan başkasına yapıldığında şirk olarak isimlendirilen ameller de ibadettir, ki bu ameller ibadet olduğu için eyleme şirk, yapana da müşrik denilmiştir.

Ubudiyet/Kulluk hayatın tümüne şamildir:

"De ki: 'Şüphesiz ki benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.' "[6]

lah'ın salâtı ve selamı onun üzerine olsun. İşte bundan dolayı Allah (cc), Ahzab Günü korkanlara, daralanlara, sarsılanlara ve işlerinde zor durumda kalanlara şöyle demiştir: "Şüphesiz ki sizin için Allah Resûlü'nde güzel bir örnek vardır." Yani: "Ona (sav) tabi olup, onun hayatını örnek edinseniz ya!" Tevhid Meali, 33/Ahzâb,21 dipnotu

5. Ebu Davud, 1522; Nesai, 1303
6. 6/En'âm, 162

Aynı şekilde ibadet de hayatın tümüne şamildir. Dolayısıyla ibadette ihsan kavramını ele aldığımızda bunu belli bir alana hasretmeden, daha geniş ve detaylıca ele almamız gerekir.

Yukarıda zikrettiğimiz hadisi hatırlayalım. Zira bize ihsanın kapsamını öğretmektedir:

"Allah, her şeyi ihsan üzere, güzel şekilde yapmayı emretmiştir. Öldürdüğünüzde öldürmeyi güzel yapınız. Kestiğiniz zaman güzellikle kesin. Sizden birisi bıçağını bilesin ve kestiğine sıkıntı vermesin."[7]

Akidede İhsan

Akide, dinin temelidir. Akide, dinin inanç esaslarıdır. Kopması mümkün olmayan sapasağlam kulptur/ Lailaheillallah kelimesidir.

"Bil ki şüphesiz, Allah'tan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. Kendi günahların, mümin erkek ve mümin kadınların (günahları) için bağışlanma dile. Allah, dolandığınız yeri de konakladığınız yeri de bilir."[8]

Bu ayet bize akidede ilim üzere olmayı emreder. Bu, Allah'ın (cc) emridir. Allah'ın, bizden yapmamızı istediği her şey ibadettir. O hâlde "akide de ilim üzere olmak" ibadette ihsan ilkesine ulaşmaktır. Akidenin asıllarını ve delillerini bilmek, böylece her şüphe rüzgârında savrulmamak; akidede ihsan üzere olmak demektir.

Ahlakta İhsan

İslam sadece akide dini değildir. İslam ahlaki kurallar koyan; kulun kendi nefsiyle, yakın çevresiyle ve içinde yaşadığı toplumla ilişkisinin nasıl olması gerektiğini en açık şekliyle belirleyen bir dindir.

Güzel ahlak sahibi olmak bir ibadettir. Müslimleri çok yüce makamlara ulaştıracak kadar kıymetli bir ibadettir:

Allah Resûlü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Mümin, güzel ahlakı ile gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiren kimselerin derecelerine ulaşır."

Yine şöyle buyurmuştur:

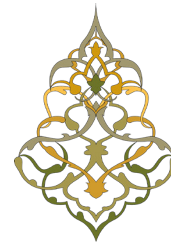
"Sizin en hayırlılarınız ahsen (en güzel) ahlak üzere olanlarınızdır."[9]

Elbette güzel ahlak sahibi olmanın yolu açıktır; Allah'ın şahitliğiyle en güzel ahlak üzere olan Allah Resûlü'ne (sav) tabi olmak. Onun hayatını okumak ve öğrendiklerimizle cahiliyenin kirini ve pasını üzerimizden temizlemektir.

Hizmette İhsan

Din için yorulmak, hizmet etmek ibadettir. Hurafeyi din, sapıkları delil edinmiş toplumumuzu karanlıklardan hidayete irşad etmek ve tevhide çağırmak ibadettir. Davetçilerin yüklerini hafifletmek, onlara yardımcı olmak ibadettir. Yazılı veya görsel olarak hakkı insanlara ulaştırmak ibadettir... Tüm bunlar ibadetse hizmet ettiğimiz alan ve bölümde kendimizi geliştirmek, daha iyi bir hizmet sunmak ve davette daha ileri adımlar atmak için çalışmak da ibadette ihsan ilkesini elde etmek demektir. Her mümin, içinde bulunduğu şart ve ahvalde durum tespiti yapmak ve "İhsanı elde etmek için ne yapabilirim?" sorusunu sorma mesuliyetindedir:

"Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun. Meryem oğlu İsa'nın, Havarilere: 'Allah'a (giden yolda) benim yardımcılarım kimlerdir?' demesi gibi. Havariler dediler ki: 'Bizler, Allah'ın (dininin) yardımcılarıyız.' İsrailoğullarından bir grup iman etti, bir grup da kâfir oldu. Biz, iman edenleri düşmanlarına karşı destekledik, onlar da üstün geldiler."[10]

7. Müslim, 1955; Ebu Davud, 2815; Tirmizi, 1409; Nesai, 4405
8. 47/Muhammed, 19
9. Buhari, 3559
10. 61/Saff, 14

TEVHİD VE ŞİRKİN ANLAŞILMASINDA 4 ASIL

Salim KANDEMİR

Şuan katmerli cahiliyenin en üst seviyesindeyiz. Tevhid ve Sünnet'in bilinip muhafaza edilebilmesi için şirkin ve cahiliyenin bilinmesi elzemdir. Çünkü her şey zıddı ile bilinir.

Kitabın Adı: Tevhid ve Şirkin Anlaşılmasında 4 Asıl

Kitabın Müellifi: Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab

Kitabın Şarihi: Halis Bayancuk

Yayınevi: Tevhid Basım Yayın

Basım Tarihi: 2020 (2. Baskı)

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa Sayısı: 203

Sayfa sayısı: 13.5*21 cm (Roman Boy)

Hamd, kendisine yönelenleri hidayet eden Allah'a (cc); salât ve selam küfrün silicisi, hidayet yolunun rehberi, müminlerin önderi Resûlullah'adır (sav).

Yüce Rabbimiz mukaddes kitabında tüm şer ve şerirlerin yollarını açıklamıştır.[1] Allah Resûlü (sav) ise vefat etmeden önce tüm bu yolları beyan etmiştir.[2] Beyan ettiği konulardan biri de ileride ümmetinde vuku bulacak sapmalardır. Hadislerle birlikte tahayyül edelim:

"Siz, sizden önceki milletlerin sünnetine adım adım, karış karış tabi olacaksınız. Öyle ki onlar kelerin deliğine girecek olsa siz de peşi sıra gireceksiniz. 'Ey Allah'ın Resûlü! Onlar Yahudi ve Hristiyanlar mıdır?' dediler. 'Başka kim olacak?' buyurdu."[3]

"Benim ümmetim, kendisinden önce geçen milletlerin siretine/yoluna adım adım uymadan kıyamet kopmaz."[4]

"Devs Kabilesi'nin kadınlarının kalçaları Zu'l-Halasa'nın etrafında çalkalanmadıkça kıyamet kopmaz."[5]

"Lat ve Uzza'ya kulluk edilmediği sürece gece ve gündüz gitmez."[6]

"Ümmetimden bazı gruplar müşriklere katılıp putlara tapmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Aynı zamanda ümmetimden otuz yalancı ortaya çıkacak ve her biri peygamber olduğunu iddia edecektir. Hâlbuki ben peygamberlerin sonuncusuyum, benden sonra peygamber olmayacaktır."[7]

Nasr Suresi kendisine indirildiği zaman Resûlullah (sav) şöyle buyurdu:

"Ona (dine) bölük bölük girdikleri gibi bölük bölük de çıkacaklardır."[8]

Allah Resulü'nün (sav) ifade ettiği bu çirkin fiilleri yapacak kimseler Yahudi, Hristiyan, Mecusi gibi başka dinlerden olan insanlar değildir. Bunları yapan kimseler kendi ümmetinden olan; yani Kelime-i Şehadet'i söyleyen, kendisini Muhammed'e (sav) nispet eden, namaz kılıp oruç tutan insanlardır.

Korkulan başa gelmiş, bu kadar ikaza[9] rağmen geçmişte ve günümüzde bu insanlar var olmuştur. Tevhid reddedilip şirk kabul görmüş; bidatler sünnete, sünnetler bidate çevrilmiş; Tağutların tahtları sağlamlaştırılmış; Müslimler ezilmiş; Ebu Rigaller, Rüveybidalar, vehn hastalığına kapılanlar sarayları ve meydanları doldurmuştur. Ne yazık ki yaşadığımız vakıada da bunu net bir şekilde müşahede etmekteyiz.

> ...Böyle dönemlerde hakkın destekçisi, sünnetin ihyacısı yiğit âlimler hiçbir zaman susmamış ve hakkı ayakta tutma vazifelerini yerine getirmişlerdir. Tam da bu manada bu ay tanıtacağımız "Tevhid ve Şirkin Anlaşılmasında 4 Asıl" kitabı, farklı dönemlerde yaşayan ve bu sorumluluk bilinciyle eserler veren iki ilim ehlini bir araya getirmiştir.

Ancak böyle dönemlerde hakkın destekçisi, sünnetin ihyacısı yiğit âlimler hiçbir zaman susmamış ve hakkı ayakta tutma vazifelerini yerine getirmişlerdir. Tam da bu manada bu ay tanıtacağımız "Tevhid ve Şirkin Anlaşılmasında 4 Asıl" kitabı, farklı dönemlerde yaşayan ve bu sorumluluk bilinciyle eserler veren iki ilim ehlini bir araya getirmiştir.

Metin "El-Kavaidu'l Erba" ismiyle Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab'a ait olup, şerhi "Tevhid ve Şirkin Anlaşılmasında 4 Asıl" ismiyle Halis Bayancuk Hoca'ya aittir.

Yazar, kitabın içeriğine 2014'deki ilk baskısına ek olarak günümüzde çokça tartışılan "Vehhabi-

1. "Suçlu günahkârların yolları apaçık belli olsun diye, ayetlerimizi işte böyle tafsilatlandırıyoruz." (6/En'âm, 55)
2. "Sizleri cennete yaklaştırıp cehennemden uzaklaştıracak, açıklamadığım hiçbir şeyi bırakmadım..." (Beyhaki, 12447; Taberani, 2737; Ma'mer İbni Raşid, 20100)
3. Buhari, 7320; Müslim, 2669
4. Buhari, 7319
5. Buhari, 7116; Müslim, 2906
6. Müslim, 2907
7. Ebu Davud, 4252; Tirmizi, 2219
8. Darimi, 90

9. "Ben sizi, gecesi gündüzü gibi aydınlık olan bir din üzerinde bıraktım. Benden sonra, helak olandan başkası o dinden sapmaz." (İbni Mace, 44)

Tevhid reddedilip şirk kabul görmüş; bidatler sünnete, sünnetler bidate çevrilmiş; Tağutların tahtları sağlamlaştırılmış; Müslimler ezilmiş; Ebu Rigaller, Rüveybidalar, vehn hastalığına kapılanlar sarayları ve meydanları doldurmuştur. Ne yazık ki yaşadığımız vakıada da bunu net bir şekilde müşahede etmekteyiz.

lik" kavramı üzerine daha önce sorulan iki soruya cevap eklemiştir. Kısaca "Siz Vehhabi misiniz?" ve "Muhammed b. Abdulvahhab'ın ve torunlarının siyasi mücadele anlayışına katılıyor musunuz?" sorularına cevap vererek bir cehaleti gidermiş, başka bir ifadeyle toplumu davet ve davetçiye kışkırtma çabasıyla atılan iftiraları gün yüzüne çıkarmıştır.

Şârih kitaba Muhammed b. Abdulvahhab'ın (rh) hayatını anlatarak başlamış, sadece hayatını anlatmakla kalmayıp günümüz için de davete ve davetçiye taalluk eden bazı derslere temas etmiştir. Özellikle Şeyhin son gittiği bölgenin emirinin eşi olan saliha bir kadın vesilesiyle davetinin yayılması günümüzdeki Müslimeler için dikkat çekicidir.

Şeyh satırlarına "Yüce arşın Rabbi olan Allah'tan; seni dünya ve ahirette dost edinmesini, nerede olursan ol seni mübarek kılmasını istiyorum." sözleriyle okuyucularına dua ederek başlamıştır. Belki de çoğu zaman arka plana attığımız önemli hususlardan bir tanesi de budur; sadece ve sürekli Allah'a dua etmek. İnsanın hidayete erişmek ve hidayet üzere kalabilmek için bu mühim konuyu hayatının her evresinde öncelemesi gerekir. Bu manada Halis Bayancuk Hoca'nın değindiği "Hidayet-i Tevfik" ve "Hidayet-i İrşad" kavramları, mücevher sandığının anahtarı niteliğindedir.

Allah Resûlü (sav) şöyle buyurmaktadır:

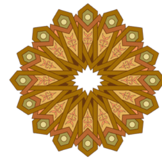
"Siz Rabbinize kavuşuncaya dek gelebilecek her bir zaman, öncekine göre daha şerli ve kötü olacaktır." [10]

Öyleyse şu an katmerli cahiliyenin en üst seviyesindeyiz. Bu yüzden Tevhid ve Sünnet'in bilinip muhafaza edilebilmesi için şirkin ve cahiliyenin bilinmesi elzemdir. Çünkü her şey zıddı ile bilinir. Kitaba bu pencereden baktığımızda yazar, dört asıl boyunca şirk, şirkin çeşitleri, şirkin temeli, şirk mantığının arka planı ve cahiliyeye karşı gard almanın önemini anlatmıştır bizlere.

Peki, nedir bu 4 asıl?

Bu sorunun cevabını öğrenmeniz için sizleri; bir köşeye çekilerek, elinize bir çay/kahve alıp kendinizi kitabın billurumsu akışına bırakmaya davet ediyorum.

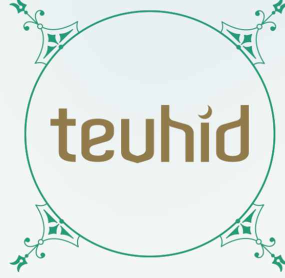
Ahirinizin, evvelinizden hayırlı olması duasıyla...

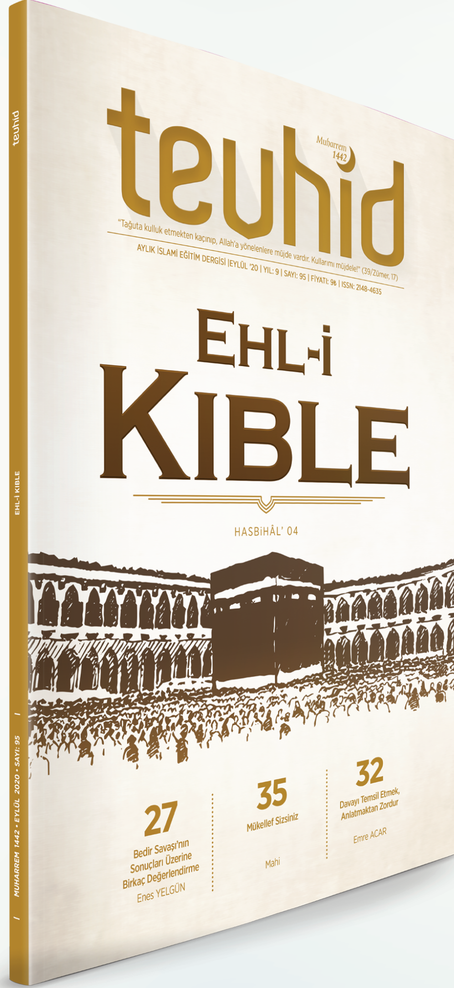

10. Buhari, 7068; Tirmizi, 2206

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!"

(39/Zümer, 17)

TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ABONELİK İÇİN

tevhiddergisi@gmail.com

www.tevhiddergisi.org

+90 545 762 15 15